

Chưa Đủ

Contents

Chưa Đủ	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	27
6. Chương 6	32
7. Chương 7	36
8. Chương 8	39
9. Chương 9	40
10. Chương 10	43
11. Chương 11	45
12. Chương 12	47
13. Chương 13	49
14. Chương 14	51
15. Chương 15	57

Chưa Đủ



Giới thiệu

Ở trường anh là bạch mã hoàng tử sáng chói nhất, còn cô chỉ là một cô gái bình thường, nhưng anh c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chua-du>

1. Chương 1: Mở Đầu

“Cô thích tôi phải không?”

Trong góc vườn của một ngôi trường ở Đài Bắc, một chàng trai đứng đó, gương mặt tuấn tú khẽ nheo lại, đôi mắt dài nhìn chăm chú vào cô gái bé nhỏ đang đứng trước mặt mình.

Đó không phải là một cô gái đẹp.

Khuôn mặt bình thường, không trang điểm, không có gì nổi bật, chiều cao chỉ cỡ 155 đến 158 cm, cân nặng... không biết có được 40 kg không nữa?

Nếu như lên TV thì còn có thể chấp nhận được nhưng ngoài đời, với số cân nặng và chiều cao như thế này thì chỉ tốt hơn bộ xương một chút. Không ngực, không eo cũng không có hông, đã vậy màu da còn tái nhợt thiếu sức sống.

Thường Trữ Viễn nhận ra cô gái này, mặc dù không biết tên cô nhưng anh có ấn tượng rất sâu về cô.

Trường học của bọn họ có nhiều khoa, đứng đầu các khoa là hội học sinh, những người trong đó là những học sinh của toàn trường thi tuyển vào.

Thường Trữ Viễn học khoa nghiên cứu, bốn năm liền anh đều tham gia hội học sinh, không ai rõ hội học sinh hơn anh, cho nên đến năm thứ tư anh vẫn giữ vai trò cổ vũ cho hội.

Hội học sinh rất bận, cần nhiều người, cô chính là loại người không biết cách từ chối mà bị người ta kéo vào làm việc vặt, cho nên bọn họ đã gặp mặt vài lần nhưng chưa từng nói chuyện với nhau lần nào. Thật ra, quan hệ của bọn họ có thể xem như là hội trưởng và hội viên.

Cho dù chưa nói chuyện với nhau nhưng anh biết cô đang học năm thứ hai, thường đi xe đạp màu hồng, luôn dùng dây cột tóc màu đen.

Thường Trữ Viễn đánh giá: cô là loại người không gây được sự chú ý, vài năm sau sẽ không còn ai nhớ tới cô, nhưng anh thì vẫn nhớ.

Thật sự thì chính anh cũng không biết tại sao mình lại nhớ rõ cô gái này? Anh chỉ biết là anh có một cảm xúc khó nói thành lời với cô, mỗi lần vô tình hay cố ý nhìn thấy cô, toàn thân anh sẽ xôn xao, kêu gào “muốn” có được cô. Cho dù chỉ nhìn thấy bóng lưng, anh cũng biết đó là cô.

Cô gái này từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, không có nửa điểm phù hợp với tiêu chuẩn bạn gái của anh. Cho nên từ đầu anh đã nghĩ đó chỉ là ảo giác hoặc là do lâu ngày không có bạn gái nên thế. Chỉ cần qua một thời gian thì sẽ hết những sự việc lại không như anh dự đoán.

Mặc dù nói đàn ông nổi lên dục vọng với phụ nữ là chuyện bình thường nhưng với cô, anh không muốn thừa nhận điều đó.

Dục vọng, dĩ nhiên là không thể để cho người khác biết!

Mấy cô bạn gái khác của anh có điều kiện hơn cô nhưng lại không thể làm anh kích động, anh không biết là tại sao.

Chỉ gặp mặt mấy lần, Thường Trữ Viễn không biết là do ảo giác hay do di chứng để lại, anh thật sự muốn thân thiết với cô...

Mặt Lâm Trinh Lan đỏ lên, cô cúi đầu, hai tay nắm chặt lại với nhau. Cô không bao giờ nghĩ sẽ bị anh phát hiện là cô thích anh.

Ở trường, Thường Trữ Viễn là một thần tượng, điều kiện của anh rất tốt, từ ngoại hình đến kết quả học tập, tất cả mọi mặt đều hoàn hảo! Lâm Trinh Lan biết mình rất bình thường, thậm chí so với chữ bình thường còn thấp hơn một bậc, vì vậy cô không nghĩ là mình sẽ tỏ tình với anh.

Cô chỉ muốn ở một bên, âm thầm yêu anh mà thôi, nào biết... lại bị anh phát hiện!

Lâm Trinh Lan sợ đến nỗi muốn khóc lên, lúc này Thường Trữ Viễn đột nhiên nói: “Cô muốn làm bạn gái của tôi cũng được.”

“Hả?” Lâm Trinh Lan ngẩn ra, còn tưởng rằng mình nghe lầm. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, nhìn cặp mắt đen láy sâu như nước của anh.

Khuôn mặt kinh ngạc của cô không thể nói là dễ nhìn nhưng khi Thường Trữ Viễn nhìn thấy thì anh cảm thấy thân thể mình đang kêu gào, như có hàng vạn con kiến đang bò qua bò lại trong mạch máu, anh nhất định phải đem cô nhập thành một thì mới có thể bình tĩnh lại.

“Nếu cô đồng ý với điều kiện của tôi, muốn làm bạn gái của tôi cũng không phải là không chuyện không thể.” Thường Trữ Viễn nhíu cặp mắt lại, liếc nhìn cô từ trên xuống dưới.

Nếu như có được cô rồi thì sau mấy lần anh sẽ chán ghét cô? Thường Trữ Viễn nghĩ thầm.

Không! Nhìn dáng người củi khô, khuôn mặt bình thường, tính cách hướng nội của cô, anh cho rằng chỉ cần chơi một lần là sẽ chán ngay.

Nhìn khuôn mặt ngốc nghếch như hóa đá của cô, Thường Trữ Viễn đè nén nội tâm, lạnh lùng nói thêm một câu: “Thế nào? Có muốn không?”

Lâm Trinh Lan cúi đầu xuống thật thấp, từ lỗ tai xuống cổ đã đỏ ửng, cô nhỏ giọng nói: “Xin... Xin hãy hẹn hò với em.”

Đêm khuya.

Trong phòng ngủ của một ngôi nhà, đèn điện vẫn sáng trưng, trên chiếc giường mềm mại, một đôi nam nữ trần truồng đang quấn lấy nhau, trong không khí tràn ngập mùi tình dục cùng với tiếng rên rỉ đè nén vô cùng mập mờ.

Người đàn ông trên giường có gương mặt cực kỳ tuấn tú, tròng mắt hẹp dài, sống mũi cao vút, không hề thua kém bất kỳ người mẫu nào trên tạp chí.

Ánh mắt nóng như lửa của Thường Trữ Viễn nhìn chằm chằm vào chỗ hai người kết hợp, một giọt mồ hôi nóng trên trán chảy xuống. Bình thường anh lạnh lùng như một tảng băng, chỉ có vào lúc này mới có thể tản mát ra sự hấp dẫn chết người.

Theo động tác của anh, trong phòng tràn ngập tiếng thở dốc nặng nề. Cho dù đang làm hành động nguyên thủy nhất nhưng biểu tình của anh cũng không hề ghé tởm chút nào mà ngược lại còn tỏa ra vài phần tà mị.

Thường Trữ Viễn không chỉ có vẻ ngoài xuất sắc, anh còn có thân hình cao gầy cực kỳ hoàn hảo. Cơ bắp trên người anh mặc dù không cường tráng nhưng lại rất săn chắc, điều đó làm đàn ông phải ghen tỵ, phụ nữ chảy cả nước miếng.

Đây không biết đã là lần thứ mấy anh xâm chiếm vào người phụ nữ này nhưng cảm giác của anh vẫn là trên cả tuyệt vời. Điều này khiến anh có chút hoảng hốt.

Thường Trữ Viễn vội vàng luật động, điều chỉnh hô hấp của mình, để tránh nhất thời kích động mà kết thúc qua loa lần hoan ái này.

Cơ bụng sáu múi và hông của anh không ngừng đưa đẩy, vật đàn ông kiêu ngạo của anh hết lần này đến lần khác được đẩy mạnh vào cơ thể của người phụ nữ phía dưới, chuẩn bị đưa cô lên cao trào.

Người phụ nữ dưới người anh vô cùng gầy, với quan điểm “Gầy mới đẹp” của người thời nay thì cô quả là hoàn hảo.

Thân hình của cô có thể coi là bình thường nhưng anh lại không cảm thấy hài lòng.

Thường Trữ Viễn thích phụ nữ có da có thịt, lúc ôm mới có cảm giác, đáng tiếc đã nhiều năm như vậy nhưng cân nặng của cô cũng chỉ tăng lên được tới con số 41. Lúc bận rộn có khi còn rơi xuống hàng 3, làm lúc đó anh vô cùng lo lắng mình có thể sẽ bẻ cô ra làm hai.

Mặc dù anh rất bất mãn với cô nhưng nhiều năm qua người phụ nữ có thể làm anh hài lòng cũng chỉ có một mình cô.

Chẳng biết vì sao, Lâm Trinh Lan luôn có thể dễ dàng khơi dậy thú tính trong người anh, cả thân thể này cũng làm anh điên đảo.

Thường Trữ Viễn không biết nguyên nhân, cũng không có hứng thú đi tìm tòi nghiên cứu. Giờ phút này anh chỉ muốn hung hăng yêu cô, hung hăng muốn cô, tận tình thỏa mãn mấy ngày đi công tác không thể chạm vào cô.

Phía dưới của Thường Trữ Viễn không ngừng ra vào, đôi tay đặt trên ngực Lâm Trinh Lan cũng không ngừng xoa nắn, anh cảm thấy thật thỏa mãn đến không lời nào có thể tả nổi.

Dáng người cô vô cùng nhỏ bé, hình thể mảnh mai, ngay cả bộ ngực cũng không lớn là bao. Nếu như che mặt cô lại, anh còn tưởng rằng cô là một thiếu nữ vừa mới dậy thì.

Nếu không phải Thường Trữ Viễn xác định mình không có thị với phụ nữ ngực nhỏ thì chính anh cũng sẽ hoài nghi bản thân mình chẳng lẽ lại đi thích một đứa trẻ?

Thường Trữ Viễn khéo léo xoa nhẹ đôi gò bồng đào của cô hai cái, ngón tay thon dài vươn tới hạt tiểu anh đào nhẹ nhàng véo...

“Ừ...” Lâm Trinh Lan bị giật mình tỉnh lại trong cơn mê, toàn thân ưỡn ra một cách nặng nề, sống lưng cong lên.

Phản ứng của cô khiến Thường Trữ Viễn rất hài lòng, may mắn là đầu ngực của cô nhạy cảm, bóp nhẹ một cái cũng sẽ làm cho người cô không ngừng run rẩy, hoa huyết còn bắn ra mật ngọt chết người. Điều đó cũng làm cho anh hưng phấn hơn, mỗi lần đều làm cho anh muốn ngừng mà không được.

Nãy giờ chỉ là màn khởi động, chỉ làm giảm đi một chút dục vọng của anh.

“Ừ... Không cần...” Lâm Trinh Lan mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, cảm thấy người mình không ngừng chuyển động, trời đất như đang xoay tròn.

Cực vật giữa hai chân không ngừng trướng lên làm cô cảm thấy tê dại. Điều này cho cô biết người đàn ông này vẫn chưa phát tiết hết dục vọng. Anh không ngừng ma sát vào thành vách mềm mại của cô.

Lâm Trinh Lan thật vất vả mới hồi phục được tinh thần, cô mở mắt ra thì thấy anh đang nhìn mình chăm chăm, điều này làm cả người cô phát run lên.

Thường Trữ Viễn nhìn cô với ánh mắt cực kì phức tạp, nóng không ra nóng, lạnh không ra lạnh, vừa làm cô xấu hổ, vừa làm cô sợ nên cô không dám nhìn thẳng vào anh.

Lâm Trinh Lan biết điều kiện của mình rất bình thường, so với bình thường còn kém hơn một chút. Làn da của cô rất trắng cũng vì vậy mà quần thâm dưới mắt lại càng hiện rõ ra.

Thân hình cô cũng rất gầy, không có đường cong nào, ngực cũng nhỏ, lại còn lộ ra từng chiếc xương sườn.

Nói dễ nghe một chút, tỉ lệ BMI của cô có thể sánh với người mẫu, nói khó nghe một chút, cô chỉ hơn người bị bệnh kén ăn một vài cân.

Thân hình không quyến rũ, dáng người lại nhỏ bé, đầu óc cũng không thông minh, cô đã có chút tự ti. Thường Trữ Viễn thì hoàn hảo về mọi mặt, hơn nữa tương lai rộng mở, càng làm cho cô cảm thấy xấu hổ.

Thường Trữ Viễn vẫn không chịu dừng lại, anh không cho phép cô trốn tránh lúc anh muốn yêu cô.

Không biết anh còn muốn kéo dài bao lâu nữa? Mỗi lần anh đi công tác về là lại triển miên như vậy, cô không nhịn được mà sợ run cả người, không biết đó là mong đợi hay sợ hãi...

Mỗi lần anh yêu cô đều triển miên vô tận, thậm chí có lúc còn làm cả đêm không nghỉ, thực hành rất nhiều tư thế. Đặc biệt là khi anh đi công tác hoặc vì nguyên nhân nào đó mà không được yêu cô thì sau đó anh sẽ như xã hội đen đòi nợ, cường thế đòi hỏi cô!

Dĩ nhiên, cũng giống như xã hội đen, đem cả vốn lẫn lời đòi lại hết. Kết quả cuối cùng luôn là làm cho cô không ngừng lên tới cao triều đến không chịu nổi.

“Muốn anh kết thúc nhanh thì em phải phối hợp một chút!” Thường Trữ Viễn đem hai chân mảnh khảnh của cô vác lên đôi vai rộng của anh, không nương tay mà vỗ vỗ vào cặp mông cô, đồng thời phần thân dưới cũng không ngừng đâm sâu vào trong cơ thể cô.

Lâm Trinh Lan bị anh vỗ hông nên bật ra tiếng rên rỉ, toàn thân căng cứng, ngay lúc đó lồi vào mềm mại đang ôm lấy cự vật của anh cũng không ngừng co rút.

“Đừng kẹp chặt như vậy, chặt như thế làm sao anh động đậy được.” Mặc dù nơi hai người kết hợp đã được ái dịch bôi trơn, cự vật của anh khi ra vào còn có thể phát ra âm thanh dâm mỹ nhưng cô chặt như thế, anh sợ sẽ làm cô bị thương.

Cô quá gầy, da lại rất trắng, anh sợ ý một chút sẽ để lại rất nhiều dấu vết trên người cô.

Nhớ lúc hai người mới ở cùng nhau, anh không thể kìm chế được bản thân như bây giờ. Mỗi một lần triển miên đều để lại rất nhiều dấu vết kích tình trên người cô.

Mặc dù cô luôn nói không đau nhưng khi nhìn thấy những dấu vết đó, anh vẫn cảm thấy khó chịu. Cho đến nửa năm trước, anh mới dần học được cách khống chế trong khi kích tình.

“Anh vẫn động... Em không có cách...” Mỗi lần anh tiến vào đều chạm vào nơi mẫn cảm nhất của cô, làm toàn thân cô run rẩy. Cho dù cô muốn phối hợp với tiết tấu của anh nhưng không có cách nào làm được, toàn thân cô không tự chủ được căng cứng lên, bao lấy anh thật chặt.

“Quá chặt!” Thường Trữ Viễn khẽ rít một tiếng qua kẽ răng. Cho dù anh có không cam lòng như thế nào thì anh cũng phải dừng lại, chờ cho cô thích ứng rồi mới động tiếp.

“A! Thật sâu... Đừng chạm vào đó...” Cả người Lâm Trinh Lan run lên.

Bình thường tính tình của anh rất tốt nhưng bây giờ anh lại cố tình chạm vào nơi mẫn cảm nhất của cô, làm ái dịch của cô không ngừng trào ra ngoài, bôi trơn lồi vào.

Thường Trữ Viễn thích làm nhất một chuyện, đó chính là tìm cách trêu chọc Lâm Trinh Lan. Bây giờ cô đang cầu xin anh, điều đó lại càng làm cho anh muốn đùa giỡn cô hơn.

Anh ngừng lại, chỉ là không ngừng thăm dò cô từ mọi góc độ, từng nơi từng nơi một, giống như đang khám phá một hòn đảo xa lạ, làm cô không ngừng thở gấp, cầu xin anh thương tiếc.

“Đừng mà... Đừng như vậy...”

“Không phải em muốn anh chạm vào chỗ khác sao? Thì ra em thích nơi này?” Thường Trữ Viễn nói xong lại điều chỉnh góc độ, không ngừng dùng sức tiến vào.

Cô cũng không kìm nén được nữa mà khóc lên: “Hu Hu... anh thật quá đáng...”

Thân dưới tê dại, cả hai chân và eo của cô cũng bủn rủn, xương chậu đau nhức, tử cung giống như đang ở trước kì sinh lý khô co rút đau đớn, u cốc càng không ngừng gặt gao ôm lấy cự vật cứng rắn của anh.

Rất thoải mái, thoải mái đến thống khổ, cô sụt sùi khóc.

Người đàn ông mang đến cho cô trận kích thích này lại không chịu buông tha cô, vừa không ngừng đâm sâu vào trong vừa kéo dài cao trào kích tình.

“Thả lỏng một chút.” Thường Trữ Viễn ra lệnh. Nhìn cô rơi nước mắt, lòng anh như có cái gì đó len lỏi vào, vừa ấm áp vừa chân thực.

Anh nghiêng người hôn lên đôi môi đỏ thắm đã bị gặm nhấm suốt đêm của cô, đầu lưỡi không ngừng quấn quýt lấy nhau. Anh chờ khi u cốc của cô không ngừng co rút thì phần thân dưới lại một lần nữa cọ sát vào nơi mẫn cảm nhất của cô.

Thường Trữ Viễn tương đối hài lòng với cách này vì anh không cần lo lắng mình quá kích động mà làm tổn thương đến nơi mềm mại đó, đồng thời còn có thể hưởng thụ hết vẻ đẹp của cô.

“Hu hu...” Cô khóc thút thít bắt đầu phản kháng lại nhưng lại không có sức lực để chống lại anh, ngược lại càng kích thích ham muốn thú tính của anh.

Thường Trữ Viễn lại bắt đầu luật động, liên tục đưa đẩy vào sâu trong u cốc của cô, đồng thời cảm thấy thật đáng tiếc, cô vẫn không có cách nào hoàn toàn phối hợp với anh, khả năng kiểm chế của cô vẫn rất kém, nếu không khẳng định cả hai có thể lên tới đỉnh điểm của khoái lạc.

Anh kéo dài thời gian, không ngừng ở trong tiểu huyết rút ra, chen vào, khiến ái dịch không ngừng chảy ra từ chỗ hai người kết hợp với nhau thấm ướt cả ra giường.

Luật động liên tục lặp lại, cuối cùng anh cũng đạt tới cao trào khoái cảm.

Hai tay Thường Trữ Viễn mở rộng hai chân cô ra, phơi bày tư thế kích tình trước mặt anh. Cái tư thế này làm cho anh có thể nhìn rõ cự vật của mình không ngừng ra vào trong cơ thể cô, cũng có thể nhìn thấy u cốc của cô đang bao quanh vật nam tính đó như thế nào.

Mỗi một cái đưa đẩy cũng làm cho anh nghe thấy tiếng chất lỏng cùng tiếng hai cơ thể va chạm vào nhau.

Dưới sự kích thích của thị giác và thính giác, anh không thể chịu đựng được nữa, từ từ gia tăng tốc độ, đẩy nhanh động tác, chuẩn bị đạt tới cao trào.

Tiếng rên rỉ của cô dần dần thay đổi, dưới sự âu yếm của anh càng làm cho cô trở nên mất hồn, chỉ có thân thể vẫn tiếp tục cùng anh giao hoan.

Lúc này cô không thể nhìn rõ ánh mắt của anh, cũng không thể nghe thấy tiếng rên dâm mỹ của mình. Cô chỉ có thể cảm nhận cự vật của anh đang chôn sâu trong cơ thể, kéo cô đạt tới đỉnh điểm.

Tiểu huyết của cô thật mê người làm cho anh không ngừng đắm chìm trong đó hết lần này tới lần khác! Dưới sự co rút không ngừng của u cốc, Thường Trữ Viễn có chút hoảng loạn. Điều đó khiến anh càng thêm điên cuồng.

Anh nâng mông cô lên, dùng sức nắm lấy thắt lưng cô, đồng thời xỏ xuyên qua cô một cách mạnh mẽ.

Nhiệt độ trong phòng rất mát mẻ nhưng thân thể quần quýt của hai người lại phủ một tầng mồ hôi. Lửa dục vọng đang thiêu đốt hai người.

Bỗng chốc, một dòng điện từ chỗ hai người kết hợp tác động tới toàn thân cô, làm cả người cô co rúm lại như bị điện giật.

“A...” Anh quá nhanh quá mạnh! Toàn thân cô căng cứng, cổ không ngừng ngửa về phía sau, thét lên một tiếng trước khi đạt tới cao trào.

Trong lúc cô đạt tới cao trào, anh cũng làm một cuộc chạy nước rút, không ngừng đâm sâu vào điểm mẫn cảm của cô.

Cơ thể cô không ngừng co rút, chất lỏng nóng bỏng phun trào vào trong u cốc của cô. Không biết đây đã là lần thứ mấy trong đêm nay.

Hai tay Thường Trữ Viễn ôm chặt thân thể cô, làm cô gắn chặt vào mình, giống như muốn nuốt trọn cô. Cho đến khi anh cũng đạt tới cao trào, toàn bộ tinh hoa cũng bắn hết vào trong cô nhưng anh vẫn không có ý định rời khỏi đó.

Một lúc lâu sau đầu óc Thường Trữ Viễn mới thoát khỏi sự mê hoặc, anh vỗ vỗ mông cô, làm cho cái miệng nhỏ bên dưới của cô hút chặt lấy anh hơn trong vô thức. Để nó hấp thụ tất cả ái dịch mà anh vừa bắn ra.

Thường Trữ Viễn không phủ nhận, anh tương đối hưởng thụ cái cảm giác ái dịch được rót vào trong cơ thể cô. Giống một người chưa ăn bánh tráng miệng thì chưa coi là kết thúc bữa ăn, nếu như anh không đem ái dịch của mình rót sâu vào trong cơ thể cô thì giống như việc làm tình này mới làm được một nửa.

Sau khi kích tình qua đi, Thường Trữ Viễn đã tỉnh táo lại. Ánh mắt anh bình tĩnh nhìn chằm chằm vào người phụ nữ bên dưới.

Dáng dấp của cô thật ra cũng chẳng đẹp gì. Tùy tiện tìm vài người trong công ty anh thì cũng xinh đẹp hơn cô.

Lông mày, mắt, mũi, tất cả ngũ quan của cô đều không chỗ nào đặc biệt.

Nhưng không biết tại sao, chỉ cần nhìn thấy gương mặt ngủ mê man của cô thì anh lại muốn hung hăng yêu thương cô.

Sau khi phát tiết dục vọng xong, Thường Trữ Viễn vẫn không lui ra khỏi thân thể cô. Anh cẩn thận ôm cô từng li từng tí điều chỉnh lại tư thế nằm, để cô vùi đầu vào trong ngực anh. Cảm giác ôm trọn lấy người cô như vậy thật thoải mái.

Anh nhẹ nhàng hôn lên gò má và vành tai cô, đây là hành động anh thường làm sau khi hoan ái. Sắc mặt của người phụ nữ này từ trước tới giờ luôn tái nhợt, chỉ có sau khi say hoặc sau khi hoan ái mới hồng lên được một chút, anh yêu chết về mị hoặc của cô lúc này.

Ngay cả Thường Trữ viễn cũng không phát hiện ra, mỗi lần anh nhìn khuôn mặt tươi cười của cô thì ánh mắt của anh cũng trở nên dịu dàng hơn.

Thường Trữ Viễn hôn cô một hồi rồi xiết chặt cánh tay lại, khóa cô lại trong ngực mình rồi mới hài lòng chìm vào mộng đẹp.

Cảnh sắc tươi đẹp bên ngoài bị rèm cửa sổ cản lại, trong không gian u ám chỉ có tiếng điều hòa, đúng 8 giờ sáng Thường Trữ Viễn thức giấc.

Đồng hồ sinh học của anh từ trước đến giờ luôn chạy rất đúng, cho dù là đêm hôm trước có ngủ trễ hoặc rất mệt mỗi thì hôm sau đúng 8 giờ anh anh cũng sẽ tỉnh dậy.

Anh đưa tay sờ bên cạnh theo thói quen nhưng lại không có gì. Mở mắt, trong đôi mắt anh tràn ngập sự giận dữ.

Đồng hồ sinh học của anh luôn chạy rất đúng nhưng đồng hồ sinh học của Lâm Trinh Lan còn chạy chính xác hơn anh. Cô luôn dậy sớm hơn anh nửa tiếng, cho nên khi anh thức dậy thì cô đã không còn ở đây.

Hôm qua Thường Trữ Viễn mới đi công tác nước ngoài về nên hôm nay được nghỉ một ngày để điều chỉnh lại việc chênh lệch múi giờ. Anh có thể tiếp tục ngủ nhưng bây giờ đã tỉnh rồi thì làm sao có thể ngủ tiếp được. Anh dứt khoát xuống giường.

Đánh răng, rửa mặt sau đó đi tắm, Thường Trữ Viễn khoác áo ngủ đi tới phòng ăn. Bữa sáng để trên bàn vẫn còn ấm, bánh bao, trứng và một đĩa salad, bên cạnh còn có một ly cà phê nóng. Anh ngồi xuống bắt đầu ăn sáng.

Bọn họ qua lại với nhau đã được bảy năm, sau khi anh xuất ngũ thì bắt đầu ở chung, đến nay cũng được bốn năm rồi nhưng anh vẫn không cảm thấy chán ghét cô.

Lúc mới bắt đầu ở chung, anh cho rằng anh sẽ rất nhanh chán cô nhưng không ngờ đã mấy năm trôi qua, anh vẫn không cảm thấy thỏa mãn!

Giống như sáng nay, rõ ràng tối qua anh đã rất thỏa mãn như sáng nay khi tỉnh dậy không thấy cô đâu, anh lại cảm thấy khó chịu! Nhưng mà người đề nghị chia phòng là anh, cho nên anh không dám mở miệng nói muốn ở cùng phòng với cô.

Dù không làm tình thì anh cũng muốn ôm cô ngủ, dù không ôm cô ngủ thì cũng muốn cô ngủ bên cạnh mình... Những lời này anh không thể nào nói ra miệng được.

Đến nay, chỉ cần anh không thể hiện ham muốn có cô thì cô vẫn luôn ngủ ở phòng của mình. Thậm chí nếu như anh không cố ý làm cô không xuống giường được thì cô vẫn sẽ cố gắng kéo lê thân thể mệt mỏi về phòng của mình.

Cô đang trốn nợ sao? Anh đáng sợ đến thế sao?

Có lúc Thường Trữ viễn thật sự muốn hét vào tai cô nhưng anh là người đặt ra nguyên tắc nên mỗi lần như thế, anh chỉ có thể hờn dỗi nhìn chiếc giường trống không.

Sau khi ở chung với Lâm Trinh Lan, Thường Trữ viễn mới biết thế nào là “Gậy ông đập lưng ông”!

Ở chung với cô, không có việc gì diễn ra như anh dự đoán, mỗi yêu cầu đặt ra cho cô cuối cùng lại chính là hành hạ bản thân anh!

Thường Trữ viễn không biết tại sao mình là biến thành thế này? Nhưng nếu bắt anh buông tay thì đó là chuyện không thể nào.

Mặc dù... Anh không nói điều đó ra.

2. Chương 2

Lâm Trinh Lan đang nhập tài liệu vào máy vi tính, cô cố gắng ngồi thẳng lưng, cố tình không để ý tới cái eo đau nhức của mình.

Tối hôm qua, hình như Thường Trữ Viễn không muốn cho cô ngủ, đòi hỏi cô hết lần này tới lần khác, không hề biết kiềm chế! Hại cô bây giờ đứng cũng không vững, sáng hôm nay mới có thể tỉnh dậy mà rời khỏi giường anh.

Sáng nay lúc tắm rửa, hai chân cô không ngừng run rẩy, giữa hai chân còn không ngừng chảy ra chất dịch làm người ta xấu hổ.

Hôm nay cô thực sự rất muốn xin nghỉ, toàn thân cô không có chỗ nào là không đau nhức nhưng cô lại không muốn đối mặt với anh nên đành phải kéo lê thân thể mệt mỏi đi làm.

Cô sống chung với Thường Trữ Viễn cũng được bảy năm rồi! Bây giờ nhớ lại, quả là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Cô biết điều kiện của mình kém xa Thường Trữ Viễn! Từ lúc bắt đầu cô đã không nghĩ có thể cùng anh thiên trường địa cửu. Thật ra thì có thể sống chung với anh một khoảng thời gian là cô đã thỏa mãn, cho dù là một tháng, cũng đã rất tốt rồi.

Có lẽ sẽ có người cho rằng cô rất vô sỉ khi qua lại với anh vì trước sau gì hai người cũng chia tay nhưng cô lại không cho là thế.

Trên đời này có rất nhiều người khi yêu thương nhau thì nói sẽ ở bên nhau cả đời nhưng cuối cùng thì thế nào? Có bao nhiêu người có được tình yêu chân chính, có bao nhiêu người sẽ ở bên nhau đến khi sang thế giới bên kia?

Lời hứa là thứ gì đó rất mong lung, cuộc đời thì rất dài, không ai có thể nói trước được điều gì. Nếu vậy tại sao cô không làm theo những gì mình mong muốn?

Đến bây giờ Lâm Trinh Lan vẫn không hiểu được tại sao Thường Trữ Viễn lại muốn qua lại với cô? Nhưng chắc chắn không phải là vì anh yêu cô, yêu đến không thể kiềm chế được.

Nếu như nói là vì tình dục...

Đúng là không thể loại bỏ khả năng này nhưng nếu chỉ vì như thế thì anh không cần phải chịu thiệt như vậy.

Lâm Trinh Lan biết sau khi Thường Trữ qua lại với cô cũng không có tình nhân khác ở bên ngoài. Nhưng cô đã gặp qua bạn gái trước của anh, điều kiện không thua kém anh chút nào.

Cô cũng biết có rất nhiều người theo đuổi anh, thậm chí có chị lớp trên lớn hơn anh 1, 2 tuổi cũng theo đuổi anh, người nào cũng xinh đẹp hơn cô, hơn nữa...

Lúc cô mới ở chung với anh cũng không được hòa thuận cho lắm. Cô thường không thể làm cho anh cao hứng. Nếu như chỉ vì tình dục thì cũng có chút không đúng.

Lâm Trinh Lan không biết tại sao Thường Trữ Viễn lại muốn qua lại với cô? Nhưng cô biết lý do mình muốn quên anh.

Cô thích anh, sùng bái anh, ngay cả khi đã sống chung với nhau được bảy năm, chuyện không nên làm thì cũng đã làm rồi nhưng cô vẫn hay đỏ mặt khi nhìn thẳng vào mắt anh.

Mặc dù cô biết hai người sẽ không có tương lai nhưng cô vẫn cố gắng quý trọng giờ phút này. Ghi nhớ mọi thói quen và sở thích của anh, làm đúng theo những quy định mà anh đặt ra.

Lâm Trinh Lan hi vọng anh có thể cảm thấy hài lòng khi ở bên cạnh cô. Nếu như có một ngày, hai người chia tay thì trong lúc vô tình nào đó anh nhớ tới cô, anh cũng sẽ không cảm thấy tức giận.

“Này... Này! Tĩnh lại đi.” Trần Ngọc Phân đẩy cô một cái.

“Sao vậy?” Lâm Trinh Lan hồi phục tinh thần, cô thấy đồng nghiệp nhìn mình chằm chằm thì sợ hết hồn.

“Em hãy thành thật nói cho chị biết, có phải em đang nhớ tới bạn trai không?” Hoàng Khinh Phụng ép hỏi.

“Không có, không có...” Lâm Trinh Lan ấp úng nói.

Lúc cô mới bắt đầu qua lại với Thường Trữ Viễn, anh đã yêu cầu cô giữ bí mật chuyện hai người qua lại với nhau. Cô đã đồng ý rất nhanh, đến nay cho dù là người thân hay bạn bè, không ai biết là cô đã có bạn trai.

Mặc dù cô vẫn không biết quan hệ giữa cô và Thường Trữ Viễn... có thể xem là tình nhân hay không?

“Còn nói không có, vậy vừa rồi em nghĩ gì? Gọi em cũng không có phản ứng, còn đỏ mặt nữa.” Trần Ngọc Phân hỏi.

“Thật sự không có mà” Lâm Trinh Lan cúi đầu tiếp tục nhập tài liệu.

Thiệt là! Trong thời gian làm việc mà nhớ tới anh là không có cách nào làm việc được.

“Không phải bạn trai thì là cái gì? Thành thật khai đi!” Trần Ngọc Phân không có ý định bỏ qua cho Lâm Trinh Lan.

“Đúng vậy! Thành thật khai ra đi.” Hoàng Khinh Phụng cũng nói.

Bình thường Lâm Trinh Lan rất ít nói, ít khi nói chuyện với đồng nghiệp trong công ty, không ai biết gì về cô. Cô ấy quả là một người thần bí.

Nhưng mà so với mấy bà tám khác thì Trần Ngọc Phân và Hoàng Khinh Phụng vẫn thích người yên lặng như Lâm Trinh Lan.

“Thật không có mà!” Lâm Trinh Lan xấu hổ đến nỗi đầu cũng muốn vùi vào trong đồng tài liệu.

Cô cũng rất muốn công khai mối quan hệ của mình và Thường Trữ Viễn. Cho dù giữa họ không có cái gọi là tương lai nhưng cô vẫn muốn công khai tình cảm của hai người, để có thể đuổi bắt đi những người theo đuổi anh.

Nhưng mà nếu làm như thế thì anh có tức giận không? Nếu không thì ban đầu anh cũng đã không yêu cầu cô phải làm như thế.

Vừa nghĩ đến việc anh sẽ dùng khuôn mặt lạnh lùng hay dùng ánh mắt như nhìn một con gián để nhìn cô thì cô đã không có gan mạo hiểm rồi.

“Không phải em đang nhớ tới bạn trai...” Hoàng Khinh Phụng nheo mắt lại, đột nhiên giảm thấp âm lượng xuống mập mờ nói: “Nhất định là tối hôm qua xem cái gì không nên xem rồi? Thành thật khai báo, có phải tối qua em xem phim AV không nên bây giờ mặt mới đỏ như vậy?”

“Không có... Không có mà!” Trong nháy mắt mặt của Lâm Trinh Lan lại càng đỏ hơn.

Thành thật mà nói, Lâm Trinh Lan chưa từng xem phim AV nhưng mà đêm nào cũng đều trình diễn những cảnh còn nóng hơn phim AV. Chuyện này cô làm sao có thể nói ra chứ.

“Như thế nào? Người đàn ông kia không đủ dũng mãnh, không đủ mãnh liệt sao? Còn nơi đó có lớn không?” Hoàng Khinh Phụng thấy Lâm Trinh Lan mắc cỡ đỏ bừng cả mặt thì càng hỏi nhiều hơn.

Ai nói chỉ có đàn ông mới tán gẫu về AV? Một đám phụ nữ cũng có lúc sẽ nói chuyện về phương diện kia, đặc biệt là loại phụ nữ không biết kiêng kị gì như Hoàng Khinh Phụng.

Cô không biết nơi đó của anh có lớn hơn so với người khác không, cô chỉ biết anh rất cường tráng! Nhưng lời này có đánh chết cô cũng không dám nói.

“Được rồi! Bạn còn nói nữa thì em ấy sẽ chảy máu mũi mất!” Trần Ngọc Phân kéo Hoàng Khinh Phụng đi.

“Được rồi... không đùa nữa.” Hoàng Khinh Phụng hỏi: “Thứ bảy này có rảnh không?”

“Em rảnh, sao vậy? Muốn em làm thêm giờ sao?” Lâm Trinh Lan hỏi.

“Không phải! Chị muốn hỏi em có muốn tham gia giao lưu kết bạn không?” Trần Ngọc Phân nói.

“Giao lưu kết bạn? Chúng ta đã lớn rồi mà.” Lâm Trinh Lan ngắc ra, không nghĩ tới rời khỏi trường học nhiều năm rồi mà còn có thể nghe được từ này.

“Không phải là tại chính phủ nói bây giờ tỷ lệ người trẻ tuổi kết hôn và sinh con quá thấp nên kêu gọi công ty tăng các hoạt động giao lưu kết bạn để làm tăng tỷ lệ lên sao.” Hoàng Khinh Phụng nói.

“Lần này là giao lưu cùng các kỹ sư! Mặc dù kỹ sư làm cho người ta có cảm giác không lãng mạn nhưng lương của bọn họ cũng không tệ, chọn làm đối tượng kết hôn cũng không tồi. Thế nào? Đi không? Cùng đi đi!” Trần Ngọc Phân nói.

Trần Ngọc Phân, Hoàng Khinh Phụng và Lâm Trinh Lan đều là những phụ nữ 30 tuổi, so với những người phụ nữ 20 tuổi thì có suy nghĩ thực tế hơn trong tình yêu.

“Em không muốn đi!” Lâm Trinh Lan nói: “Chị đi hỏi mấy em ở quầy lễ tân ấy! Mấy em ấy mới hai mươi mấy tuổi, đi thích hợp hơn!”

Quầy lễ tân chính là bộ mặt của công ty, bình thường đều là tìm những cô gái hai mươi tuổi mới tốt nghiệp đại học.

“Họ đều có bạn trai hết rồi! Hơn nữa vừa nghe nói giao lưu kết bạn với kỹ sư thì liền nhũn mỳ nói không muốn đi.” Trần Ngọc Phân nói.

“Đúng vậy!” Hoàng Khinh Phụng nói: “Công ty đều tìm mấy em xinh đẹp đi giao lưu. Lần trước đi giao lưu với công ty hàng không đều tìm mấy em trẻ tuổi. Mỗi lần có nơi nào tốt thì mấy người đó liền báo danh còn đến phiên chúng ta thì toàn những người 30 tuổi.”

Đàn ông khi hai mươi tuổi sẽ tìm những thiếu nữ hai mươi tuổi hẹn hò, khi ba mươi mấy tuổi thì cũng vẫn tìm những cô gái hai mươi tuổi, cho đến khi bốn mươi, năm mươi vẫn đi tìm những cô gái trẻ đẹp.

Bởi vì đàn ông đều là kẻ háo sắc, cũng khó trách những người phụ nữ hai mươi mấy tuổi một khi có cơ hội tốt liền lập tức chớp lấy.

“Em thật sự không muốn đi!” Lâm Trinh Lan không biết nhiều về mấy kiểu giao lưu này nên chỉ có thể cúi đầu tránh né.

“Đừng như vậy! Em cũng xem mấy tên kỹ sư là đồ bỏ đi nên khinh thường không muốn đi phải không?” Mặc dù Hoàng Khinh Phụng không cảm thấy Lâm Trinh Lan là người như vậy nhưng cô vẫn nhịn không được mà hỏi.

Nếu không phải bởi vì lý do này thì tại sao Lâm Trinh Lan nhất định không chịu đi?

“Đúng vậy” Trần Ngọc Phân cũng khuyên “Mặc dù em với bọn chị không giống nhau, còn chưa tới ba mươi tuổi nhưng cũng gần 27 tuổi rồi.”

“Nhưng em...” Lâm Trinh Lan cắn môi dưới, tỏ vẻ khó nói. Mặc dù Thường Trữ Viễn cũng không hạn chế cô về mặt này, nhưng cô biết, nếu như cô tham gia giao lưu, khẳng định anh sẽ rất tức giận!

Cô nghĩ tới việc mỗi lần anh tức giận sẽ làm ra chuyện gì liền đổ mồ hôi lạnh. Thường Trữ Viễn rất hào phóng về mọi mặt nhưng trong một số chuyện lại rất hẹp hòi, cô cũng không muốn giẫm lên thùng thuốc nổ.

“Cũng đâu có ai nói đi giao lưu là nhất định phải quen nhau đâu! Coi như là tìm thêm bạn bè, bổ sung danh sách vậy.” Hoàng Khinh Phụng nói.

Lâm Trinh Lan trừu quan hệ công việc ra cũng rất ít khi nói chuyện với bọn họ, nhưng bọn họ lại cảm thấy cuộc sống của Lâm Trinh Lan thật tẻ nhạt không phong phú, coi như bình thường không có lui tới, nhưng thông qua chuyện này bọn họ muốn để Lâm Trinh Lan thấy rõ việc có nhiều bạn bè là rất tốt.

Lâm Trinh Lan khẽ cắn răng, quyết tâm cự tuyệt ý tốt của các đồng nghiệp: “Cám ơn ý tốt của các chị, nhưng thật sự tôi không muốn, em không hề có ý định đó!”

Bất luận Thường Trữ Viễn đối xử với i đoạn tình cảm này của bọn họ ra sao, thì Lâm Trinh Lan vẫn một mực nghiêm túc! Dù kết quả có như thế nào, cô cũng hi vọng khi nhìn lại đoạn tình cảm không hoàn mỹ này, ít ra cũng là một đoạn hoàn chỉnh không có sự xuất hiện của kẻ thứ ba.

“Vậy thì thôi, làm theo ý của em vậy.” Hoàng Kinh Phượng nhìn cô cố chấp như vậy, cũng đành phải buông tha.

“Nếu như có đổi ý, thì có thể ghi d anh trước thứ năm!” Trần Ngọc Phân bổ sung.

Lâm Trinh Lan cảm kích nói: “Vâng , Cám ơn các chị.”

Mặc dù cô vẫn cố gắng giữ bí mật về mối quan hệ của mình cùng Thường Trữ Viễn, nhưng Lâm Trinh Lan cũng không dám cùng bạn học hay đồng nghiệp nói chuyện nhiều, Hoàng Kinh Phượng và Trần Ngọc Phân vẫn luôn đối xử với cô rất tốt, lần này cự tuyệt ý tốt của bọn họ, Lâm Trinh Lan cũng cảm thấy có chút băn khoăn.

Lần sau sẽ sắp xếp thời gian để mời bọn họ đi ăn một bữa cơm! Lâm Trinh Lan nghĩ ở trong lòng.

Sau khi Trần Ngọc Phân cùng Hoàng Kinh Phượng lui đi, Lâm Trinh Lan bắt đầu tập trung vào công việc.

Cô làm việc cho bộ phận hành chính của một khách sạn, công việc chủ yếu là chỉnh sửa sắp xếp tài liệu, quản lý vật tư cùng văn phòng phẩm, có lúc cũng giúp đồng nghiệp photo tài liệu, hoặc làm những công việc vặt khác như đóng sách.

Khách sạn là một loại hình phục vụ khá vất vả, rất mệt và cũng có nhiều khó khăn, mặc dù lương khởi điểm không cao, nhưng nếu như làm tốt công việc, thì đạt đến mức lương cao cũng không phải là chuyện khó.

Cô ở công ty này làm việc đã hơn hai năm, đối với môi trường công việc này cũng đã quen thuộc, tuy là tiền lương không cao, nhưng công việc cũng rất ổn định, đôi khi đến mùa du lịch cô cũng phải làm thêm giờ thậm chí còn phải đến phòng ăn để giúp đỡ, nhưng ít ra công việc cần đến cô trợ giúp cũng rất đơn thuần.

Cô cũng không phải là người phụ nữ có nhiều tham vọng, chỉ cần có thể bình ổn sống qua ngày là được rồi, vì vậy đối với những việc trước mắt đều rất hài lòng.

Dù sao cũng đã quen tay, cho dù cơ thể có cảm thấy có chút khó chịu, nhưng trước khi tan ca cô cũng sẽ tranh thủ làm xong công việc của mình.

Lâm Trinh Lan phân loại và sắp xếp tài liệu, xác nhận mình đã làm xong công việc, liền yên tâm bắt đầu dọn dẹp mặt bàn. Sau khi xử lý xong , cô mới sực nhớ cả buổi chiều mình vẫn chưa có đi toilet, liền muốn đi toilet trước khi về nhà.

“Ui...” Ngồi trên bồn cầu, Lâm Trinh Lan thở mạnh một hơi.

Vùng eo thật là đau, vừa mỗi vừa nhức! Lưng cũng không thoải mái chút nào, nhưng khó chịu nhất chính là bộ phận khó nói nằm giữa hai chân.

Thời điểm kích tình sao không thấy khó chịu, qua một ngày mới cảm thấy rõ ràng nhất vừa đau lại vừa sưng, đều là do Thường Trữ Viễn gây ra, anh đã làm quá mức kịch liệt, khiến cho cô bây giờ vẫn còn cảm thấy rất nhạy cảm.

Bình thường thì Thường Trữ Viễn còn biết kiềm chế một chút, nhưng sau mỗi lần đi công tác trở về lại không thêm chú ý tới chuyện ngày hôm sau cô có đi làm hay không, cũng may là cô chưa mệt đến mức không đi làm được, nếu không thì chắc cô sẽ bắt buộc phải xin nghỉ.

Nếu quả thật vì chuyện như vậy mà xin nghỉ phép, người khác mà biết được chắc cô sẽ xấu hổ đến mức chui xuống đất mất!

“Này! Nghe người của bên bộ phận PR nói lần giao lưu này số người đi ít hơn dự kiến, vậy các cậu có đi không?” Mấy cô gái trẻ tuổi tiến vào nhà vệ sinh, nói chuyện phiếm ríu ra ríu rít giống như những chú chim sẻ nhỏ vậy.

“Tôi không đi đâu! Trước kia có một kỹ sư theo đuổi tôi, người tôi mặc váy dài như vậy, thế mà anh lại còn dẫn tôi đến quán ăn lề đường!” Cô gái A nói.

“Mặc váy dài và quán ăn lề đường thì sao?” Cô gái B không hiểu liền hỏi tiếp.

“Sao lại không chứ, cái ghế của quán ăn lề thì rất thấp, còn sàn nhà thì lại bẩn, nếu tôi ngồi xuống thì sẽ xong rồi.” Cô gái A oán trách nói tiếp : “Lần thứ hai lại muốn đưa tôi đến đó, thế là tôi liền cắt đứt với tên đàn ông đó ngay! Tên đó thật là không biết chăm sóc cũng như không biết quan sát sắc mặt của người đẹp gì cả.”

“Phải đó, tôi cũng không muốn lui tới với những người như vậy đâu, nhưng mà người của bộ phận PR vẫn cứ bám theo năn nỉ tôi đi!” Cô gái C khó chịu nói.

“Lần này bọn họ thiếu rất nhiều người đó, đến nỗi mấy bà gần 30 tuổi cũng đã hỏi rồi, cũng không riêng chỉ có cô đâu.” Cô gái A nói.

Mấy cô gái trẻ làm cùng trong công ty, rõ ràng lương tháng cũng không nhiều, nhưng chung quy lại mặc trang phục hàng hiệu, thời trang mới nhất, đồ dùng cũng là cao cấp, chẳng lẽ cô không biết những đồng tiền này là từ đâu tới hay sao?

Lâm Trinh Lan chưa bao giờ trông thấy bọn họ làm việc nghiêm túc qua, trong công ty chỉ toàn nói chuyện phiếm nếu chủ đề không phải là phim Hàn Quốc, thì sẽ là thức ăn ngon, trang phục hot hay phần trang điểm, thì cũng là đàn ông thôi.

Đối với loạt chủ đề của mấy cô gái trẻ này thì cô cảm thấy không có hứng thú, Lâm Trinh Lan cũng đang định bước ra, thì liền nghe thấy họ nhắc tới tên của mình.

“Đúng vậy đó! Nghe nói lần này cực kỳ thiếu người, đến nỗi phải gọi Lâm Trinh Lan đi tham gia nữa đó.” Cô gái B nói.

“Sao? Có thật không?” Cô gái A tò mò hỏi.

“Tôi thấy, tôi thấy rõ ràng!” Cô gái C vội vàng nói: “Lúc tôi đến phòng hành chính khoa tổng hợp lấy đồ, thấy Hoàng Khinh Phụng cùng Trần Ngọc Phân hẹn cô ấy.”

“Hoàng Khinh Phụng, Bà quản gia Hoàng Khinh Phụng đó á? Bà ấy đi làm gì chứ? Không phải bà ấy đang cặp kè với ông chủ Hải Viễn sao?” Cô gái B hỏi.

“Hoàng Khinh Phụng cùng ông chủ Hải Viễn cặp kè à? Không thể nào! Ông già đó không phải đã gần 70 tuổi rồi?” Cô gái A sợ hết hồn.

“Cái bản mặt đáng chết của ông Hải Viễn, chỉ cần trông thấy Hoàng Khinh Phụng thì mới có thể cười tươi một cái, nếu như không phải là đang cặp kè, thì tại sao lại đối xử đặc biệt tốt với cô ấy như vậy?” Cô gái B nói.

“Vậy sao cô ấy còn đi đến chỗ giao lưu làm gì?” Cô gái A hỏi.

“Chắc là ông già Hải Viễn đó ‘không làm ăn được gì’ đó mà!” Cô gái B cười lạnh.

“Gọi Trần Ngọc Phân đi cũng còn đỡ đó, còn Hoàng Khinh Phụng mà cũng rủ đi giao lưu, thì xem ra bộ phận PR là thiếu người thật sự rồi!” C thở dài nói.

“Tệ nhất chính là Lâm Trinh Lan, tôi không thể ở chung một nhóm giao lưu với cô ấy đâu, người ngoài nhìn vào còn tưởng rằng cô ấy ngang hàng với tôi nữa đó.” B khinh thường nói.

“Hắc!” C cười nhạo một tiếng: “Vậy hãy để cho Lâm Trinh Lan đi thì hay hơn, dù sao thì cô ấy không có giao lưu nên mới không tìm được đàn ông đó?”

“Tôi thấy nếu chỉ có cô ấy đi, cũng không thể tìm được người thêm muốn cô ấy đâu? Tìm nhà cũng phải chọn lựa chứ!” Cô gái A lớn tiếng cười lạnh lùng nói.

“Nói cũng đúng, nhìn cô ấy từ trên xuống dưới đều bằng phẳng như nhau, tôi cũng tò mò muốn biết xem người đàn ông xấu số đó thích điểm nào của cô ấy.” Cái đó gọi là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, miệng lưỡi của cô gái C cũng kém.

“Nói đúng thì sao! Dáng vẻ của cô ấy thì có người đàn ông nào thèm để ý chứ? Không biết đâu là mặt trước đâu là mặt sau, cũng không trang điểm, nếu có người nào chịu ôm cô ấy, thì khẳng định người đó không phải là đồng tính nam thì cũng là đồng tính nữ.” B hừ lạnh nói.

Sau khi ba con chim sẻ nhỏ đã rửa tay xong liền rời đi, bọn họ căn bản cũng không chú ý bên trong phòng toilet còn có người.

Lâm Trinh Lan ngồi trên bồn cầu bất đắc dĩ thở dài một cái. Cô không phải muốn nghe lén! Mà bọn họ không có chú ý xem có người ở trong phòng hay không nha.

Người ta thường nói nhà vệ sinh là nơi gây ra khẩu nghiệp, coi như có tường ngăn cách nhưng cũng không thể giấu được, nhưng có một số người vẫn cố tình thích tám chuyện trong nhà vệ sinh.

Lâm Trinh Lan bất đắc dĩ lắc đầu một cái, sau đó khi xử lý xong chính mình liền ấn nút xả nước.

Bị người khác nói lời khó nghe như vậy, cô không thể nào không giận, nhưng mà tức giận thì sao đây chứ? Mặc dù ba người kia khi nói chuyện đã dùng miệng lưỡi sắc bén không kiêng nể gì, nhưng có một số chuyện quả thật rất khó phản bác lại.

Lâm Trinh Lan không thể nào phủ nhận, cô từ nhỏ đến lớn không có duyên với đàn ông.

Cô cũng giống như những người con gái bình thường khác, cũng có bạn trai cùng bạn gái, nhưng từ nhỏ đến lớn cô cũng không chưa bao giờ được người đàn ông nào theo đuổi.

Người của cô cũng không đến nỗi nào, là thật đó! Mặc dù từ nhỏ đến lớn ở trong trường học cô không khiến người khác chú ý, nhưng mà bạn bè có thể cùng nhau ăn cơm nói chuyện phiếm trong nhà vệ sinh thì cô cũng không thiếu, chỉ là... Chưa từng có phái nam nào coi trọng theo đuổi cô mà thôi.

Trước đây mặc dù không có người khác phái theo đuổi thì cô cũng sẽ phải bình ổn mà trôi qua cuộc sống này, nhưng khi đó cô cũng đâu có thiếu thốn bạn bè chứ? Cho đến khi cô lui tới với Thường Trữ Viễn, anh không muốn cô đem mối quan hệ giữa hai người mà công khai ra ngoài, anh không muốn cô để đám bạn học biết, cũng không muốn cô quá thân thiết với đồng nghiệp, cho nên cô mới thành ra như bây giờ, hiện tại nếu nói lời thật lòng thì cô chẳng có người bạn nào cả!

Thế nhưng chuyện này đâu có thể trách ai được? Là cô tự nguyện biến mình thành ra như vậy mà, là cô tự lựa chọn cách buông tha tất cả cơ hội cùng mọi người giao lưu, để đánh đổi lấy một giấc mơ trọn vẹn.

Một giấc mơ... Đúng vậy, đây cũng chỉ là một giấc mơ! Một giấc mơ không biết khi nào phải thức giấc.

Ai bảo cô lại đi thích người đàn ông này chứ?

3. Chương 3

Sáu giờ rưỡi rồi mà Lâm Trinh Lan vẫn còn chưa trở về, Thường Trữ Viễn ngồi trên ghế sa lon ở bên trong phòng khách, mỗi lần ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường, thì trong lòng liền cảm thấy phiền não hơn.

Kỳ lạ, rõ ràng đã tan sở từ lâu rồi, thế mà sao cô ấy vẫn chưa trở về? Thường Trữ Viễn cũng không biết mình đã nhìn đồng hồ bao nhiêu lần rồi, càng nh n lại càng muốn đập cái đồng hồ.

Vào buổi sáng khi rời giường cũng không có để ý, đến khi dùng xong bữa sáng, sau đó quay lại phòng thay ga trải giường thì anh mới phát hiện trên ga trải giường có vết máu. Tuy là chỉ có lấm tấm vài giọt, nhưng lại rất chói mắt, khiến người khác không thể không nhìn!

Thường Trữ Viễn ngay người nhìn chằm chằm vào mấy giọt máu giờ đã biến thành màu nâu, trái tim của anh như bị người khác nhéo một cái thật đau.

Anh rất muốn lập tức bắt cô trở về để xác định xem cô bị thương như thế nào, nhưng cũng bản khoăn cô đang trong giờ làm việc, anh không muốn để cô phải khó xử, nên bất đắc dĩ lắm Thường Trữ Viễn chỉ có

thể ngồi trong nhà chờ đợi cô trở về. Hiện tại anh mới phát hiện anh chờ đợi cô mới có mười giờ thôi, mà anh cảm thấy thời gian như đã rất lâu vậy.

Sẽ không phải vì vết thương không quá nghiêm trọng, cho nên đã len lén một mình chạy đến bệnh viện để khám chứ? Nhưng mà nếu theo tính cách của cô, thì cho dù có bị đau chết cô ấy cũng sẽ không tự mình đi khám phụ khoa đâu.

Càng chờ đợi Thường Trữ Viễn càng bất an, bắt đầu không ngừng suy nghĩ lung tung.

Anh biết sau mỗi lần đi công tác về anh sẽ rất kích động, nhưng lần nào anh cũng cẩn thận giúp cô chuẩn bị thật tốt khúc dạo đầu rồi mới bắt đầu hành động, nhưng sao lần này lại khiến cô bị thương? Cuối cùng là cô ấy bị gì thế? Sao vẫn chưa trở về?

Nghi vấn trong đầu của Thường Trữ Viễn không ngừng xuất hiện, rốt cuộc đến bảy giờ rưỡi thì cánh cửa cũng phát ra tiếng chìa khóa tra vào ổ khóa để mở cửa.

Lâm Trinh Lan xách theo cái túi lớn đựng thức ăn trở về, trên trán đầy mồ hôi.

Thường Trữ Viễn vừa trông thấy cô thì liền biết cô đã đi siêu thị mua đồ dùng nên mới về trễ như thế, sắc mặt liền trở nên rất thoải, không nhận được oán trách cô: “Tại sao lại về trễ như vậy?”

Đã ở với nhau lâu như vậy, dĩ nhiên Lâm Trinh Lan biết Thường Trữ Viễn đang tức giận, mặc dù cô căn bản cũng không biết anh đang tức giận cái gì?

Cô cẩn thận cùng nhẹ nhàng nói: “Chuyện này... Hôm nay em tăng ca.”

Vốn dĩ là cô đã chuẩn bị đi về, nhưng lại bị người khác nhờ vả cô đi giúp đỡ, cô cũng không muốn cự tuyệt người khác, cho nên liền bị kéo đi giúp bộ phận khác.

Bận túi bụi đến bảy giờ cô mới bắt đầu từ công ty trở về, cô dùng tốc độ nhanh nhất để mua thức ăn cùng một ít đồ dùng, bảy giờ ba mươi phút có thể trở về đến nhà đã là cực hạn rồi.

“Chuyện này... anh đã ăn cơm tối chưa?” Lâm Trinh Lan hỏi.

“Hừ!” Thường Trữ Viễn hừ lạnh một tiếng.

Đừng nói là ăn bữa tối, anh lo lắng cho cô đến nỗi bữa trưa còn quên ăn, cho đến xế chiều cảm thấy đói bụng, mới tùy tiện nướng hai mẫu bánh mì để ăn tạm, hiện tại cũng đã cảm thấy đói rồi.

Thì ra nguyên nhân tức giận là chưa có ăn cơm... Lâm Trinh Lan bừng tỉnh hiểu ra.

Chỉ là điều này cô không thể nói ra, nếu như thấy đói thì phải ra ngoài mua cơm hộp ăn chứ! Có cần thiết để bụng đói đến bốc hỏa rồi đợi cô trở về mà trút giận lên người cô không? Lâm Trinh Lan oán thầm trong bụng.

Nhưng những điều này chỉ là nghĩ ở trong lòng mà thôi, cô cũng không có to gan mà nói với Thường Trữ Viễn.

“Vây... Em đi nấu cơm ngay.” Lâm Trinh Lan nói xong, vội vàng xách hai túi lớn thức ăn trốn vào phòng bếp.

Thường Trữ Viễn sững sờ, người phụ nữ này có nhiều lúc khiến cho Thường Trữ Viễn tức giận muốn bóp chết cô! Hiện tại rõ ràng là chính anh đang cố tình gây sự, là do anh tức giận loạn xạ phát khí, vậy tại sao cô lại làm theo ý của anh?

Thường Trữ Viễn thật sự không hiểu tại sao Lâm Trinh Lan lại không mở miệng mắng anh, hoặc là chỉ vào mũi của anh mà bảo anh cút ra ngoài tìm cái gì đó để ăn, sao lại không nổi cự tuyệt mà đi nấu cơm cho anh ăn?

Không không không! Người kỳ lạ nhất không phải là Lâm Trinh Lan mà chính là anh! Thường Trữ Viễn có chút nhức đầu vịn trán của mình, hiện tại lòng của anh có chút hỗn loạn.

Anh rất hy vọng Lâm Trinh Lan sẽ tức giận với anh? Thật sự Thường Trữ Viễn cũng không biết anh như thế nào nữa? Ban đầu anh đáp ứng cùng Lâm Trinh Lan lui tới, một phần trong đó cũng chính là tính cách an phận không tranh giành của cô.

Tính tình của Lâm Trinh Lan rất tốt, để cho anh mặc sức chà xát bóp tròn bóp méo, bảo cô đi hướng đông thì cô cũng không dám đi hướng tây, kêu cô đi về phía nam cô cũng sẽ không dám đi hướng bắc, nếu một ngày nào đó anh chán ghét cô bảo cô rời đi, có lẽ cô cũng sẽ không nói tiếng nào mà yên lặng rời khỏi anh, trước khi đi có thể còn nhớ đem theo vài món đồ của cô đi cùng, cũng sẽ không để lại một chút phiền toái nào cho anh.

Nói thẳng một chút, coi như hôm nay anh muốn xóa di sạch sẽ quan hệ của bọn họ, thì Lâm Trinh Lan cũng sẽ không để cho anh có cái gì khó xử hoặc phiền toái về trách nhiệm gì gì đó, cho nên lúc đầu anh mới cùng cô lui tới, nhưng hôm nay... Hôm nay anh lại bắt đầu muốn trêu tức cô gái có tính tình ôn thuận này!

Từ trước đến nay loại phụ nữ mà Thường Trữ Viễn ghét nhất chính là ba loại: hờ một chút là khóc lóc, hai là làm ầm lên, ba là đòi thất cổ, có khi anh cũng không hiểu nổi bọn họ là đang tức giận chuyện gì nữa.

Trước kia anh cũng có quen biết vài người phụ nữ, mỗi lần bọn họ giận dỗi đều làm ầm lên khiến Thường Trữ Viễn cũng phiền lòng đến nỗi muốn quăng bọn họ vào tường! Nhưng hôm nay Lâm Trinh Lan lại không khóc lóc không giận hờn cũng không làm ầm lên, vậy mà Thường Trữ Viễn lại cảm thấy tức giận muốn tự đánh một quyền vào tường thật mạnh.

Tại sao cô ấy lại không không nhẽo, tại sao không giận hờn cùng trách móc? Coi như cho anh một cái tát cũng được!

Không không không! Nhất định anh đã điên rồi, nhất định là điên thật rồi! Sao lại có thể hi vọng cô ấy tặng cho anh một cái tát chứ, chẳng lẽ anh bị bệnh cuồng ngược đãi sao?

Nhưng cũng không đúng! Mặc dù từ trước đến nay Thường Trữ Viễn chưa bao giờ nếm qua mùi vị khi bị ăn tát, nhưng anh chắc chắn nếu người nào to gan anh tát anh một cái, thì đối phương cũng sẽ không được yên với anh! Nhưng nếu là cô ấy... Mình sẽ cảm thấy...

Trong đầu Thường Trữ Viễn đang là một mảnh hết sức hỗn loạn, thì bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng của Lâm Trinh Lan : “Anh... Không thoải mái chỗ nào sao?”

Lâm Trinh Lan quan sát Thường Trữ Viễn đang bóp lấy cái gối hơi đang cầm trên tay, giống như đang muốn lấy mạng của cái gối hơi đó vậy, cô không nhận được lo lắng hỏi thăm.

Gần đây... anh có chút là lạ !

Thường Trữ Viễn có chút dị thường ngay cả Lâm Trinh Lan cũng cảm thấy được, cảm thấy gần đây anh hay giận dỗi mà không rõ nguyên nhân, tinh thần có chút hoảng hốt, lại nóng nảy.

Không phải đây là dấu hiệu của thời tiền mãn dục của phái nam chứ? Hay đây là triệu chứng của bệnh Alzheimer?

Trong lòng Lâm Trinh Lan đang suy nghĩ cùng chẩn bệnh, cô rất muốn khuyên anh đến bệnh viện kiểm tra bệnh tình, nhưng cô cũng lo lắng anh sẽ không vui.

Thường Trữ Viễn phục hồi tinh thần, liền bỏ cái gối hơi xuống, coi như tha cho cái gối một mạng, anh nói với cô: “Đi tắm thôi.”

“Ừ...” Trong nháy mắt mặt của Lâm Trinh Lan liền đỏ lên: “Vậy em đi nấu cơm tiếp.”

Thường Trữ Viễn mất hứng nói: “ Anh muốn ăn ở ngoài, mau đi tắm thôi!”

Tối hôm qua căn bản anh cũng không để cho cô ngủ được một giấc ngon lành, hôm nay lại đi làm cả ngày, hai mắt đã thâm đen như con gấu trúc rồi, lại còn muốn đi nấu cơm, người phụ nữ này thật sự không biết chăm sóc bản thân mình sao?

Hoàn toàn không có phát hiện những suy trong lòng của Lâm Trinh Lan, nếu anh mà biết chắc anh sẽ bể mạch máu mà chết mất, Thường Trữ Viễn nhìn hai mắt thâm đen của cô vừa tức lại vừa đau lòng, bây giờ anh chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất để khiêng cô về phòng ngủ, cho cô ngủ bù một giấc thật ngon.

“Ah!” Cô đáp nhẹ một tiếng, Lâm Trinh Lan ngoan ngoãn cởi quần áo ra đi tắm.

Từ khi hai người bắt đầu mối quan hệ này, đối với Thường Trữ Viễn thì khoản đó vẫn là rất tốt, những năm gần đây nhu cầu của anh chỉ có tăng thêm chứ không hề giảm. Đặc biệt là trong vòng hai năm nay, đôi khi Lâm Trinh Lan cũng lo lắng anh có thể sẽ suy thận hay không.

Tức giận, hoảng hốt, nóng nảy thái độ còn không bình thường, lại hay động dục... Rốt cuộc đây là triệu chứng của bệnh gì vậy? Lâm Trinh Lan quyết định phải tìm thời gian để “Đánh giá” lại căn bệnh này.

Thấy mặt của cô đỏ lên như vậy, Thường Trữ Viễn cũng đã biết cô đang hiểu lầm cái gì rồi, chỉ là theo cá tính của anh thì anh cũng lười giải thích rõ.

Lâm Trinh Lan tắm xong, hai người ăn qua loa một chút thức ăn, vẫn chưa tới mười giờ, Thường Trữ Viễn liền thúc giục cô: “Mau lên giường đi.”

Vất vả lắm Lâm Trinh Lan mới khôi phục lại sắc mặt bình thường, nghe anh nói như vậy cô một lần nữa lại đỏ mặt, cô ôn thuận đi vào phòng của anh, leo lên giường của anh.

Tại sao cô ấy không tức giận? Thường Trữ Viễn cũng sắp muốn xù lông rồi! Chỉ là lý do xù lông thì thật khó mà nói ra.

Thấy cô e lệ lại ngoan ngoãn nằm ở trên giường nhìn mình, Thường Trữ Viễn lại một lần nữa cảm thấy trái tim như bị bóp chặt, đồng thời có chút đau đớn.

Lâm Trinh Lan luôn thuận theo ý của anh, vừa khiến cho Thường Trữ Viễn muốn khi dễ cô, lại khiến anh muốn bảo hộ cô thật tốt, không để cô phải chịu bất cứ thương tổn gì.

Hai dòng cảm xúc cực đoan này, giống như trong phim hoạt hình “Tom và Jerry” vậy, luôn xuất hiện hai vai diễn trái ngược nhau gồm tiểu thiên sứ và tiểu ác quỷ, hai nhân vật này luôn xuất hiện ở trong đầu của Thường Trữ Viễn không ngừng giằng co.

Anh rất muốn hung hăng cùng cô, để cô phải xấu hổ đến mức phải khóc thút thít, để cho cô kích tình thật nhiều mà không ngừng run rẩy, khiến cô phải chịu đựng vượt qua cao trào mà khóc nhưng lại không thể tức giận được!

Bình thường thì là tiểu ác quỷ sẽ chiếm thế thượng phong, thói hư tật xấu của đàn ông mà, không những bám trụ mà còn dai và bền bỉ hơn cả nấm mốc cùng vi khuẩn ở trong phòng tắm!

Dưới tình huống này Thường Trữ Viễn không thấy Lâm Trinh Lan có chút phản kháng nào, anh liền cởi quần của Lâm Trinh Lan ra, đồng thời mở rộng hai chân của cô ra.

Khi nơi thần bí nhất của phái nữ không hề được che đậy đã lộ ra trước mắt anh, nụ hoa hôm qua bị anh yêu thương quá độ vẫn còn hơi sưng, nhưng anh lại không trông thấy vết thương rõ ràng.

Cô bị thương...

Tiểu thiên sứ đột nhiên giành lấy thế thượng phong, một cước đá văng tiểu ác quỷ ra.

Lo lắng cô bị thương ở bên trong, Thường Trữ Viễn dùng ngón giữa lấy một chút thuốc bôi trơn nhẹ nhàng thoa lên, đầu tiên là quan sát và bôi một vòng ở bên ngoài, sau đó nhẹ nhàng thăm dò vào bên trong, tỉ mỉ bôi từng chút từng chút một.

Lâm Trinh Lan dùng hai tay che mặt, trên mặt ửng hồng cũng đã lan đến lỗ tai cùng vùng ngực.

Để tránh cho cô xấu hổ đến mức bể mạch máu mà chết, Thường Trữ Viễn không thể làm gì khác hơn là giải thích cho cô hiểu: “Không có làm gì đâu, anh chỉ giúp em bôi thuốc mà thôi.”

Tiểu ác quỷ ở trong lòng còn chưa muốn buông tha vẫn không ngừng kêu gào cùng phản kháng, để tránh cho tiểu ác quỷ phản kích thành công, Thường Trữ Viễn chỉ có thể gia tăng tốc độ, nhanh chóng đem thuốc bôi cho xong.

“Cảm... Cảm ơn.” Thấy anh bôi thuốc xong, Lâm Trinh Lan nhanh chóng mặc quần nhỏ cùng quần ngủ vào, muốn trở về phòng của mình.

Thường Trữ Viễn dĩ nhiên không thể bỏ qua ý định của cô, nhất thời giận dữ, không nói hai lời, một tay kéo, một tay ôm lấy cô vào trong ngực, nằm xuống liền ngủ.

Trốn? Anh sẽ để cho cô chạy trốn sao? Người phụ nữ này thật sự khiến anh hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi rồi.

“ Anh...” Lâm Trinh Lan ngây người.

Từ trước đến nay bọn họ chưa từng... Thật sự nếu không làm chuyện đó thì bọn họ sẽ không ngủ chung ở trên một giường qua nha! Tay chân của Lâm Trinh Lan có chút luống cuống nghĩ ngợi.

“Mau im miệng!” Thường Trữ Viễn nghiêm chỉnh kéo chăn bông đem chặn đắp lên hai người đồng thời ra lệnh: “Ngủ đi.”

Ông đây đang rất khó chịu! Em tốt nhất là nên ngoan ngoãn đừng phản kháng anh.

Đây là lời đe dọa không tiếng động.

Mùa hè chính là mùa mà ngành du lịch làm ăn thịnh vượng nhất, cho dù Lâm Trinh Lan là người của bộ phận hành chính đi nữa, vẫn là bận rộn đến mức không thở nổi, mỗi ngày đều phải làm thêm bốn giờ trở lên là chuyện bình thường.

Bởi vì ngày nào cũng bận rộn và phải làm thêm giờ nên khi Lâm Trinh Lan về đến nhà thì toàn thân cũng đều mệt rũ rồi, đã liên tục một tuần nay Thường Trữ Viễn rất muốn cùng cô nhưng cũng không có cách nào khác, dần ông mà không được thỏa mãn dục vọng thì áp lực cùng tính khí rất xấu.

Vất vả lắm anh mới đợi đến khi Lâm Trinh Lan có được hai ngày nghỉ phép, Thường Trữ Viễn rất vui nên không muốn đi ra ngoài, hơn nữa còn tự m nh quyết định, hai ngày đó phải cùng cô quán chặt ở trên giường, bữa trưa và bữa tối đặt ở ngoài cho nhân viên giao đến.

Chuẩn bị xong tất cả, Thường Trữ Viễn ngược lại không hề nóng nảy, có vẻ không nhanh không chậm. anh biết hiện tại gấp cũng không được, bởi vì thân thể của Lâm Trinh Lan mảnh khảnh như vậy, ngộ nhờ anh gấp gáp quá lại khiến cho cô bị thương ở phía dưới giống như lần trước, vậy sau khi nghỉ hai ngày thì cũng đồng nghĩa là bị nhện.

Hai người thư thả tắm rửa, ăn cơm tối xong, còn cùng nhau ngồi trên ghế sa lon và cùng xem tivi, Thường Trữ Viễn kéo Lâm Trinh Lan vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng của cô, giống như đang dụ dỗ một sủng vật, Lâm Trinh Lan ngoan ngoãn nằm trong lòng anh cũng rất giống một con mèo con đáng yêu.

Xem xong tivi thì cũng đã gần nửa đêm, Thường Trữ Viễn liền đi tới quầy rượu mini, tìm trong tủ rượu lấy ra một chai rượu vang, trước khi vào phòng còn dặn dò Lâm Trinh Lan: “Cầm hai cái ly vào nhé.”

Ngay từ lúc anh bắt đầu chọn rượu thì gương mặt của Lâm Trinh Lan đã không nhịn được mà ửng hồng, sau khi nghe anh dặn cô như vậy thì hai bên tai của cô càng thêm đỏ hơn, cô cúi đầu đến bên quầy rượu cầm lấy hai cái ly thủy tinh rất đẹp.

Bởi vì ngày thường hai người đều rất bận rộn, Thường Trữ Viễn cũng rất ít khi mang rượu vang vào phòng ngủ, nhưng một khi đã mang rượu vang vào trong phòng, thì chứng tỏ sẽ đêm nay sẽ là một đêm rất kịch tính và nảy lửa.

Anh không vội uống rượu, đem rượu để gọn gàng sang một bên, sau đó nhìn áo ngủ của cô, ý bảo cô mau cởi bộ đồ ngủ ra.

Lâm Trinh Lan xấu hổ đến nỗi cúi đầu, cởi từng cái nút của cái áo ngủ bảo thủ của mình ra, sau đó anh nhìn đến cái quần ngủ, hai tay run run cô đành cởi nốt cái quần dài ra.

Bởi vì cô không có thói quen mặc áo lót đi ngủ, cho nên giờ phút này trên người của cô chỉ còn lại chiếc quần lót viền ren đang ôm trọn lấy khu vực cấm địa mà thôi.

Lâm Trinh Lan không vội cởi xuống chiếc quần lót vừa mỏng lại vừa nhỏ đó, cô vẫn để nguyên trên người của mình, cô muốn để cho anh tự cởi, xem như cô để lại cho anh một niềm vui thú cùng tò mò.

Hai tay Thường Trữ Viễn dang ra, Lâm Trinh Lan lập tức hiểu ý, trước đây cô cũng thường giúp anh cởi áo choàng tắm ra, giống một nữ giúp việc.

Hai người duy trì mối quan hệ như vậy cũng gần bảy năm rồi, chính thức ở chung cũng đã 4, 5 năm, cô đã có thể đọc và hiểu rõ ý tứ từ ánh mắt của anh.

Đang giúp anh cởi quần áo thì Lâm Trinh Lan không cẩn thận nhìn đến phần phía dưới hạ thân của anh, bây giờ đã rất hùng dũng, cô xấu hổ quay mặt đi. Bất kể là hai người đã trải qua bao nhiêu cuộc kích tình, hay điên cuồng, nhưng mỗi khi cô nhìn thấy thân thể tráng kiện cùng kêu gọi của anh thì cô không thể nào giữ được bình tĩnh, về điểm này thì có lẽ vĩnh viễn cô cũng không đổi được.

Thường Trữ Viễn vừa trông thấy phản ứng nhỏ này của cô thì lòng anh liền thấy ngứa ngáy, khéo léo dùng tay nâng cằm cô lên, ngậm lấy cánh môi lạnh như băng của cô.

Đầu lưỡi linh hoạt tấn công vào trong miệng của cô, đầu tiên là nụ hôn thật sâu tiếp đó anh dùng lưỡi của mình quấn lấy cái lưỡi của cô một hồi, khiến cô phải thở hồng hộc, đồng thời đầu ngón tay không yên mà thăm dò ngực cô, tham lam vuốt ve lấy bầu ngực mềm mại.

Anh khéo léo xoa nắn một hồi mới khiến vú của cô nhô ra được một chút, tiếp đó dùng hai ngón tay kẹp vào trái dậu nhỏ của cô để xoa và ngắt lấy, khiến cô khó lòng mà nhịn được tiếng rên rỉ.

Nghe cô mê say cùng yêu kiều rên rỉ, anh nhẹ nhàng dùng móng tay của mình cào và đâm nhẹ vào trái dậu hiện đang rất nhạy cảm của cô, trong khi cô đang rất thoải mái thì lại đột nhiên vị trí nhạy cảm ấy bị cào bởi một vật cứng, khiến cô bất ngờ kêu lên.

Móng tay của anh từ trước đến nay vẫn được tỉa ngắn, lần này anh dùng móng tay cào vào chỗ đó cũng không đến mức khiến cho cô bị thương, trong cái cảm giác hơi đau đó thì mang theo khoái cảm nhiều hơn, tiếng thét chói tai đó thuần túy là vui sướng hơn là đau đớn.

Anh hài lòng mỉm cười, liền cúi đầu nhẹ nhàng liếm láp một trái dậu khác, anh phải khiến cô không do dự mà phát ra những tiếng rên hưởng thụ.

Khi anh thăm dò thương yêu bên phía dưới, hai quả dậu ở trước ngực cô giờ đây giống như một bông hoa hoàn toàn đã nở rộ, điểm non nớt và cũng là nơi nhô cao nhất cũng đã dính đầy nước miếng của anh, trông rất mê người.

Cô không phải loại phụ nữ dễ dàng đạt được dục vọng, mỗi lần khi anh bắt đầu ôm cô thì phản ứng của cô đều là lúng túng không thuần thực giống như đây là lần đầu tiên vậy, cũng may là anh chỉ bỏ thêm chút thời gian để ăn đạo đầu, là có thể nhận được kết quả mong muốn so với công sức mình đã bỏ ra.

Nhưng Thường Trữ Viễn cũng không phải là loại người luôn có tính nhẫn nại như vậy, vì vậy anh đặc biệt tốn nhiều thời gian cùng bỏ ra nhiều năm để từ từ huấn luyện cô, khiến cho cơ thể của cô trở nên thật nhạy cảm, làm cho ngọn lửa dục vọng của cô dễ dàng bùng cháy lên, đồng thời để cô có thể tiếp nhận hoan ái với anh sớm hơn.

Hôm nay anh dạy dỗ cô, dạy cô bộ dáng mau chóng sẵn sàng tiếp nhận cuộc vui, đây chính là thú vui lớn nhất trong cuộc sống của anh, mỗi lần làm thực hành đều là không muốn ngừng.

Cô bị anh hành hạ đến nỗi hai gò má đỏ bừng, vòng eo cũng muốn nhũn ra, toàn thân của cô nhờ có anh chống đỡ nên mới không có ngã xuống giường, Thường Trữ Viễn thuận thế ôm lấy thân thể nhẹ nhàng của cô đặt trên mặt thảm.

Lâm Trinh Lan tỏ vẻ không hiểu ngắc đầu nhìn anh, hai mắt của cô mở to nhìn giống như một chú nai tơ.

Ánh mắt của Thường Trữ Viễn tối lại mấy phần, bộ phận mạnh mẽ của anh giật giật và đã đứng thẳng, đã đủ điều kiện để kết hợp, anh nhẹ nhàng đem vật ấy lướt qua đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của cô, ý muốn bảo cô hãy phục vụ cho nó.

Không biết đã bao nhiêu lần cô bị anh huấn luyện phương pháp hầu hạ phái nam, dĩ nhiên hiện tại cô cũng đã hiểu rõ ý đồ của anh. Mặt cô không tự chủ đỏ lên, hai cánh môi cũng thuần thực nhẹ nhàng ngậm lấy vật mạnh mẽ đó.

Vật đó của anh vừa nóng lại vừa lớn, khiến cho cái miệng nhỏ của cô phải mở ra hết cỡ, vật mạnh mẽ đó tràn đầy miệng của cô.

Anh hài lòng vuốt ve đầu của cô, ngón tay thon dài của anh xuyên qua tóc của cô, khích lệ động tác của cô, một tay kia rót ỉnh một ly rượu vang rồi từ từ uống, đồng thời thưởng thức mỹ vị của cô.

Được anh khích lệ, đầu lưỡi của cô khó khăn di chuyển cùng liếm mát trong không gian chật hẹp, không biết cô là đang trấn an hay là đang khiêu khích vật cứng ở trong miệng đây.

Đối với sự kích thích của cô kết hợp với hương vị của rượu vang, Thường Trữ Viễn cảm thấy rất hài lòng, anh nhẹ nhàng nâng eo nhỏ của Lâm Trinh Lan lên, nhẹ nhàng di động vào vào ra ra cái miệng nhỏ xinh của cô, từ từ hưởng thụ.

Cái miệng nhỏ của cô khiến anh vui sướng, anh cảm thấy rất hài lòng, còn hài lòng hơn so với loại rượu vang hảo hạng mà anh vừa mới thưởng thức này.

Hơi thở của anh từ từ tăng nhanh sau đó thở gấp, vật cứng ở trong miệng cô giờ đã lớn và cứng hơn, giờ đã chĩa vào trong cổ của cô, có khả năng sẽ có một trận mưa to gió lớn sắp đến.

Lâm Trinh Lan biết anh sắp bộc phát, nên miệng và tay của cô càng thêm ra sức, đồng thời tăng thêm tốc độ hầu hạ vật bên trong miệng của cô. Dùng sức mút lấy cái vật khổng lồ này, dùng một tay vuốt ve bộ phận dư ra mà anh không cách nào nhét vào trong miệng cô được, một tay kia của cô nhẹ nhàng nâng cùng xoa lấy cái túi nhỏ ở phía dưới của vật hùng dũng đó.

Phải đem một cô gái hay xấu hổ để đào tạo thành một cô gái với những thuần thực như vậy quả thật cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, Thường Trữ Viễn hài lòng hưởng thụ thành quả mà anh đã nhiều năm nỗ lực.

Hưởng thụ chỉ là hưởng thụ, anh cũng không thể dễ dàng buông tha cho cô nh anh như vậy được, không cách nào nhịn được sự hấp dẫn trước mắt, anh liền đem vật của phái mạnh từ trong miệng cô rút ra.

Tối nay anh muốn yêu thương cô thật tốt, muốn hung hăng dạy dỗ cô, nếu nhanh như vậy đã đến đỉnh thì không thể nào chơi suốt đêm được.

Cô bị vật mạnh mẽ tráng kiện của anh hành hạ đến sắp khóc, hai mắt sưng đỏ, giờ anh lôi vật kia ra khiến cô không hiểu nhìn anh, ánh mặt phong tình mê người của cô khiến cho anh hài lòng mỉm cười.

Cho dù có tìm từ đầu đến chân, tìm từ trong ra ngoài, thì anh cũng không tìm được lý do nào khiến anh có thể yêu thích cô đến như vậy, nhưng anh lại không thấy chán cô, càng muốn có được cô, làm sao cũng không thể dập tắt được ngọn lửa dục vọng trong lòng của anh, cho dù ăn hoài cũng không thấy no.

Thường Trữ Viễn rót một ly rượu vang cho cô, kéo cô đi tới bên giường. anh ngồi ở mép giường, để cô ngồi lên đùi của anh, đưa lưng về phía anh, kéo hai chân của cô ra giắt trên đùi của anh, dưới mông của cô chỉ có một lớp ren thật mỏng, hiện tại đang đè lên vật cứng của anh.

“Ai... !!! Sao lại không uống đi?” Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào vành tai cô, khiến hai tay của cô run rẩy, thiếu chút nữa làm đổ ly rượu lên mặt đất.

4. Chương 4

Lỗ tai của cô rất nhạy cảm, mỗi khi anh thở, nói chuyện, thậm chí là dùng lưỡi liếm hoặc hôn thì nó luôn khiến cho cô cảm thấy run rẩy không tự chủ.

Cô làm theo lời của anh nói, tay hơi run run bưng ly rượu vang lên nhấp một miếng, hương vị của rượu vang tràn đầy chóp mũi. Lần đầu tiên Lâm Trinh Lan uống thứ rượu vang này cảm thấy hương vị của nó thật tệ, khi đó cô còn nghĩ uống nước ép nho còn ngon hơn, nh ng kh ng hiểu tại sao người ta lại phải lấy nho tươi để lên men làm thành rượu vang chứ? Nhưng khi đã uống quen thì cô cũng đã bắt đầu biết thưởng thức rượu vang rồi.

Lâm Trinh Lan đang hưởng thụ vị ngọt của rượu vang thì đột nhiên bàn tay của Thường Trữ Viễn thăm dò vào bên trong chiếc quần lót nhỏ nhỏ của cô, khiến cô bất ngờ cùng hoảng hốt thiếu chút nữa là làm rơi cái ly, thật may anh kịp thời đưa tay chụp lấy chứ không thì cái ly cũng đã rơi xuống nền.

“Cái ly đẹp như vậy sao em lại không giữ cẩn thận vậy chứ?” Một tay của anh đem cái ly đặt vào tay của cô, muốn cô dùng đôi tay đang run rẩy của cô để cầm lấy, giọng điệu cực kỳ vô tội, một tay khác của anh vẫn không ngừng do thám bên trong cái quần nhỏ của cô, đầu ngón tay thô bạo vòng quanh nơi thâm cung.

“Đừng làm như vậy, đừng mà.” Toàn thân Lâm Trinh Lan không ngừng run rẩy, hai tay cô đang cầm ly rượu không ngừng run rẩy, hai chân cô bị anh cố định trên đùi không thể nào khép lại, chỉ có thể mở rộng ra thêm, để anh tùy ý đùa bỡn nơi ngọt ngào nhất bí ẩn nhất của phái nữ.

Ngón tay thon dài của Thường Trữ Viễn lột cái quần nhỏ ra, một tay khác thì đang vuốt ve cái eo nhạy cảm của cô, không ngừng kích thích cô.

Sau đó Thường Trữ Viễn tiếp tục giả vờ ngốc nghếch, hai tay vẫn không ngừng hoạt động, đồng thời dùng lưỡi liếm gáy của cô, nơi đây cũng là một trong những vị trí rất nhạy cảm của cô.

“Không được lãng phí nha, ly rượu này em phải uống cạn không được để thừa, nếu như em dám lãng phí dù chỉ một giọt, thì cái miệng nhỏ nhen của anh này của anh sẽ giúp em uống nhé...!” anh vừa nói xong, dùng đầu ngón tay đâm mạnh vào cái khe mềm mại của cô.

Vị trí non mềm của cô đã bắt đầu ướt át, nhưng vẫn chưa đủ để tiếp nhận ngoại vật, dĩ nhiên lần này Thường Trữ Viễn sẽ không thô bạo mà đâm vào, đầu ngón tay anh để ngay miệng huyệt, nghịch ngợm một lúc khiến cho Lâm Trinh Lan thét lên một tiếng thét kinh hãi, tay run lên thiếu chút nữa làm bể ly rượu.

“Đừng, coi chừng nhiễm trùng đó!” Cô van xin anh.

Nơi cấm địa của phụ nữ là vị trí cực kỳ yếu ớt, làm sao lại có thể để anh dùng ngón tay mà nghịch ngợm như vậy chứ? Bởi vậy không bị bệnh mới lạ đó!

Lâm Trinh Lan và Thường Trữ Viễn đều biết vấn đề này, hai người cũng không phải là con nít, những điều căn bản này không thể nào không biết được.

Dạy dỗ Lâm Trinh Lan là hứng thú của Thường Trữ Viễn, có lúc anh nghĩ ra vài chiêu thức mới, cho dù không hứng thú với cách mới cho lắm, nhưng anh cũng sẽ lấy cô ra thử một chút.

Đôi khi thí nghiệm lại có kết quả tốt, hai người cùng tìm thấy niềm vui mới, có lúc kết quả lại không được hoàn mỹ, có khi lại nghiêm trọng đến nỗi khiến cô phải khóc lên.

Thường Trữ Viễn còn nhớ vài lần thất bại trước, trong đó có một lần anh cố ý đem cô ra đùa bỡn đến nỗi không khống chế được.

Lần đó hai người cũng rất thoải mái, nhưng sau khi làm xong cô lại cảm thấy xấu hổ mà khóc lóc hơn nửa đêm, cuối cùng khóc đến mệt rồi ngủ thiếp đi, nhưng trong mộng vẫn còn sụt sùi ghen ngào.

Thường Trữ Viễn cảm thấy cô vừa đáng thương lại vừa đáng yêu! Rõ ràng anh là người ưa thích sạch sẽ, chưa từng để cô bị nhiễm trùng qua, nhưng cô lại không cách nào tiếp nhận phương pháp này.

Đêm đó Lâm Trinh Lan nằm mơ khóc đến cả người vặn vẹo, anh thấy cô như vậy trong lòng cũng không khỏi đau đớn, tự nhủ sau này sẽ không dám chơi như vậy rồi.

Một lần khác Thường Trữ Viễn nghe người ta nói phụ nữ cùng đàn ông lên đỉnh rất khác nhau, giống như một loại thoải mái kịch liệt thơm ngọt. Chỉ cần trước đó chuẩn bị đầy đủ cùng chu đáo, ngoài ra đàn ông còn phải thật dịu dàng, phụ nữ cũng sẽ không thể từ chối.

Đêm đó anh chuẩn bị đầy đủ bài tập cùng tất cả đồ dùng cần thiết, đang chuẩn bị dùng phương pháp mới để khai phá miền đất bí hiểm của cô, nhưng cô lại sống chết không chịu, nước mắt ròng ròng cầu xin anh dừng tay.

Ánh mắt của cô là phản kháng thật, khiến cho Thường Trữ Viễn đau lòng không thôi, muốn xuống tay cũng không được. Kết quả của đêm hôm đó đừng nói là áp dụng chiêu thức mới, mà cuối cùng cái gì anh cũng không có làm, chỉ là ôm cô nằm cả đêm, trấn an tâm tình hoảng sợ của cô.

Thật ra thì không đùa bỡn nơi đó của cô cũng không có gì quan trọng, dù sao chính bản thân cô cũng đã đủ hấp dẫn anh rồi, cô luôn kích thích dục vọng trong người anh, không cần dùng đến chiêu thức mới, thì anh cũng sẽ không mất đi hứng thú đối với cô, Thường Trữ Viễn tự nói với bản thân mình.

Thường Trữ Viễn chưa bao giờ nói với Lâm Trinh Lan về vấn đề này, đối với anh cô là một cô gái rất có lực hấp dẫn, cô hơn hẳn những cô gái đẹp quynh rũ ở bên ngoài nhiều.

Trước kia có lần cô bị thương nên trong ba tháng anh không thể chạm vào cô, nhưng khi đó anh tình nguyện giữ gìn cho cô và cho bản thân anh, khi đó anh quyết tâm nhịn chứ cũng không muốn chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào ở bên ngoài.

Tại sao anh lại làm như vậy? Thường Trữ Viễn cũng không biết giải thích như thế nào, cũng cảm thấy mình như vậy cũng rất mất thể diện, cho nên anh chưa từng nói chuyện này ra cho bất kỳ người nào biết.

Thường Trữ Viễn cũng không phủ nhận anh là người đàn ông háo sắc!

Từ trước đến nay Thường Trữ Viễn rất mạnh trong vấn đề tình dục, anh thích nhất là được cùng phụ nữ thân thiết da thịt.

Kiện Tử có nói “Thực sắc tính dã”, Thường Trữ Viễn thấy những lời này hoàn toàn đúng! Có bao nhiêu người chỉ có thể thành thật ăn một món ăn mà mình ưa thích nhất? Không. Còn anh thì đương nhiên là có thể thành thật đối diện với người phụ nữ mình yêu thích nhất, đây vốn là đúng đắn, anh làm sai chỗ nào chứ?

Anh chính là thích chơi, thích lôi kéo cô thử những trò mới mẻ! Những chuyện này Thường Trữ Viễn không phủ nhận, nhưng anh lại không muốn làm tổn thương đến thân thể của cô, thế nên anh chưa bao giờ thử qua.

Ngay cả những món đồ chơi có chất liệu kháng khuẩn, Thường Trữ Viễn cũng không nỡ để những món đó lắp vào trong người Lâm Trinh Lan, chứ đừng nói chi là những vật khác.

Bất luận như thế nào Thường Trữ Viễn cũng biết mình sẽ không làm tổn thương cô, nhưng anh vẫn là không nhịn được mà trêu chọc cô: “Đúng vậy! Sẽ nhiễm trùng nha!”

Đây chính là tật xấu của anh!

Trước đây Thường Trữ Viễn vẫn cho rằng, những hành vi này là hành động của trẻ con, loại hành động ngây thơ này chỉ có những cậu bé mới lớn mới làm như vậy để tạo sự chú ý đến mấy cô bé mới lớn, nhưng anh không ngờ kể từ sau khi anh cùng Lâm Trinh Lan lui tới, anh mới phát hiện anh cũng có những thói xấu giống con nít này, đó là không ngừng khi dễ cùng bắt nạt cô.

Lâm Trinh Lan xấu hổ nhưng không thể kìm nén nổi bản thân mình, khi anh cùng lúc dùng lưỡi và tay trêu đùa cô, bộ dáng run run tay chân thận giữ cái lý đồng thời uống lấy rượu vang, nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của cô thì toàn thân Thường Trữ Viễn liền cảm thấy ngứa ngáy, hận không thể ngay lập tức tấn công vào trong cơ thể của cô, khiến cô sung sướng cùng rong ruổi, nhưng mà... Đáng chết! Cô vẫn còn chưa đủ mềm mại cùng ướt át.

Xem ra anh dạy dỗ cô vẫn còn chưa đủ.

Thường Trữ Viễn hí mắt, trong lòng tính toán xem phải làm sao mới có thể khiến cô mau thoải mái, khiến cô trong chốc lát không kìm nén nổi.

Thường Trữ Viễn dùng tay nhẹ nhàng tìm được viên Tiểu Châu nhạy cảm ở giữa bụi hoa, anh nhẹ nhàng xoa bóp, đồng thời vẽ hai vòng bên ngoài, chọc cho Lâm Trinh Lan một cái khiến cô run lên.

Lâm Trinh Lan đã uống cạn ly rượu vang đó, tửu lượng của cô từ trước đến nay cũng không khá, uống một chút là đã thấy hơi say rồi, cộng thêm phần này giờ bị anh kích thích đánh thẳng vào người cô, khiến thần trí của cô càng thêm mơ hồ.

“Thích không?” Thường Trữ Viễn ở bên tai cô thì thầm, hơi thở phả vào tai cô, đầu ngón tay dần dần cảm thấy có chút ướt át.

Lâm Trinh Lan run lên, một hồi chiến đấu, hơi thở không ổn định hỗn hển nói không ra lời.

Thường Trữ Viễn không buông tha cho cô, lại hỏi: “Em có khi nào tự chạm qua bên trong của mình chưa?”

Lâm Trinh Lan chỉ là hơi say, cũng không phải hoàn toàn không để ý tới lời nói của anh, nghe Thường Trữ Viễn nói như vậy, cô xấu hổ mặt đỏ thêm mấy phần, mặt cô bây giờ đã đỏ giống như máu vậy, cô chỉ lo lắc đầu.

“Em không có mình thử sờ qua bên trong sao? Bên trong của em rất thoải mái và mềm mại, tại sao em lại không thử qua vậy?” Thường Trữ Viễn Minh biết rõ mà vẫn cố mà nói.

Lâm Trinh Lan là người rất lạnh, mặc dù không được coi là bị lạnh cảm, nhưng đối với dự vọng cũng rất thấp, bình thường Thường Trữ Viễn luôn phải chờ đợi một hồi lâu mới có thể đẩy lên ngọn sóng dự vọng trong cô, bảo cô chủ động thử làm những chuyện như vậy, cô không có khả năng tự làm.

“Nơi này của em vừa nóng lại vừa mềm, vách hang thì mềm mại giống như đậu hũ vậy, càng ướt thì càng thêm mịn màng, lúc vui vẻ kích thích còn biết co bóp nữa.”

Thường Trữ Viễn nhẹ giọng nói, dùng giọng khàn khàn hấp dẫn ở bên tai Lâm Trinh Lan tỉ mỉ giải thích, cô nghe anh nói như vậy then thùng đến nỗi muốn chui xuống đất.

“Đừng nói như vậy, đừng nói nữa mà!” Lâm Trinh Lan dùng hai tay bịt lấy lỗ tai lại, không thể tin được anh lại có thể nói ra những lời như vậy.

Nhưng điều này lại khiến Lâm Trinh Lan thấy khó tin hơn, sao cô lại có phản ứng đối với những lời như vậy, ngay cả chính bản thân cô cũng cảm thấy một cổ ách dịch đã tràn ra làm con đường u tối trở nên ướt át, ngoài ra còn ướt cả đầu ngón tay của anh.

“Bên trong của em thật sự rất thoải mái!” Anh nói xong dùng ngón tay nhẹ nhàng thăm dò vào bên trong của cô, dùng toàn bộ ngón tay của anh mà đâm thẳng vào bên trong cơ thể cô.

Cô bị anh khiêu khích đủ, bây giờ cơ thể của cô cũng đã đủ ướt át, cho nên giờ cô chỉ có thể vui sướng mà không hề đau đớn, cô nhẹ nhàng im lặng để cho anh thuận lợi tiến vào.

“Con đường ở bên trong em thật dễ đi, giống như con đường lên thiên đàng vậy!” Thường Trữ Viễn ca ngợi cô, giống như đang đóng vai ma quỷ dẫn dụ cô. “Em có muốn thử nhìn một chút không?”

Lâm Trinh Lan nghe anh nói như vậy, cô sợ tới mức tỉnh lại, vội vàng nói: “Không, không cần đâu!”

“Ngoan, nghe lời anh đi. Bên của em rất thoải mái, em sờ thử xem.” Thường Trữ Viễn không cho phép cô cự tuyệt, nửa lừa gạt nửa cưỡng ép, kéo tay của cô qua, dùng một ngón tay của cô để thăm dò vào trong cơ thể của chính cô, hai ngón tay cùng nhau đưa vào trong cái khe mềm nhẵn ngọt ngào.

“Ừm... A...” Lâm Trinh Lan không nhận được than nhẹ một tiếng.

Cảm giác cùng anh dùng ngón giữa đưa vào trong cơ thể của mình thật kỳ lạ! Đúng như lời của Thường Trữ Viễn đã nói, bên trong của cô vừa chặt lại vừa nóng, ngoài ra vừa mềm lại vừa trơn, lâu lâu còn co bóp, hút chặt lấy hai ngón tay của hai người.

“Em cảm thấy sao?” Anh xấu xa hỏi cô.

“Em không biết nữa.” Lâm Trinh Lan cắn môi, cố gắng kìm nén để không phát ra tiếng rên rỉ của mình.

Bị chính ngón tay của mình đưa bên, đến nỗi phát ra âm thanh rên rỉ, chuyện này quả thật là đáng xấu hổ.

“Không biết?” Thường Trữ Viễn không hài lòng với đáp án này, ngón tay của anh đang nằm trong cơ thể cô, đồng thời cũng là nơi bí hiểm của cô, anh liền bức bách di chuyển ngón tay để chạm tới chỗ mẫn cảm nhất ở bên trong.

“Không... Đừng mà...” Lâm Trinh Lan mắc cỡ sắp khóc ra ngoài, cảm giác vừa rồi như điện xẹt qua người cô vậy, thiếu chút nữa cô vì thế mà phải lên đỉnh.

Cư nhiên thiếu chút nữa là bị đầu ngón tay của chính mình chơi đến cao trào, chuyện này thật khiến Lâm Trinh Lan xấu hổ đến không thể xấu hổ hơn! Thậm chí cô muốn tự hỏi xem rốt cuộc thân thể của cô đang nghĩ gì?

“Đừng xấu hổ, đây là chuyện rất bình thường!” Thường Trữ Viễn yêu thương hôn lên gò má trắng nõn của cô, ngón tay vẫn không bỏ ra khỏi chỗ đó, hai ngón tay cùng nhau di chuyển tìm kiếm từng nơi mẫn cảm nhất của cô.

“Ừh... Nơi đó...” Hai người đầu ngón tay vừa chạm đến đó, cả người Lâm Trinh Lan đều run lên, ngay cả nói chuyện cũng không liền mạch nữa.

Thường Trữ Viễn hỏi: “Ồ chỗ này thì sao?”

“Đừng!” Lâm Trinh Lan sút sùi khóc muốn rút tay ra, nhưng Thường Trữ Viễn lại ép chặt lấy tay của cô không thả.

“Ngoan, hãy theo anh để thám hiểm nó!” Thường Trữ Viễn ở bên tai Lâm Trinh Lan dụ dỗ: “Em có cảm thấy càng lúc càng thoải mái hơn không, có phải càng lúc càng ướt át hơn không?”

Thường Trữ Viễn vừa nói xong, đồng thời một tay khác của anh vân vê đầu vú của cô, đầu lưỡi cũng không ngồi yên mà lại khiêu khích thăm dò lỗ tai nhạy cảm của cô, kích thích trùng trùng khiến cô tê dại, kết quả là thân thể của Lâm Trinh Lan thân phát ra dòng điện sáng khoải, lập tức chảy vọt về phía sau não, khiến cô lên được cao trào.

“Ồ... A...” Lâm Trinh Lan ưỡn người co giật, không ngừng ngửa ra phía sau, trong khi đó nụ hoa của cô đang kẹp chặt lấy hai ngón tay của hai người, tiếp theo toàn thân của cô mềm nhũn như cục bột, cô giống như vừa trút hết toàn bộ sức lực vậy, bây giờ cô đã dựa hẳn vào trong ngực của Thường Trữ Viễn.

Thường Trữ Viễn hài lòng nhìn phản ứng của Lâm Trinh Lan trong cơn say tình dục, anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, sau đó cầm lấy cái gối đầu kê cao phần eo của cô lên.

Quần lót ren trên người Lâm Trinh Lan giờ đã bị thấm ướt dính đầy ái dịch, Thường Trữ Viễn cúi đầu cắn lấy cái quần lót của cô, dùng miệng để cởi lớp phòng vệ cuối cùng trên người cô ra.

Lâm Trinh Lan ở trong cao triều phục hồi lại tinh thần trên mặt vẫn còn đỏ, thậm chí ngay cả ngực của cô cũng đều đỏ.

Thường Trữ Viễn mở hai đùi của cô ra, khiến nụ hoa màu phấn hồng đang khép giờ như nở rộ trước mặt anh.

“Em cũng đã sờ thử rồi, chắc là em cũng đã biết nơi đó của em rất mềm và trơn phải không! Ngoài ra nơi đó của em còn rất đẹp, rất đỏ nha, em có muốn xem thử không?” Anh vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ vào cánh hoa nhỏ của cô, lúc này ở bên trong hang động của cô khe run đồng thời hơi co bóp lại, Thường Trữ Viễn còn cố ý hướng cánh hoa của cô mà thổi vào chút hơi .

Vẫn đề màu sắc gì đây chứ?

Lâm Trinh Lan không thể tin được Thường Trữ Viễn lại hỏi cô như vậy! Cô xấu hổ không dám trả lời anh, dùng hai tay che mặt, cũng không dám nhìn anh.

Lâm Trinh Lan vẫn không hiểu tại sao Thường Trữ Viễn bây giờ lại rất khác với bình thường, anh giống như thay đổi 180 độ vậy, một khi đã lên giường thì đặc biệt không đúng đắn?

Anh nói nhiều hơn so với bình thường gấp mấy lần, dâm ngữ cùng tà từ có thể nói ra mà sắc mặt không đổi, quả thật giống như một con người khác vậy.

“ Anh nói thật mà! Lúc này nó là màu hồng rất đáng yêu, nhưng chỉ cần anh nhẹ nhàng dùng ngón tay đụng chạm một chút là nó sẽ biến thành màu đỏ, thật sự em không muốn xem sao?” anh hỏi cô một lần nữa.

“Không xem!” Lâm Trinh Lan không chịu để tay xuống, cô cảm thấy mình giống như sắp bị tăng xông máu mà chết rồi.

“Lát nữa mình sẽ làm đến nổi không cho có khép lại được nhé ?” Anh nói xong, đầu lưỡi xẹt qua lối vào khu bí mật.

“Ah!” Lâm Trinh Lan nghe vậy thốt lên một tiếng, muốn khép lại cái khe của cô, đồng thời vội vàng cầu xin: “Đừng ! Làm ơn đừng mà.”

Cô còn nhớ có một lần Thường Trữ Viễn chơi cô quá hung bạo và quá lâu, khiến cả một ngày hôm sau cô đều cảm giác đường hầm của cô có vẻ như luôn mở rộng không khép lại được, giống như có vật gì đó còn cắm ở bên trong vậy.

“Không muốn cái gì?” Ngón tay của Thường Trữ Viễn lay lay đẩy đẩy đóa hoa của cô ra, tìm hạt trân châu đang núp ở bên trong, anh nhẹ nhàng xoa viên trân châu nho nhỏ mà rất nhạy cảm kia.

“Đừng mà... Đừng...” Lâm Trinh Lan xấu hổ nói năng cũng không rõ, hốc mắt có chút ửng “Đừng chơi đến không khép lại được, van xin anh.”

Thường Trữ Viễn hài lòng nhìn khe suối chật hẹp của cô giờ đã tràn đầy nước, cuối cùng cũng nguyện ý bỏ qua cho cô. Sau khi hai người ở chung một chỗ không bao lâu, anh liền phát giác Lâm Trinh Lan đối với âm ngữ rất mau uớt át cùng kích thích, thậm chí tác dụng của những lời này còn nhanh hơn so với việc đụng chạm hay kích thích vào mấy chỗ mẫn cảm trên cơ thể của cô!

Thường Trữ Viễn dùng một tay nâng cái chân của cô lên, một tay kia cầm lấy vật đang nóng bỏng của phái nam đưa vào hoa huyệt, nghiêng người ở bên tai cô mà nói: “Em nên phối hợp cho thật tốt, biểu hiện tốt thì anh sẽ không chơi quá lâu, như vậy em cũng sẽ không bị chơi đến không khép lại được, em thấy như vậy có được hay không?”

Không đợi Lâm Trinh Lan trả lời, Thường Trữ Viễn liền đem eo ếch lên phía trước, vật cứng giữa hai chân từng chút được đẩy vào, nước ở bên trong khe suối chảy ra mang theo hương thơm đặc trưng.

Hoàn toàn tiến vào trong đồng thời Thường Trữ Viễn cùng Lâm Trinh Lan cũng không khỏi thở dài.

Vật cứng của anh được bên trong của cô ôm trọn thật chặt, cảm giác đó giống như trên mây vậy!

Hang động của cô thật mềm mại, lúc thắt chặt lúc lại buông lỏng, có thể chứa chấp vật cứng rắn nóng bỏng của anh mà không bao giờ thấy rộng ra, hang động của cô giống như sinh ra là dành riêng cho anh vậy.

Sau khi anh nhét vật ấy vào Lâm Trinh Lan cũng cảm thấy bên trong cô rất trướng, cửa hang cùng hang động của cô phải mở đến hết cỡ, cho dù hai người đã quan hệ nhiều năm, nhưng cô vẫn phải hít một hơi thật sâu để chuẩn bị tinh thần thích ứng với vật đó.

“Mau lên đi!” Thường Trữ Viễn vỗ hai cái vào mông của cô, thúc giục cô “Mau biểu hiện đi”

Lâm Trinh Lan không để ý đến việc xấu hổ nữa, bèn dùng hai tay ôm chặt lấy hai vai kiên cố của anh, một chân tự động vòng qua hông của anh, còn một chân khác của cô làm điểm tựa chống đỡ nhích người, anh cũng đứng thẳng người để cho toàn thân cô có thể dán chặt và ma sát vào cơ thể của anh, đồng thời anh cũng chủ động chỉ đạo vật cứng của mình phối hợp ra vào bên trong cơ thể của cô.

Anh như một ngọn lửa nóng bỏng đang ở thế bị động, mỗi một động tác ra vào đều rất thành thực cùng sâu sắc, bộ phận khổng lồ của anh ma sát với bên trong êm ái của cô, mang lại cảm giác vô cùng sung sướng cho hai người.

Ngọn lửa dục vọng trong cơ thể hai người càng lúc càng lớn, bây giờ đã không còn là những động tác ra vào chậm rãi nữa, Thường Trữ Viễn gầm nhẹ một tiếng phản công giành thế chủ động, tăng tốc độ cùng đụng chạm mãnh liệt.

“Ah... Nhẹ một chút... Mạnh quá, mạnh quá...” Động tác của anh quá kịch liệt kích thích cô, khiến cô nói năng đứt quãng, khóc cũng không thành tiếng.

“Nâng eo cao lên một chút!” Thường Trữ Viễn nâng cao hông của cô lên, không thềm để ý tới lời van xin của cô vẫn tiếp tục tấn công mạnh mẽ.

“Đủ rồi!” Lâm Trinh Lan cuồng điên lắc đầu, mái tóc đen nhánh xỏa ra, bỗng bành tung bay.

Thường Trữ Viễn cũng không để ý lời cô nói, điên cuồng không ngừng tấn công.

Đột nhiên, toàn thân của cô hơi ưỡn, khu vực u huyệt co bóp mãnh liệt, khe suối liền co giật thật nhanh, gắt gao ôm chặt lấy vật cứng đang nằm ở bên trong, cô đã lên đến đỉnh.

Trong nháy mắt, giữa hai chân của Lâm Trinh Lan tràn ra rất nhiều ái dịch, khiến động tác của Thường Trữ Viễn càng thêm vui vẻ.

Anh vẫn tiếp tục động tác đó, giống như là vĩnh viễn sẽ không ngừng, Lâm Trinh Lan bị anh hành hạ đến nỗi không còn hơi sức để cầu xin nữa, bây giờ cô cũng chỉ có thể sụt sùi mà khóc theo từng động tác của anh, thân thể cô không ngừng lay động theo từng nhịp ra vào.

Thường Trữ Viễn biết Lâm Trinh Lan đã sắp chịu không nổi nữa, nhưng cảm giác vật cứng của anh được bên trong của cô ôm lấy quả thật rất tuyệt, thật sự anh không thể dừng lại được.

Không biết bao lâu, Thường Trữ Viễn đột nhiên gia tăng tốc độ cùng sức lực, ra vào rất mạnh khoảng vài chục cái, dục vọng nhần nhịn đã lâu dường như không thể tiếp tục nhịn được nữa đành phải tiết ra.

Men say hòa lẫn với men tình ái ngọt ngào, khiến cho Lâm Trinh Lan thoải mái dần dần mất đi ý thức.

Thường Trữ Viễn lật thân thể của cô lên, để cho cô nằm trên ngực của anh, còn anh vẫn là ở trong cơ thế cô nghỉ ngơi một chút.

Vui vẻ ôm lấy cô, khoái cảm luôn đến một cách mãnh liệt.

Cảm giác được nghỉ ngơi cũng không tệ, Thường Trữ Viễn khẽ động dậy nâng cái khe ẩm áp đang chứa chấp vật của anh lên, vừa cọ xát một chút thôi thú tính trong anh như tỉnh lại, vật đang được u huyệt mềm mại bao lấy từ từ lớn và cứng lên, dường như Lâm Trinh Lan cũng đang cảm nhận được tình hình hiện tại, cô liền nhắm mắt.

Thường Trữ Viễn mỉm cười, đem Lâm Trinh Lan đặt lên giường, điều chỉnh tư thế để Lâm Trinh Lan nằm xấp, cái mông nâng lên thật cao, hai tay giữ chặt hông của cô, trong nháy mắt anh tiến vào chỗ đó thêm một lần nữa.

Lần này Thường Trữ Viễn đánh thẳng vào chỗ đó, tốc độ vừa nhanh lại vừa mãnh liệt, khiến Lâm Trinh Lan khó lòng chống đỡ, cô chỉ biết ngửa đầu kêu lên một tiếng, tinh thần liền tỉnh táo lại, nhưng anh không để cô có thời gian để thích ứng đã mạnh mẽ triển khai tấn công.

“Ah... Em sắp không chịu nổi...” Cái tư thế này đã tạo điều kiện thuận lợi cho vật to lớn ấy đâm vào sâu hơn, hung vật từng cái từng cái xâm nhập vào thật sâu, khiến cho cô có một cảm giác khó tả.

Thường Trữ Viễn vỗ vào cái mông nho nhỏ của cô, đe dọa nói: “Mau kẹp chặt! Nếu không nghe lời, anh sẽ chơi đến khi không thể khép lại được đó!”

“Anh...” Lâm Trinh Lan thấy nản nỉ cũng không được, từ trước đến nay cô đều sợ anh, giờ không nhịn được cũng phản bác lại: “Anh không phải muốn, không cần anh làm đến mức đó, thì em cũng đã không khép lại được rồi.”

Lâm Trinh Lan nói xong, thân thể đã cảm thấy vui thú, cho dù động tác của Thường Trữ Viễn có chút thô bạo, cũng chỉ là muốn cô vui vẻ hơn mà thôi.

“Không làm, em chịu được sao?” Thường Trữ Viễn hừ lạnh một tiếng, dùng sức đẩy vật cứng vào thật sâu, sau đó động tác ra vào cũng ngưng, ngược lại ép chặt lấy mông của nàng, vừa khẩy vừa đảo.

“Ah... Thật tốt, thoải mái quá...” Lâm Trinh Lan không cách nào kìm nén sự sung sướng, mỗi một tế bào trên người cô đều là đói khát, đều rất muốn người đàn ông trước mắt này chạm vào.

Lý trí của cô đã hoàn toàn bị luân hãm, xấu hổ ban đầu của cô giờ đã bị dục hỏa thiêu sạch không còn một chút nào. Bên hông vô ý thức giãy dụa, nghênh hợp động tác của người đàn ông này.

“Ah... Em muốn...” Yêu thương như vậy vẫn là chưa đủ, Lâm Trinh Lan cuồng loạn rên rỉ, van xin được nhiều hơn, nhiều hơn nữa...

“Em muốn cái gì?” Thường Trữ Viễn hỏi.

“Muốn... anh làm... Mau hơn nữa !” Lâm Trinh Lan khẩn cầu.

“Làm cái gì? Em không nói làm sao anh biết được ?” Thường Trữ Viễn biết toàn bộ lý trí của Lâm Trinh Lan đã bị lửa dục đốt cháy sạch sẽ, nhưng anh như cũ vẫn muốn cô nói rõ ràng.

“Muốn anh đưa vào trong... Làm ơn mạnh lên!” Cô biết rõ nếu như mình không mở miệng cầu xin, thì còn lâu Thường Trữ Viễn mới thỏa mãn cô, Lâm Trinh Lan đã hoàn toàn bị dục vọng chi phối, chỉ có thể thành thật với phản ứng của cơ thể mình.

“Dùng sức đưa cái gì vào?” Thường Trữ Viễn cố ý gắng hỏi cô, nhất định muốn cô vứt bỏ toàn bộ xấu hổ để nói ra.

“Đâm vào... Ừh...” Lâm Trinh Lan mắc cỡ hốc mắt ướt át, cuối cùng khó chống lại ngọn lửa dục vọng: “Đâm vào trong em... Đâm vào, làm ơn đi...”

Anh nồng cuồng cùng mạnh mẽ tấn công, nhưng lửa dục vọng lại treo giữa lưng chừng như vậy càng khiến cho cô vô cùng khó chịu, Lâm Trinh Lan tình nguyện tìm kiếm niềm vui sướng.

“Thấy em ngoan ngoãn như vậy, thôi thì cho em vậy!” Thường Trữ Viễn giơ cao cự vật, mãnh liệt nhét vào trong cơ thể cô, mỗi một lần ra vào anh đều hung ác như muốn phá hư con đường hầm của cô vậy.

“A... Mạnh lên... Phá hư đường hầm của em đi... Mạnh nữa đi!” Hai người cùng nhau ra sức, hiện tại Lâm Trinh Lan điên dại giống như một con thú cuồng dâm van xin khẩn cầu anh.

Vật cứng đâm vào trong người của cô, bất kể là to lớn hay chiều dài cùng nhiệt độ, đều khiến cho Lâm Trinh Lan mê muội không dứt, bất kể làm bao nhiêu lần cô cũng cảm thấy mình như đang ở trên Thiên Đường vậy.

Vật cứng rắn khổng lồ của phái nam, mỗi một lần chạm vào nơi sâu nhất của cô, thì nơi non mềm ấm áp của cô liền tử mị ma sát lấy vật đó của anh, đem đến cho hai người một cảm giác sung sướng không gì tả nổi.

Thường Trữ Viễn giữ chặt hông của cô, dưới chân liền điên cuồng làm mấy phút đồng hồ, đem Lâm Trinh Lan đang ở trong trạng thái kêu khóc đạt tới cao trào, cuối cùng bởi vì cao trào mà toàn thân cô run rẩy, bên trong u huyết không ngừng co bóp lại.

Trong nháy mắt anh cũng muốn phóng thích binh lính của mình, Thường Trữ Viễn vẫn không quên đè thấp bả vai của Lâm Trinh Lan xuống, đồng thời khiến cho cái mông của cô chống cao hơn, tạo điều kiện thuận lợi cho ái dịch của anh dễ dàng rơi vào tử cung của cô hơn.

Sau khi cao triều trôi qua, hơi thở của anh cũng từ từ trở lại bình thường, Thường Trữ Viễn liền đỡ lấy thân thể của Lâm Trinh Lan, để cô nằm xuống, cánh tay vòng qua hông của cô, ôm lấy cô thật chặt.

“Ừ, anh rút ra trước đã!” Cảm thấy vật của anh vẫn còn chôn trong cơ thể cô, Lâm Trinh Lan như mất đi thần trí không khỏi uốn éo người, muốn anh đi lấy vật ấy ra trước.

Thường Trữ Viễn làm như không nghe thấy cô nói gì, tay ôm lấy eo của cô không buông, vật đang chôn sâu ở trong cơ thể cô cũng thế, rõ ràng ý muốn của anh chính là sẽ để tình trạng như vậy mà qua đêm đây.

“Nếu em không muốn làm thêm một lần nữa, thì hãy ngoan ngoãn một chút.” Thường Trữ Viễn thở dài nói.

Tuy Lâm Trinh Lan cảm thấy xấu hổ nhưng sau nhiều lần như vậy cô cũng không còn hơi sức để mà giãy giụa, vì vậy đành im lặng ngủ.

Tay của Thường Trữ Viễn đang ở bên hông, nay vòng qua cái bụng phẳng của Lâm Trinh Lan, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng dưới của cô. Vừa vuốt ve vừa suy nghĩ đến bên trong tử cung của cô đang chứa đầy ái dịch của chính mình thì liền cảm thấy vui vẻ cùng thỏa mãn, cũng không có ý định tách ra khỏi cơ thể của cô.

Nghĩ cô sẽ mệt mỏi, nên anh mới không có một hơi đòi hỏi cô quá nhiều, cũng không sao anh còn hai ngày thời gian nữa mà, Hiệp 3 thì chờ sáng ngày mai đi, cũng không cần vội!

Anh một lần nữa vòng tay ôm lấy cô thật chặt, kéo cái chăn đắp cho hai người. Thường Trữ Viễn hài lòng ngửi mùi thơm trên người Lâm Trinh Lan, cùng với cô tiến vào mộng đẹp.

Phải tốn mấy ngày mới sửa sang hoàn thiện tài liệu, Lâm Trinh Lan đem văn kiện đến các phòng ban có liên quan.

“Hô!” Bận rộn mấy ngày nay rốt cuộc đã làm xong phần công tác này, cuối cùng cô có thể để xuống tảng đá lớn này, Lâm Trinh Lan thở dài một hơi.

“Reng... reng...” tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Lâm Trinh Lan bắt máy “Alô, xin hỏi ai vậy?”

“Trinh Lan sao?” Đầu bên kia điện thoại truyền tới một giọng nói xa lạ nhưng lại có chút quen thuộc.

“Là tôi, chị là ai?” Lâm Trinh Lan khách khí hỏi thăm.

“Trinh Lan, chị là Nhã Đường! Lý Nhã Đường, em còn nhớ không?”

Lâm Trinh Lan ngẩn ra rồi mới nói: “Chị Nhã Đường?”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Chính là chị!” Lý Nhã Đường vui vẻ nói.

Lý Nhã Đường là chị lớp trên của Lâm Trinh Lan, năm đó cũng là cô giúp một tay mang Lâm Trinh Lan vào hội học sinh, Lâm Trinh Lan mới có thể biết Thường Trữ Viễn, nếu tính toán lại, Lý Nhã Đường cũng có thể coi là người làm mai cho bọn họ.

“Chị Nhã Đường, đã lâu không gặp.” Lâm Trinh Lan vui vẻ nói.

Lý Nhã Đường là người có cá tính hướng ngoại, nói chuyện nghênh ngang, mặc dù khi làm việc rất là khắt khe nhưng rất quan tâm chăm sóc với người bên cạnh.

5. Chương 5

“Còn biết nói đã lâu không gặp, nếu như chị không liên lạc có phải là em tính cả đời này cũng không liên lạc với chị hay không?” Lý Nhã Đường nói.

“Hi Hi...” Lâm Trinh Lan giả bộ ngu ngơ cười khúc khích.

Lúc còn đi học, tình cảm giữa cô và Lý Nhã Đường cũng không tệ, Lý Nhã Đường rất chăm sóc cô, vừa vào học liền mang cô đi giới thiệu xung quanh, chỗ nào bán thức ăn ngon, chỗ nào có giáo viên dạy tốt, nhà giáo viên nào có xe máy... tin tức trong trường đều nói cho cô biết còn tặng cho cô không biết bao nhiêu là sách.

Sau khi hai người tốt nghiệp cũng còn có qua lại chút ít, nhưng từ khi cô sống chung với Thường Trữ Viễn thì dần dần ít liên lạc với Lý Nhã Đường. Vì cô không muốn Lý Nhã Đường biết mối quan hệ này. Mỗi khi hẹn hò, ăn cơm hay xem phim... cô cũng rất cẩn thận đi rất xa nơi này.

Giữ bí mật thật sự là một việc quá cực khổ! Nhưng mà cô lại không muốn rời xa Thường Trữ Viễn cho nên không thể làm gì khác hơn là xa lánh tất cả bạn bè.

“Thật xin lỗi!” Lâm Trinh Lan nhỏ giọng nói.

Bởi vì cô cố ý xa lánh bạn bè, một năm gặp nhau không tới ba lần, thật là một trời một vực với trước kia, ngày nào cô cũng ra ngoài gặp bọn họ.

Lâm Trinh Lan cũng biết mình thật có lỗi với Lý Nhã Đường, nhưng là giữa bạn bè và người yêu cô chỉ có thể chọn một.

“Chị nói cho em biết, ngày 17 tháng sau chị kết hôn, bất kể thế nào em cũng phải đến tham dự hôn lễ của chị, biết chưa?” Lý Nhã Đường giả bộ hung hăng.

“Cái gì? Chị phải kết hôn? Có thật không? Em nhất định sẽ đến, ngày 17 sao?” Lâm Trinh Lan vội vàng cầm bút lên đánh dấu trên lịch.

Cô cảm thấy áy náy với Lý Nhã Đường cho nên cô quyết định, ngày 17 tháng sau cho dù có bận như thế nào cũng phải nghĩ biện pháp đến tham dự hôn lễ này mới được.

“Có giấu anh nào đẹp trai thì nhớ mang đến cho chị nhìn một chút nha!” Lý Nhã Đường nói.

“Không có... Không có đâu!” Lâm Trinh Lan nói dối, giọng nói càng lúc càng nhỏ: “Đâu có... làm gì có anh nào?”

Lý Nhã Đường cho là Lâm Trinh Lan xấu hổ, cũng không hỏi tới nữa, chẳng qua là nhin không được nhủu mày, “Tiểu Lan! Chẳng lẽ đến bây giờ em vẫn không quen bạn trai sao?”

Lâm Trinh Lan quen biết Lý Nhã Đường còn lâu hơn so với Thường Trữ Viễn, tình cảm của hai người cũng xem là tốt, nhưng không biết nên nói là Lý Nhã Đường không nhạy cảm, hay Lâm Trinh Lan giữ bí mật quá kín đáo mà Lý Nhã Đường thật sự không biết Thường Trữ Viễn và Lâm Trinh Lan quen nhau nhiều năm như vậy.

“Hả! Em...” Lâm Trinh Lan ấp úng nói không nên lời.

Lâm Trinh Lan không giỏi nói láo, mỗi lần nói láo là mắt cứ chớp chớp, lời nói không trôi chảy rất sẽ bị người khác phát hiện! Do đó cô mới dứt khoát xa lánh tất cả mọi người.

“Tiểu Lan! Không phải là chị thích nói em, phụ nữ nếu như không kết hôn, cứ nói chuyện yêu đương thì rất dễ làm người ta nhầm chán.” Lý Nhã Đường thở dài nói.

Cô có mà! Chỉ là anh không để cho cô nói mà thôi! Lâm Trinh Lan âm thầm thở dài trong lòng.

Năm đó Thường Trữ Viễn yêu cầu cô phải giữ bí mật mối quan hệ của họ thậm chí còn yêu cầu cô làm bộ không biết anh, cô cũng làm theo

Thường Trữ Viễn xa đặt ra “Điều lệ bất bình đẳng”, điều nào cũng không công bằng, mỗi một điều đều mang lại lợi ích cho anh. Lâm Trinh Lan không phải ngu ngốc, dĩ nhiên biết anh có chủ ý gì. Nhưng cô biết rõ mình cần gì nên mới có thể chấp nhận.

Nếu có người mắng cô, yêu một người đàn ông đến lòng tự trọng cũng không cần, Lâm Trinh Lan nhất định sẽ nói cho đối phương biết, cô làm tất cả mọi việc không phải vì người đàn ông kia, mà là vì chính cô.

“Thôi, chị không quan tâm, lâu rồi chúng ta không có gặp nhau! Trước tiên em tìm ngày nào rảnh rồi, chúng ta ra ngoài gặp mặt!”

Nhiều năm không gặp, Lý Nhã Đường vẫn bá đạo như thế.

“Ừ, để em xem.” Lâm Trinh Lan lật lịch làm việc, “Ngày mốt có được không? Ngày đó em rảnh.”

“Được, gặp ở đâu?”

Lâm Trinh Lan suy nghĩ một chút, hỏi lại: “Ở bên cạnh trường học có một quán ăn chị rất thích, gặp nhau ở đó có được không?”

“Được! Ngày mốt đấy nhé.” Lý Nhã Đường nói.

“Ừ, hẹn gặp lại.”

Vừa mới trải qua một ngày nghỉ “Tính phúc” vô cùng mỹ mãn, toàn thân Thường Trữ Viễn cảm thấy rất thoải mái ngay cả người ngoài cũng cảm thấy tâm trạng của anh rất tốt.

Thường Trữ Viễn lúc làm việc cực kỳ nghiêm túc, vẻ mặt lạnh lùng, không có ai dám cười đùa ha hả, rất hiếm khi thấy vẻ mặt của anh buông lỏng, hôm nay anh lại vui vẻ như vậy khiến không ít người tò mò không thôi.

“Đô...Đô...”

Thường Trữ Viễn bắt máy điện thoại di động: “A lô?”

“Trữ Viễn, tôi là Thuận Đức.” Triệu Thuận Đức nói.

Nhận được điện thoại của bạn học, Thường Trữ Viễn cười nói: “Có việc gì?”

“Tôi sắp kết hôn, cậu có tới hay không?” Triệu Thuận Đức cười đắc ý, cách điện thoại Thường Trữ Viễn cũng có thể cảm thấy tâm trạng của bạn mình rất tốt.

Thường Trữ Viễn trêu ghẹo: “À, tôi nhận được thiệp mời rồi, chỉ là không phải lúc nào cậu cũng nói không cưới vợ theo chủ nghĩa độc thân sao?”

Anh và Triệu Thuận Đức học cùng một trường đại học, cũng cùng lớp, mặc dù không thân thiết cho lắm nhưng cũng có chút tình cảm.

Triệu Thuận Đức từ khi học đại học luôn nói là anh theo chủ nghĩa độc thân, đời này sẽ không kết hôn, chuyện này cũng không phải là bí mật, không nghĩ tới anh cũng không thoát khỏi lưới tình.

“Yêu đến chết mất rồi!” Triệu Thuận Đức nói: “Nếu như có thể chơi đùa cả đời, tôi cũng muốn vậy, thế nhưng trên đời này chính là sẽ có một người làm cậu tình nguyện không chơi đùa mà cũng không muốn mất đi cô ấy.”

“ ... ”

Đã sửa bởi HoàngPhủVũNguyệt lúc 08.04.2014, 10:37. Gửi thanks

HoàngPhủVũNguyệt↓ Re: [Hiện Đại] Chưa Đủ - Bàn Tơ (H) 22.06.2013, 16:53

Thường Trữ Viễn coi Triệu Thuận Đức chỉ là bạn học bình thường, một trong số các nguyên nhân là bởi vì anh cảm thấy người này có kiểu nói chuyện thường miệng chó chẳng mọc được ngà voi, để tránh bị anh tức chết thì không nên thân thiết quá; nhưng lời của anh ngày hôm nay lại làm cho Thường Trữ Viễn trầm mặc.

“Sao vậy?”

“Không, không có gì.” Thường Trữ Viễn che giấu nội tâm nói: “Tôi nhớ là ngày 17 tháng sau phải không? Tôi sẽ đến đúng giờ.”

“Tốt lắm! Hoan nghênh mang bạn gái tới nha.”

“Uống rượu mừng thôi mà, mang bạn gái đến làm gì?”

“Mang chị dâu tới ọi người nhìn chứ sao! Không phải cậu không có bạn gái đấy chứ? Đừng có mang chị dâu giấu đi đấy, không có ai thèm giành với cậu đâu! Hay là chị dâu có tật xấu gì mà cậu không muốn cho người khác biết?” Cho dù sắp kết hôn, Triệu Thuận Đức cũng không thay đổi tật xấu thích nói móc người khác.

“Cậu mới có tật xấu!” Thường Trữ Viễn vừa nghe anh nói Lâm Trinh Lan có tật xấu liền mắng xối xả, vừa tức lại không có nhẫn nại nói: “Không thèm nghe cậu nói nữa, tháng sau gặp.”

“Ừ, tôi còn muốn gọi điện cho người khác ! Tháng sau gặp.”

Sau khi Triệu Thuận Đức cúp điện thoại, Thường Trữ Viễn mới bắt đầu ngẫm nghĩ lời anh ta vừa nói.

Trên đời này chính là sẽ có một người làm cậu tình nguyện không chơi đùa nữa cũng không muốn mất đi cô ấy...

Lúc bắt đầu hẹn hò với Lâm Trinh Lan, anh cũng không nghĩ tới hai người sẽ quen nhau được bao lâu, anh vẫn cho là sẽ rất nh anh nói lời chia tay với cô nhưng không ngờ hai người đã ở bên nhau được bảy năm.

Đoạn tình cảm này rất bí mật không thể lộ ra ngoài ánh sáng, anh vẫn luôn là người nắm giữ tất cả, dựa vào sự tự tin rằng anh rất hiểu rõ Lâm Trinh Lan, không nghĩ rằng cô sẽ chủ động rời xa anh. Nói cách khác, chỉ cần anh còn chưa chán cô, hai người vẫn sẽ tiếp tục như vậy. Chỉ là, bọn họ thật có thể ở cùng nhau, duy trì mối quan hệ này sao?

Lúc bắt đầu hẹn hò với cô anh hưởng thụ tất cả sự yêu thương từ cô, nhưng cũng không chịu vứt bỏ quyền lợi của người đàn ông độc thân, anh vẫn cùng những cô gái khác hẹn hò đi ăn cơm, làm những chuyện mờ ám. Mặc dù cuối cùng cũng không có tiến thêm một bước phát triển, nhưng anh vẫn không hề cảm thấy có lỗi.

Sau đó vì anh không chịu nổi những phụ nữ xinh đẹp kia, cảm thấy họ không bằng Lâm Trinh Lan mới chịu dừng lại việc bắt cá hai tay.

Thường Trữ Viễn vẫn cảm thấy như vậy mới tốt, nhưng nếu như có một ngày Lâm Trinh Lan thật sự chủ động rời xa anh, anh thật sự có thể vui vẻ như hiện tại sao?

Thường Trữ Viễn lắc lắc đầu, quyết định không suy nghĩ thêm về vấn đề này nữa.

Lâm Trinh Lan sẽ không rời xa anh! Thường Trữ Viễn biết cô gái này yêu anh đến chết đi được, sẽ không dễ dàng bỏ anh.

Chỉ là... Sau này vẫn không thể nói trước được.

Thường Trữ Viễn cảm thấy trong thời gian ngắn anh sẽ không chán cô, ít nhất là bảy năm tiếp theo. Mặc dù không có người nào theo đuổi cô nhưng anh cũng sẽ không để cho việc đó có thể xảy ra.

Nếu như mang cô đến tham gia hôn lễ này mọi người có bị hù dọa không? Còn cô? Có phải sẽ rất vui vẻ hay không? Dù sao hai người cũng chưa bao giờ công khai với người ngoài là một đôi, ngay cả khi sống chung cũng chưa từng cùng nhau xuất hiện...

Thường Trữ Viễn sững sờ, hồi tưởng lại, mỗi ngày bọn họ không bao giờ cùng nhau ra khỏi cửa sao? Thời gian về nhà lại không giống nhau, cẩn thận suy nghĩ một chút, anh thật đúng là chưa bao giờ cùng cô ra khỏi nhà.

Bọn họ không cùng nhau ra khỏi cửa cũng như chưa từng cùng nhau về nhà, là vì tính chất công việc của hai người khác nhau... Không! Bọn họ có thể như vậy, là vì cô cố ý giấu diếm giúp anh...

Ngực Thường Trữ Viễn đột nhiên căng ra, anh thấy lạnh cả người, lạnh đến nỗi đầu óc có chút tê dại.

Trước kia Thường Trữ Viễn chưa từng phát hiện, nhưng bây giờ hồi tưởng lại sự tình gần như thật là như thế. Mặc dù vừa bắt đầu anh không muốn để cho người khác biết mối quan hệ anh và Lâm Trinh Lan, nhưng bây giờ xem ra, cô cũng bài xích mối quan hệ của bọn họ.

Ghê tởm! Cô tại sao lại như vậy?

Một ngọn lửa xông thẳng vào tim, Thường Trữ Viễn chau mày.

Không, khả năng này chỉ là trùng hợp mà thôi, cô không có gan mà dám ghét bỏ anh! Thường Trữ Viễn cố đè xuống lửa giận trong lòng, cầm điện thoại di động bắt đầu nhấn những con số quen thuộc. Dãy số này anh không hề lưu trong danh bạ điện thoại nhưng lại nhớ kỹ trong lòng.

“Alô? Ai vậy?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của cô.

“Ngày 17 tháng sau em có rảnh không?” Thường Trữ Viễn nuốt nuốt nước miếng, cố hết sức khiến cho giọng nói của mình bình thường như mọi ngày.

“Ngày đó em bận rồi.” Lâm Trinh Lan không chút suy nghĩ từ chối anh.

“Được rồi.” Thường Trữ Viễn cúp điện thoại.

Anh nhìn chằm chằm điện thoại di động, lửa giận bùng lên, thiên sứ cùng ác ma ở trong lòng anh cùng nhau kéo co, trong lúc nhất thời lòng anh loạn lên.

Cô thậm chí không cần suy nghĩ liền từ chối anh? Cô có gì mà dám ghét bỏ anh? Thường Trữ Viễn trong cơn giận dữ nhìn chằm chằm điện thoại.

“Khốn kiếp!” Không biết mấy trăm năm chưa nói qua lời thô tục Thường Trữ Viễn không nhận được tuôn ra một câu, tay vung lên ném điện thoại xuống đất.

Ghê tởm! Người phụ nữ này rốt cuộc coi anh là cái gì?

“Quản lý, có chuyện gì vậy?” Nghe anh hét to, thư ký Eileen vội vàng chạy vào.

Nhìn người thư ký trẻ tuổi, xinh đẹp, thông minh, năng lực làm việc cùng thái độ cũng rất tốt trước mặt, Thường Trữ Viễn bình thần lại, chậm rãi hỏi: “Ngày 17 tháng sau cô có rảnh không?”

“Trước mắt không có, có việc gì sao?” Eileen suy nghĩ một chút rồi nói.

“Ngày đó tôi có việc cần ra ngoài, cô đi theo tôi.” Thường Trữ Viễn che giấu tâm trạng, cúi đầu bắt đầu làm việc, “Thuận tiện giúp tôi cầm điện thoại đi sửa, không sửa được thì giúp tôi mua cái mới”

“À, vâng” Eileen đầu đầy nghi hoặc, nhưng vẫn cầm chiếc điện thoại chia năm xẻ bảy đang nằm ngổn ngang trên mặt đất lên, sau đó yên lặng bước ra khỏi phòng.

Lâm Trinh Lan không muốn đi anh cũng không cần! Mang cô đi, anh còn ngại cô sẽ làm anh mất thể diện, không bằng cứ mang nữ thư ký xinh đẹp kia đi cùng!

Thường Trữ Viễn nghĩ ngợi, bực tức ghì chặt bút máy trong tay.

“Tiểu Lan, ở đây.” Lý Nhã Đường vừa nhìn thấy Lâm Trinh Lan vào cửa liền vẫy tay hô.

“Chị Nhã Đường, đã lâu không gặp.” Lâm Trinh Lan hướng bà chủ quán kêu một chén đậu đỏ ướp lạnh.

“Em cũng biết đã lâu không gặp nữa à?” Lý Nhã Đường trừng mắt nhìn cô.

“Hắc hắc...” Lâm Trinh Lan ngượng ngừng cười.

“Thế nào, gần đây có khỏe không?”

“Cũng không tệ lắm, còn chị thì sao?”

“Mệt muốn chết đây nè!” Lý Nhã Đường ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng Lâm Trinh Lan nhìn ra là cô đang rất hạnh phúc, trên mặt tràn đầy niềm vui của cô dâu sắp cưới.

Khi còn bé Lâm Trinh Lan cũng có giấc mộng làm cô dâu, hi vọng có một ngày có thể biến thành một cô dâu thật xinh đẹp, nhưng kể từ khi hẹn hò với Thường Trữ Viễn, giấc mộng càng lúc càng trở nên xa vời.

Thật ra thì nếu như cô muốn làm cô dâu, cũng không phải là không được, chỉ cần không đặt hy vọng lên Thường Trữ Viễn là được rồi. Lâm Trinh Lan thầm nghĩ.

“Có tâm sự sao?” Lý Nhã Đường mặc dù hơi dữ dằn một chút nhưng vẫn có sự nhạy cảm của phụ nữ, hai người tán gẫu không được mấy câu cô liền phát hiện Lâm Trinh Lan càng ngày càng buồn hơn.

“Không có gì!” Lâm Trinh Lan miễn cưỡng mỉm cười nói.

Cô và Lý Nhã Đường đã lâu không gặp nhau, nếu như cô còn hay nói chuyện với cô ấy, nhưng lại giấu đi chuyện cô với Thường Trữ Viễn, vậy thật có lỗi với Lý Nhã Đường.

“Có chuyện gì thì cứ nói với chị, không cần để ở trong lòng.” Lý Nhã Đường cũng có hiểu đôi chút về con người Lâm Trinh Lan, cô biết Lâm Trinh Lan có chuyện gì cũng để ở trong lòng, cô sợ nếu cứ như vậy thì Lâm Trinh Lan sẽ chịu không nổi.

Từ khi còn học đại học, Lý Nhã Đường cũng biết tính tình của cô gái này không phải thích cô đơn chỉ là quá mức hướng nội, vì không để cho cô ấy cả ngày ngồi trong phòng buồn bực nên mới kiên quyết kéo vào hội học sinh giúp một tay.

Sau khi Lâm Trinh Lan vào hội học sinh, đúng là có cởi mở hơn, nhưng sau kì nghỉ hè vào năm thứ hai lại đột nhiên trở nên ít nói, làm cho cô vô cùng lo lắng.

“Không có chuyện gì thật mà!” Đúng lúc đó thức ăn được đưa tới, Lâm Trinh Lan vội vàng múc một miếng lớn nhét vào trong miệng, “Ngon quá, lâu rồi không được ăn món này, chị không ăn sao?”

Mấy năm nay thái độ của Thường Trữ Viễn đối với cô càng lúc càng kỳ quặc, lúc lạnh lúc nóng, không biết đang suy nghĩ gì, hai ngày nay lại bộc phát, cả ngày trừng ra cái mặt thối nhìn cô. Tối hôm qua cô còn bắt gặp anh dùng ánh mắt “buồn bã” nhìn mình, giống như sự bất mãn của anh đối với cô đã đạt đến cực hạn.

Anh chán ghét cô rồi sao? Lâm Trinh Lan đoán.

Thật ra thì nếu như anh muốn chia tay, chỉ cần nói một câu là được rồi làm gì bày ra bản mặt như cô thiếu anh mấy trăm vạn, là muốn làm cô đau lòng sao?

Không cần anh phải làm như vậy, thật sự không cần...

“Tại sao lại khóc?” Lý Nhã Đường thấy Lâm Trinh Lan ăn một nửa lại đột nhiên rơi nước mắt, cũng không để ý đây là nơi công cộng liền đưa tay ôm cô vào trong ngực.

“Chị...”

“Không muốn nói thì thôi.” Lý Nhã Đường vỗ vỗ lưng cô, rút ra hai tờ khăn giấy lau mặt cho cô.

“Thật xin lỗi.” Lâm Trinh Lan nhỏ giọng nói.

Lý Nhã Đường đối với cô tốt như vậy, nhưng có chuyện gì cô cũng không nói với chị ấy, thậm chí còn cố ý xa lánh... Chị ấy có nghĩ cô rất tệ không?

“Đứa ngốc.” Lý Nhã Đường xoa nhẹ đầu của cô một cái “Chị đợi em muốn nói chuyện với chị rồi hãy nói!”

“Vâng!” Lâm Trinh Lan gật đầu một cái.

Dù sao nhìn thái độ của Thường Trữ Viễn, cô rất nhanh sẽ bị anh “Đá” thôi. Đến lúc đó cô cũng có thể nói cho Lý Nhã Đường biết rồi phải không?

“Được rồi! Chị bất kể là em có chuyện gì không vui, tóm lại hôm nay em là của chị, chị còn chưa có chơi đủ thì không cho phép em về nhà.” Lý Nhã Đường hếch mày lên nói.

“Chị Nhã Đường, chị vẽ làm lông mày sao?” Lâm Trinh Lan lúc này mới phát hiện Lý Nhã Đường từ trước đến giờ không có trang điểm thì hôm nay lại có, lông mày cũng đã làm rồi.

“Chị sắp kết hôn rồi! Mỗi ngày đều phải dưỡng nhan sắc thật kỹ.” Lý Nhã Đường sờ sờ gương mặt mấy hôm nay đắp mặt nạ, bây giờ đã bóng loáng giống như trứng luộc.

“Chị thật xinh đẹp.” Lâm Trinh Lan thành thật nói.

“Chị biết chứ! Nhưng mà cho dù em có nịnh chị cỡ nào đi nữa, hôm nay em cũng là của chị.” Lý Nhã Đường nói.

“Không thành vấn đề, em hôm nay liệu mình bồi chị. Lát nữa muốn đi đâu?”

“Chị muốn đi tiệm thử áo cưới, em cũng đi theo chị!”

“Thử áo cưới? Tại sao anh rể không cùng đi với chị?” Lâm Trinh Lan không hiểu, thử áo cưới không phải rất quan trọng sao? Chẳng lẽ chú rể không cần đi cùng?

“Có nha, lần trước anh có đi theo chị.” Lý Nhã Đường nói: “Lần đó thử xong eo của chị muốn nhỏ lại một tấc luôn, chỉ cần áo cưới có một lỗi nhỏ xíu chị cũng thử bộ khác nên chị thử rất nhiều bộ tốn thời gian lắm nên chị bảo anh lần sau không cần đi nữa.”

Thì ra là chỉ là vì một lỗi nhỏ xíu mà phải thử biết bao nhiêu cái, cũng khó trách chú rể không muốn đi thử áo cưới cùng với cô dâu.

Lâm Trinh Lan gật đầu, “Được thôi”

6. Chương 6

Người nào đã kết hôn thì cũng biết, kết hôn không phải là chuyện dễ dàng, nếu như nói hôn lễ mười một giờ trưa bắt đầu, thì cô dâu ước chừng bốn năm giờ sáng đã phải dậy để trang điểm, chải đầu, mặc lễ phục, thuận tiện “Kiều này” chế tạo “Ba đào ngực trào”.(Nguyệt: mình nghĩ là phù phép ba vòng í mà)

Hôn lễ của Lý Nhã Đường cũng không ngoại lệ, mà thân là dâu phụ, Lâm Trinh Lan đương nhiên cũng phải ở bên cạnh, cho nên trước hôn lễ một ngày cô sẽ ở lại nhà Lý Nhã Đường.

“Tiểu Lan, em đã xong chưa? Em cũng nên trang điểm rồi.” Lý Nhã Đường hướng về phía phòng tắm hô.

“Chị, chị Nhã Đường...” Cửa phòng tắm hé ra một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Lâm Trinh Lan lộ ra, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Thế nào? Còn chưa mặc xong nubra à?” Lý Nhã Đường hỏi.

Tháng trước hai người cùng nhau đi thử áo cưới, lúc đến nơi hai mắt Lâm Trinh Lan tỏa sáng khi nhìn hướng về phía tiệm áo cưới, thấy thế Lý Nhã Đường liền hỏi cô có muốn làm phù dâu hay không?

Lâm Trinh Lan vốn còn có chút do dự, nhưng cô bây giờ đã hai mươi bảy tuổi còn chưa bao giờ được mặc qua lễ phục, khi nghĩ đến được mặc lễ phục thật xinh đẹp cô liền đồng ý ngay, chỉ là, Lý Nhã Đường sợ cô chọn lễ phục quá bảo thủ nên kiên trì muốn thay cô chọn đồ

“Không phải.” Lâm Trinh Lan chậm rãi lắc đầu, không có dũng khí đi ra khỏi phòng tắm.

“Hay là không kéo lễ phục lên được?” Lý Nhã Đường lại hỏi.

Việc này không có khả năng nha! Lâm Trinh Lan gầy như vậy, làm sao có thể kéo không lên.

Lâm Trinh Lan không nói lời nào, chỉ là lắc đầu.

“Vậy rốt cuộc là thế nào?”

“Chị...”

“Hà?”

Lâm Trinh Lan mắc cỡ đỏ mặt nói: “Quá thấp, em sợ sẽ rớt xuống.”

Lý Nhã Đường chọn một bộ lễ phục màu vàng nhạt, mặc dù trước đó đã mặc thử, xác định sẽ không bị tụt xuống nhưng cô vẫn lo lắng kéo cổ áo lên.

“Chị xem một chút.” Lý Nhã Đường không để ý Lâm Trinh Lan xấu hổ liền xông vào phòng tắm, kéo cô quay một vòng sau đó lôi cô ra ngoài: “Rất đẹp mà, không sao đâu!”

Vóc dáng của Lâm Trinh Lan mảnh khảnh, mặc lễ phục màu vàng nhạt vào càng làm lộ ra cái hông nhỏ không đầy nắm tay, tay chân của cô mảnh gầy, bắp chân cùng với mắt cá chân trắng nõn sáng bóng như trân châu, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Vì muốn cho lễ phục thêm đẹp mắt, Lâm Trinh Lan không thể mặc áo lót, chỉ có thể mặc nubra, nhưng cô chưa từng mặc qua loại này nên sợ nó sẽ tụt xuống, vẫn là không nhịn được lấy tay giữ nó.

“Em không phải sợ, nhãn hiệu này chị dùng lâu rồi, không tụt xuống đâu.” Thân là phù dâu chuyên nghiệp được cô dâu mời đến nhưng khi thấy Lâm Trinh Lan như vậy, Từ Thục Linh cũng không nhịn được bật cười.

“Ha ha!” Lý Nhã Đường bật cười, “Em gái? Người này lớn hơn em 2 tuổi, năm nay đã 27 tuổi rồi.”

“27 tuổi?” Từ Thục Linh giật mình nhìn Lâm Trinh Lan từ trên xuống dưới, “Trời ạ! Em còn tưởng rằng cô ấy còn là vị thành niên, học sinh trung học đó!”

“Ha ha ha... vị thành niên?” Lý Nhã Đường đi qu anh Lâm Trinh Lan hai vòng, “Người khác mặc lễ phục vào thì sẽ trưởng thành hơn, còn em xem ra mặc vào còn trẻ con hơn!”

Trước kia lúc còn ở đại học, Lâm Trinh Lan thường bị ngộ nhận là học sinh trung học, nhưng bây giờ đã hai mươi bảy tuổi rồi, lại còn bị ngộ nhận là vị thành niên, thật là không thể tin được.

“Chị...” Mặt của Lâm Trinh Lan hồng đến độ không thể nào hồng thêm nữa.

“Được rồi... không chọc em nữa, nhanh lên một chút, đi chải đầu trang điểm đi!” Lý Nhã Đường kéo cô qua ngồi xuống, không quên giao phó Từ Thục Linh, “Nhớ trang điểm cho cô ấy đẹp vào!”

“Dạ, tuân lệnh.” Từ Thục Linh cũng cười cười bước ra ngoài, sửa sang lại tóc của Lâm Trinh Lan.

Kiểu tóc của phù dâu cùng với phần trang điểm tương đối đơn giản, nhưng cũng tốn tới 40 phút mới làm xong, sau đó cô dâu và phù dâu cùng nhau lên xe RV đi tới lễ đường.

Từ lúc điện thoại bị hư đến bây giờ, cũng đã gần một tháng, điện thoại không sửa được, Thường Trữ Viễn dứt khoát mua một cái mới, nhưng tâm tình của anh cũng giống như cái điện thoại đã nát kia.

Lâm Trinh Lan là một nữ otaku (chui trong nhà), bình thường rất ít khi ra ngoài đi chơi, xã giao, điện thoại cũng không xài nhiều, thế nhưng mấy hôm nay anh thấy cô lại thường xuyên sử dụng điện thoại di động, thời gian ra ngoài cũng nhiều hơn.

Thường Trữ Viễn rất sĩ diện, có thể nào đi nữa thì anh cũng không mở miệng hỏi cô là đã xảy ra chuyện gì? Cuối cùng là nhìn cô cười vui vẻ nhận điện thoại, chạy về phòng còn anh thì nhìn chăm chăm cánh cửa hờn dỗi. Nếu như ánh mắt đó có thể phát ra lửa, thì cửa phòng của Lâm Trinh Lan nhất định là bị đốt cháy rất nhiều lần.

Ghe tởm! Cô rốt cuộc là nhận điện thoại của ai? Tại sao cười vui vẻ như thế? Tại sao cô chưa từng cười với anh như vậy?

Thường Trữ Viễn buồn bực, buồn bực tới cực điểm không chỗ phát tiết!

Thời gian này ôm cô vào lòng thì cô lại e lệ thẹn thùng như lúc mới quen nhau, Thường Trữ Viễn vô cùng phiền não; cái anh muốn không phải chỉ là ôm ấp đơn thuần vào buổi tối... Được rồi! Ít nhất bây giờ không phải là vậy.

Trước kia khi anh hẹn hò với những phụ nữ khác, những người đó lúc nào cũng ân cần gọi điện hỏi thăm anh đang ở đâu, đang làm gì? Hỏi anh lát nữa muốn đi đâu chơi?

Lúc đó anh luôn cảm thấy phiền. Bây giờ Lâm Trinh Lan cái gì cũng không hỏi, làm anh càng phiền não hơn!

Bạn gái trước đây của anh chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng nói với anh làm anh cảm thấy rất phiền toái. Bây giờ cô cái gì cũng không nói cho anh biết, anh càng không cao hứng.

Nhưng chính anh đã yêu cầu cô làm như thế. anh muốn cô yên lặng, muốn cô ân cần chăm sóc anh, mọi chuyện phải hết sức khéo léo còn những thứ khác, anh không cần.

Nếu biết hôm nay sẽ thành như thế này thì ngày xưa anh sẽ không làm như thế...

Thường Trữ Viễn nhìn Lâm Trinh Lan đang nói chuyện, hi vọng biết được cô đang nói chuyện phiếm với ai. anh còn muốn cô có chuyện vui hay buồn đều nói cho anh biết.

Thậm chí anh còn hi vọng cô có thể hỏi anh về những thứ có liên quan đến anh, không phải là thờ ơ như bây giờ, giống như cô đối với anh... Không có nửa điểm quan tâm.

Chuyện ngày đó giống như ngọn lửa âm ỉ cháy mãi không thôi, nó đột nhiên xuất hiện đem đến cho anh cảm giác hỗn loạn và bất an. Thường Trữ Viễn rất hồi hộp, chỉ cần vừa nhìn Lâm Trinh Lan thì tay chân luống cuống.

Ngày hôm qua anh đã nghĩ thật lâu, quyết định muốn cùng cô nói chuyện một chút, nhưng còn chưa kịp mở miệng, cô đã xách túi ra ngoài nói tối nay không về nhà, anh liền buồn bực không nói câu nào.

Tại sao chỉ có một mình anh buồn bực? Tại sao? Tại sao chứ!

Thường Trữ Viễn phiền não cả đêm không ngủ được, nhưng hôm nay là hôn lễ của Triệu Thuận Đức, anh đã đồng ý sẽ đi nên chỉ có thể bất đắc dĩ bước ra cửa.

Hôm nay thư ký Eileen mặc một bộ âu phục màu trắng, kết hợp với trang sức trân châu màu hồng càng làm lộ thêm vẻ nhu mì hơn ngày thường, mái tóc dài được uốn xoắn gợi cảm khiến cô thêm phần mê người.

Thường Trữ Viễn và Eileen đều có dung mạo xuất sắc, vóc người cao gầy giống như một đôi trời đất tạo thành, cực kỳ xứng đôi, hai người cùng nhau tiến vào lễ cưới.

Triệu Thuận Đức trêu ghẹo nói: “Thì ra bạn gái của cậu có bộ dạng như vậy, khó trách cậu muốn cất giấu không để cho người khác nhìn thấy”

“Cô ấy không phải là bạn gái của tôi.” Thường Trữ Viễn không chút nghĩ ngợi thốt lên, Triệu Thuận Đức và Eileen ngược lại có chút lúng túng.

Thật ra thì Triệu Thuận Đức và anh cũng không phải là bạn bè thân thiết gì, nếu như Triệu Thuận Đức hiểu lầm thì cũng không có gì đáng nói, nhưng anh chính là không muốn người khác cho rằng anh và Eileen là một đôi.

“A, thì ra là chữ Bát () còn không có phải là chồng đấy lên sao! Tôi biết rồi, tôi biết rồi.” Triệu Thuận Đức vỗ vỗ vai Thường Trữ Viễn, vẻ mặt cho thấy anh ta là người từng trải.

Thường Trữ Viễn còn chưa kịp mở miệng, Eileen liền vội vàng nói tiếp: “Tôi và quản lý thật sự không phải là người yêu, tôi chỉ là thư ký, bởi vì quản lý nhất thời không tìm được người cùng anh tới tham gia dự hôn lễ, mới tìm tôi đi cùng, anh không nên hiểu lầm.”

Thái độ của Thường Trữ Viễn làm cho Eileen thật mất mặt, nhưng Eileen cũng cảm thấy kỳ quái, Thường Trữ Viễn bình thường mặc dù nghiêm túc nhưng cũng sẽ không làm như vậy, tại sao lần này anh lại nói trắng trợn ra thế?

“Hoá ra là như vậy! Đàn ông độc thân thật là có phúc mà.” Triệu Thuận Đức cười nói.

“Tại sao?”

“Sau khi hôn lễ chấm dứt, có một buổi tiệc theo phong cách Châu Âu, thuận tiện kết giao bạn bè, thế nào, không phải là cậu không biết đó chứ?” Một người vui không bằng mọi người cùng vui, Triệu Thuận Đức cười he he nói.

“Quản lý.” Eileen nhìn về phía Thường Trữ Viễn.

Thường Trữ Viễn âm thầm mắng Triệu Thuận Đức không chịu báo trước cho anh một tiếng, nhưng trên vẻ mặt vẫn không đổi sắc, “Thả lỏng, chỉ là một hoạt động nhỏ thôi, không có gì to tát.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Không có gì to tát, hoạt động nhỏ thôi mà.” Triệu Thuận Đức hòa theo nói, cố gắng gia tăng sĩ số của đàn ông độc thân trong buổi tiệc.

Con bà nó, tốt nhất không có gì to tát!

Nhìn Lâm Trinh Lan cùng với người đàn ông bên cạnh vừa cười vừa nói, Thường Trữ Viễn liền cảm thấy bụng anh dâng lên một ngọn lửa đang bốc cháy!

Thường Trữ Viễn không biết hôm nay Lâm Trinh Lan cũng sẽ xuất hiện ở buổi tiệc này, hơn nữa cô còn là một trong những phù dâu!

Hôm nay cô mặc một bộ lễ phục màu vàng, trên chiếc cổ mảnh khảnh là sợi dây bạc màu hồng, mái tóc dài được uốn thành kiểu lãng mạn, trang điểm làm cô đẹp rạng ngời.

Trên làn da trắng nõn của cô là một lớp phấn trắng mỏng, kem che khuyết điểm che khuất đi quảng thâm trên mắt, gò má vốn không có chút huyết sắc nào lại được phấn má hồng tô điểm làm cho cô càng thêm kiều diễm, càng thêm mềm mại, xem ra thật đúng là con mẹ nó... Hấp dẫn mê người! Đời này anh còn chưa thấy cô trang điểm như vậy bao giờ.

Trong nháy mắt nhìn thấy cô, Thường Trữ Viễn có một tia kinh ngạc, nhưng lại khôi phục rất nhanh, gần như anh chỉ cần liếc một cái là nhận ra cô từ trong đám đông.

Vì Thường Trữ Viễn nói không muốn mọi người biết chuyện của hai người nên Lâm Trinh Lan vẫn luôn phối hợp với anh, ngay cả hẹn hò cũng là ở nhà xem DVD, xem đĩa nhạc...chưa bao giờ ra ngoài, đương nhiên anh cũng chỉ thấy cô mặc quần áo ở nhà.

Vẻ đẹp của cô phải là của riêng một mình anh, không ai có thể chia sẻ vẻ đẹp ấy, dĩ nhiên cô lại càng không thể thuộc về người đàn ông khác! Thường Trữ Viễn nhìn chằm chằm hôn lễ đang diễn ra, hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Lâm Trinh Lan ăn mặc mềm mại động lòng người, vẻ mặt thẹn thùng e lệ khoác tay một người đàn ông bước lên thảm đỏ, mặc dù chỉ là đứng ở một bên nhưng lại giống như là chính họ sắp làm đám cưới vậy.

Thường Trữ Viễn thật sự muốn xông lên phía trước kéo hai người đó ra, nhưng anh chỉ có thể dựa vào lý trí ngăn cản bản thân mình làm việc ngu ngốc.

Trái tim thật là đau!

Giống như bị người khác hung hăng bóp chặt, anh không thở nổi. Thường Trữ Viễn lấy tay che ngực, anh phát giác tay mình đang run lên.

“Quản lý, anh không sao chứ?” Eileen không hổ danh là thư ký bậc nhất, là người tỉ mỉ chu đáo, ngay lập tức cô liền nhận thấy sự khác thường của Thường Trữ Viễn.

“Tôi không sao.”

Thường Trữ Viễn kiên trì chống đỡ đến khi hôn lễ kết thúc, vào lúc buổi tiệc theo phong cách Châu Âu vừa mới bắt đầu thì Lâm Trinh Lan liền bị mấy người đàn ông vây vào giữa, rốt cuộc anh cũng không thể chịu đựng nổi nữa, sự nhẫn nại của anh đã đạt tới điểm giới hạn.

Từ trước đến giờ vì thể diện của bản thân nên anh không bao giờ làm ra việc thất lễ, do đó anh không thể làm gì khác hơn là hướng Triệu Thuận Đức chào hỏi qua loa sau đó rời đi trước.

Thường Trữ Viễn nhìn thấy Lâm Trinh Lan, nhưng Lâm Trinh Lan không nhìn thấy Thường Trữ Viễn.

Lâm Trinh Lan đi tới phía sau hội trường bắt đầu giúp một tay chào hỏi khách, giúp bọn họ an bài chỗ ngồi, phân phát pháo hoa, đeo ruy băng, bông giấy...Thậm chí ngay cả mang mấy đứa nhỏ đi toilet, chăm trà cho những vị lớn tuổi...Chuyện vụn vặt nào cũng là cô xử lý, bận tới mất tới mũi.

Khi Thường Trữ Viễn kéo người phụ nữ xinh đẹp tiến vào hội trường đã đưa tới sự xôn xao không nhỏ.

Thật là không hơn không kém, tuấn nam và mỹ nữ nha! Giống như là từ phim thần tượng chạy ra ngoài, tại sao có thể đẹp dễ đến vậy chứ?

7. Chương 7

Rõ ràng chỉ là khách, nhưng nam so chú rể còn đẹp trai hơn, nữ so với cô dâu... Lâm Trinh Lan nhìn thấy Thường Trữ Viễn nắm tay mỹ nhân tham gia hôn lễ thì trên mặt có chút trắng bệch, may mắn bị phần trang điểm che lấp nên không lộ ra ngoài.

Chuyện cũ khi còn học đại học trong nháy mắt như mở ra trước mắt cô ——

Lâm Trinh Lan không biết khiêu vũ, cũng không thích các buổi dạ hội, nhưng thân là người trong hội, hàng năm cô đều phải tham gia dạ hội đón sinh viên mới cùng với lễ tốt nghiệp của các sinh viên năm cuối.

Thường Trữ Viễn là nhân vật “hồ phong hoán vũ” trong trường, mặc dù đã tốt nghiệp vào sở nghiên cứu nhưng cũng thường được mời tới tham gia dạ hội.

Lúc ấy, mỗi năm Lâm Trinh Lan đều như ngày hôm nay, nhìn Thường Trữ Viễn nắm tay cô gái khác tiến vào hội trường dạ hội, còn cô thì chỉ mặc áo T-shirt và quần jean ở một bên làm việc vặt.

Không thể trách Lâm Trinh Lan tại sao lại trốn tránh Thường Trữ Viễn, bởi vì trong lòng cô, anh vĩnh viễn là trung tâm sự chú ý của mọi người còn cô chỉ ở một bên nhặt ve chai, sửa sang lại dây điện, cô không có dũng khí trước mặt bao nhiêu người khoác tay anh cùng nhau bước đi.

Năm thứ nhất, năm thứ hai đại học, hai người còn chưa ở chung một chỗ, Lâm Trinh Lan vừa ngồi chồm hổm trên mặt đất sửa sang lại dây điện, vừa nhìn Thường Trữ Viễn cùng một cô gái xinh đẹp khiêu vũ.

Năm thứ ba đại học bọn họ đã quen nhau nhưng cô vẫn là vừa ngồi chồm hổm trên mặt đất sửa sang lại dây điện, vừa nhìn Thường Trữ Viễn cùng một cô gái khác khiêu vũ.

Cuối cùng đã đến buổi lễ tốt nghiệp đại học vào năm thứ tư, thân là sinh viên tốt nghiệp rốt cuộc cô cũng không cần ngồi trên mặt đất sửa dây điện.

Khó khăn lắm cô mới có thể khoác lên người bộ lễ phục có chút bảo thủ, thoa lên son môi, lại chỉ có thể lẳng lặng ngồi ở góc tường làm vật trang trí.

Lâm Trinh Lan đã từng ảo tưởng, có thể Thường Trữ Viễn sẽ đột nhiên xuất hiện cùng cô khiêu vũ nhưng đến khi dạ hội kết thúc, anh vẫn không xuất hiện.

Trường học của bọn họ rất lớn, trừ hội học sinh mỗi năm làm dạ hội thì các câu lạc bộ khác cũng tự tổ chức để đón tiếp thành viên mới, một năm Thường Trữ Viễn tham gia ít nhất bốn buổi dạ hội.

Đại học cộng thêm làm việc ở sở nghiên cứu tổng cộng là sáu năm, Thường Trữ Viễn tham gia từ 20 tới 30 đêm dạ hội, có ít nhất một trăm cô gái cùng khiêu vũ với anh, nhưng trong đó không bao gồm cô.

Lâm Trinh Lan tự nói với mình, đó là bởi vì Thường Trữ Viễn lúc ấy còn đang chăm lo cho sự nghiệp của mình, huống chi cô cũng không mở miệng mời anh, nhưng một sự mất mát vẫn đánh thật sâu vào trong ngực.

Đến tốt cùng là vừa ngồi chồm hổm trên mặt đất vừa nhìn anh tốt hơn, hay là ngồi một mình tại nơi nào đó tốt hơn?

Lâm Trinh Lan ngoài mặt nói là không sao, nhưng kể từ khi đó cô lại cố gắng tránh mặt anh, không cùng anh tham gia bất kỳ một hoạt động nào, coi như là gặp nhau, cô cũng cố gắng duy trì thái độ hai người là người dưng hoàn toàn xa lạ.

Thời điểm khi Lâm Trinh Lan tốt nghiệp, bọn họ đã ở cùng nhau được hai năm, ân ái có ít nhất một trăm lần, lại chưa từng khiêu vũ cùng nhau.

Thái độ của Thường Trữ Viễn đối với cô rõ ràng như vậy, cô tội gì phải tự làm mình mất mặt.

Đoạn chuyện xưa nghe rất buồn bã, nhưng kỳ thật Lâm Trinh Lan cũng không cảm thấy quá đau khổ, người ta nói có hi vọng mới có thất vọng, Lâm Trinh Lan may mắn là không như vậy...

Từ lúc bắt đầu với Thường Trữ Viễn cô đã không trông mong gì từ anh, cũng sẽ tự nhiên không thất vọng, nhiều lắm là... Nhiều lắm cũng chỉ là có chút chua xót.

Nghiêm chỉnh mang lên mặt nạ, cô mỉm cười tiếp tục công việc của phù dâu, cố nén không đem ánh mắt của mình đặt trên người anh, trong ánh mắt của cô không được phép toát ra nửa điểm buồn bã hay hối tiếc.

Thường Trữ Viễn tham gia hết buổi lễ liền rời đi, thân là phù dâu, Lâm Trinh Lan đương nhiên không được nhẹ nhàng như vậy, yến hội buổi tối cô còn phải giúp một tay, chiêu đãi khách khứa, giúp cô dâu uống đỡ rượu mừng, sau đó là tiễn khách ra về, suốt cả ngày thời gian cô được nghỉ ngơi không vượt quá một tiếng đồng hồ.

Ai đã kết hôn rồi thì cũng biết, thật ra cô dâu cả ngày không ăn gì cả bởi vì sợ sẽ không mặc vừa lễ phục, cũng sợ sẽ phải đi toilet mà cởi lễ phục ra, sau đó mặc lại thật là phiền toái.

Mà ai đã làm phù dâu thì cũng biết, thật ra phù dâu cũng không tốt hơn cô dâu là bao nhiêu. Cho nên khi tiệc cưới kết thúc thì Lâm Trinh Lan chỉ có thể dùng bốn chữ “Vừa đói vừa mệt” để hình dung về tình trạng của mình bây giờ.

Hai giờ đêm, Lâm Trinh Lan mới xách theo một hộp bánh hỉ về nhà, cô ở trước cửa nhìn vào, trong nhà không có ánh đèn, chắc là anh đã ngủ.

Mặc dù nhà cách âm cũng không tệ, nhưng cô vẫn nhẹ nhàng bước từng bước chân không muốn đánh thức anh.

“Còn biết quay về sao?” Trong bóng tối vang lên một âm thanh tức giận.

“Hết hồn!” Lâm Trinh Lan giật mình, đưa tay bật đèn điện, mới phát hiện Thường Trữ Viễn mặc âu phục, nghiêm chỉnh ngồi trong phòng khác.

“Làm sao anh... Còn chưa ngủ?” Lâm Trinh Lan cười nói. Cô vốn là muốn hỏi anh tại sao không bật đèn, nhưng nhìn sắc mặt anh khó coi như thế, cô cũng không muốn hỏi.

“Hừ!” Thường Trữ Viễn quay đầu.

“Vậy... Em đi ngủ trước.” Lâm Trinh Lan đi dọc theo vách tường, muốn chạy về phòng của mình.

Thường Trữ Viễn gần đây thật sự là rất kỳ quái! Động một chút là phát giận.

Lâm Trinh Lan cũng không hiểu mình đắc tội với anh chỗ nào, không thể làm gì khác hơn là cẩn thận trong mọi chuyện nhưng cô lại không biết chính thái độ của mình như vậy càng giống như thêm dầu vào lửa.

“Em đã đi đâu, tại sao lại về trễ như vậy?” Thường Trữ Viễn gọi cô lại hỏi.

Thật ra thì anh căn bản không để ý cô đã đi đâu, điều anh để ý là tại sao trễ như vậy cô mới về nhà? Có phải cùng người đàn ông khác ra ngoài không?

“Sau khi bữa tiệc kết thúc, bọn em đi PUB uống chút rượu, ăn vài thứ.” Không biết anh có ý khác, Lâm Trinh Lan thật thà trả lời.

“PUB? Đi đến đó làm gì?” Thường Trữ Viễn chau mày.

“Bởi vì trong buổi lễ chúng em chưa có ăn gì hết, nên mọi người kéo nhau đi ăn đêm.”

“Đi ăn cái gì mà phải đến nơi đó?” Giọng điệu của anh càng ngày càng không vui.

Mặc dù Thường Trữ Viễn thỉnh thoảng cũng đến đó với bạn bè, anh biết PUB cũng không phải là nơi không tốt, huống chi cô đã lớn thế này rồi, cũng không phải là con gái của anh, nhưng anh chính là mất hứng khi cô đến nơi đó.

Chẳng lẽ cô không biết, nam nữ độc thân đến nơi đó, đều là có dụng ý khác sao?

“Bởi vì chị Nhã Đường nói chỉ có nơi đó giờ này mới còn bán đồ ăn, mà cũng gần nhà nữa.” Không biết anh đang mất hứng vì nguyên nhân gì? Lâm Trinh Lan nhỏ giọng giải thích.

Thể lực của Lý Nhã Đường thật là làm cho người ta bội phục, cô đã mệt mỏi đến độ chỉ muốn nằm xuống ngủ thế mà chị ấy còn sức lôi kéo mọi người đi PUB, thậm chí còn có hơi sức lên sàn nhảy.

Khi Lý Nhã Đường trên sàn nhảy liên tục bị đàn ông đến gần thì Triệu Thuận Đức ngồi ở trên ghế liên tục cười khổ, nhưng Lâm Trinh Lan tuyệt đối sẽ không nghĩ sai về tình cảm của anh đối với Lý Nhã Đường.

Lý Nhã Đường là một người phụ nữ có tính tự chủ cao, nếu như mỗi lần có người đến gần mà Triệu Thuận Đức lại tỏ ra thái độ của người bảo vệ thì chỉ làm cho cô ấy cảm thấy chán ghét, cho nên anh mới không có tiến lên. Nhưng mà anh sẽ ở một bên lặng lẽ bảo vệ cô, khi cô ấy cần sự giúp đỡ thì anh sẽ là người nhảy ra đầu tiên.

“Đi cùng với ai?” Thường Trữ Viễn hỏi tới.

“À... Đi cùng chị Nhã Đường, chứ rồi, cùng mấy phù dâu, phù rể.” Lâm Trinh Lan mặc dù không hiểu tại sao Thường Trữ Viễn lại giống như người làm cha truy vấn con gái cả đêm không về nhà, nhưng cô có làm gì sai mà không dám trả lời chứ.

Mấy người bọn họ đều vì hôn lễ này mà cực khổ, hơn nữa cả ngày cũng không được ăn cái gì cho nên Lý Nhã Đường mới đem bọn họ tới PUB để ăn chút gì đó.

Thật ra thì PUB không phải nơi thích hợp để ăn uống, nó chỉ cung cấp rượu cùng một chút đồ nhắm, nhưng Lý Nhã Đường lại đem PUB trở thành nơi ăn tối no, kêu một đồng thức ăn.

Nghe được là một đám người cùng đi ăn, sắc mặt Thường Trữ Viễn cuối cùng cũng dịu đi đôi chút.

Thấy cô còn mặc bộ lễ phục trên người, thân thể anh không khỏi có chút xôn xao, nhưng anh vẫn mặt lạnh nói: “Về sau không được mặc loại y phục không đứng đắn này.”

Nếu quả thật phải mặc, thì cô chỉ cần ở trong nhà mặc cho anh xem là tốt rồi—— Thường Trữ Viễn âm thầm bổ sung trong lòng.

Lâm Trinh Lan nghe Thường Trữ Viễn nói vậy, không nhin được chep miệng, có lẽ là bởi vì uống chút rượu nên cô mới có gan nhỏ giọng phản bác: “Đây không phải là y phục không đứng đắn.”

Cô hôm nay mặc chính là lễ phục nha, tất cả mọi người đều khen cô mặc rất đẹp, đời này cô chưa từng được nhiều người khen ngợi như vậy.

“Lời tôi nói chính là luật, tôi nói không đứng đắn chính là không đứng đắn!” Thường Trữ Viễn tức giận la to: “Cô còn không lấy gương ra mà soi? Thật là người đàn bà xấu xí!”

Thường Trữ Viễn nói một câu “người đàn bà xấu xí” đâm trúng nỗi đau của cô, không hề báo trước một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, ngay cả Thường Trữ Viễn cũng bị cô làm sợ hết hồn.

Thường Trữ Viễn vốn tưởng rằng Lâm Trinh Lan sẽ tức giận, sẽ phản bác anh, thậm chí là cãi nhau với anh, nhưng lại không nghĩ tới cô chỉ là lẳng lặng cúi đầu, dùng đỉnh đầu hướng về phía anh, nhẹ nhàng nói một câu: “Tôi biết rồi, sau này sẽ không mặc nữa.”

Vóc dáng của Lâm Trinh Lan vốn đã nhỏ bé, cô cúi đầu, rũ vai xuống làm cho chính mình càng trở nên đáng thương hơn.

Thường Trữ Viễn không khỏi có một chút hối hận, muốn nói gì đó để đền bù, “Tôi...”

“Không có chuyện gì nữa tôi đi ngủ trước, anh cũng sớm nghỉ ngơi đi!” Lâm Trinh Lan cúi đầu nói xong câu đó, như con chuột nhỏ cụp đuôi chạy về phòng.

Thường Trữ Viễn ở lại phòng khách, chẳng biết tại sao vừa rồi trái tim anh rất khó chịu.

8. Chương 8

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong lúc vô tình, nửa tháng đã qua rồi. Mấy ngày trước Lâm Trinh Lan nhận được điện thoại của Lý Nhã Đường kêu cô qua nhà nhận quà tặng, thịnh tình khó từ chối cô không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

“Tiểu Lan, em tới rồi, mau vào mau vào.” Lý Nhã Đường kéo Lâm Trinh Lan vào nhà, lúc đó cô mới phát hiện còn có hai phù dâu cũng ở đây nữa.

Hai người này là Lam Phương Ngọc và Tào Tâm Ngọc, họ là bạn học của Lý Nhã Đường đương nhiên cũng biết Lâm Trinh Lan.

“Em chào chị Phương ngọc, chị Tâm Ngọc, hôm nay thật là náo nhiệt.” Lâm Trinh Lan cười nói.

“Đúng lúc hôm nay tất cả mọi người đều rảnh rỗi, chị liền hẹn mọi người lại đây.” Lý Nhã Đường kéo Lâm Trinh Lan ngồi xuống, đưa ra vài túi giấy.

“Đến đây, những thứ này là mang từ nước ngoài về đó, thích cái gì thì cứ lấy đi!” Lý Nhã Đường vừa lấy ra mấy thứ vừa hỏi: “Tiểu Lan, em thích cái gì?”

“Em cái gì cũng thích cả, cứ để hai chị ấy chọn trước đi.”

“Này! Như vậy là em thiệt thòi rồi.” Lý Nhã Đường có chút bất đắc dĩ thở dài, “Cái này là tinh dầu thư giãn, tôi đã xài thử rồi, dùng rất tốt.”

“Cảm ơn!” Lam Phương Ngọc vui vẻ cầm lên một cái chai mở ra ngửi một cái.

“Cái này tôi mua hai bộ, cậu lấy một bộ đi! Còn em thích loại nào? Hương Mân Côi hay Lavender?”

“Vậy thì Mân Côi được rồi, cảm ơn chị.” Lâm Trinh Lan nói.

“Trời ơi! Có lầm hay không, cậu dám mua cái này sao?” Tào Tâm Ngọc móc ra một tấm vải nhỏ từ trong túi, vốn tưởng rằng đó là khăn tay nhưng khi mở ra mới phát hiện là áo lót hấp dẫn.

Lý Nhã Đường thấy đồ trên tay Tào Tâm Ngọc, duỗi tay ra, lấy tốc độ ánh sáng đoạt lại “Nhầm lẫn rồi! Trả đây.”

Lam Phương Ngọc buột miệng cười, không nhìn được giấu cột cô: “Không nghĩ tới cậu cũng sẽ mặc loại áo lót khêu gợi này nha, như thế nào, tuần trăng mật lần này có đủ dục không?”

“Cậu câm miệng lại, Tiểu Lan còn chưa lập gia đình, không được dạy hư em ấy.” Lý Nhã Đường liếc Lam Phương Ngọc một cái.

Lam phương ngọc phản bác: “Này, em ấy lớn rồi, cũng không phải là chưa đủ mười tám tuổi.”

“Tám mươi tuổi cũng vậy!” Lý Nhã Đường tức giận cảnh cáo, “Em gái nhà tôi là trong sáng thuần khiết, hai người không được ô nhiễm em ấy.”

“Chúng tôi biết cậu rất bảo vệ em ấy, chỉ là cậu cũng làm quá đi? Chẳng lẽ chúng ta còn phải dạy em ấy thế nào là người trưởng thành sao?” Tào Tâm Ngọc cũng không nhịn được cười nói.

Lâm Trinh Lan ở một bên lúng túng không thôi, nhưng lại không thể nói thật với Lý Nhã Đường là cô không “trong sáng” như mọi người vẫn nghĩ.

Bởi vì rất nhiều nguyên nhân mà Lý Nhã Đường không phát hiện em gái đáng yêu của cô đã từ tiểu bạch biến thành tiểu hắc rồi.

“Đúng vậy, em ấy đã lớn thế này rồi, cậu nên dạy một số chiêu hữu dụng.” Lam Phương Ngọc quay đầu lại nói với Lâm Trinh Lan: “Tiểu Lan à! Em phải biết, đàn ông là sinh vật vừa cứng rắn lại vừa mềm lòng! Cho nên em ngàn vạn lần phải nhớ rõ khi ở cùng đàn ông thì phải tỏ ra mình là người yếu đuối, như vậy mới nắm họ trong tay được, biết chưa?”

“Này! Cậu dạy em ấy cái gì thế?” Lý Nhã Đường trợn mắt nhìn Lam Phương Ngọc một cái, sau đó nói với Lâm Trinh Lan: “Tiểu Lan, em đừng có nghe nói bậy, phụ nữ thì phải thể hiện bản lĩnh “tay chơi” của mình mới đúng.”

Mặc dù Lam Phương Ngọc bây giờ đã “Hoàn lương” rồi, nhưng trước kia cô ấy thay bạn trai còn nhanh hơn thay quần áo, “Hoa Danh” của cô ấy cũng không phải là chuyện giật gân gì nữa rồi.

“Cậu nói lời này thật là quá đáng, tôi lại không dạy em ấy phải chơi như thế nào.” Lam Phương Ngọc kháng nghị nói: “Cậu có thể cả đời bảo vệ Tiểu Lan như vậy không? Còn không bằng dạy em ấy làm thế nào để “bảo vệ mình” mới đúng!”

“Nhưng mà...” Lý Nhã Đường vẫn là không yên lòng.

“Tôi cũng đồng ý với ý kiến của Tiểu Ngọc.” Tào Tâm Ngọc cắt đứt lời Lý Nhã Đường, “Cậu luôn nói Tiểu Lan thật hiền lành, sợ sau này bị đàn ông lừa gạt, nhưng cậu lại không thể chăm sóc Tiểu Lan cả đời, còn không bằng dạy em ấy một vài chiêu, chí ít có thể tự bảo vệ mình.”

“Ừ... Các cậu nói cũng đúng...” Lý Nhã Đường nghe lời bạn thân nói có chút dao động.

“Được rồi, nhu mì không bằng bạo lực, hôm nay chúng ta phải tận tình dạy bảo cho Tiểu Lan biết thế nào là “đàn ông ác độc”” Lam Phương Ngọc hùng dũng nói.

Lâm Trinh Lan chỉ “Ách” một tiếng, hoàn toàn không có cơ hội mở miệng biểu đạt ý kiến liền bị bắt học lớp học siêu cấp, nghiêm nhiên là ba cô một trò.

“Tiểu Lan, em hãy nghe chị nói, nếu như tương lai em muốn quen biết với đàn ông, nhất định phải tìm cơ hội gặp ba mẹ anh ta, mặc dù anh ta chịu dẫn em về gặp ba mẹ anh nhưng không có nghĩa là anh nghiêm túc với em.” Lam Phương Ngọc nhắc nhở cô.

“Còn nữa còn nữa...đàn ông qua lại với phụ nữ chỉ nghĩ mọi cách để lôi kéo cô ấy lên giường. Một người đàn ông đưa em lên giường cũng không chứng tỏ anh thật lòng yêu em, cho nên ngàn vạn lần không nên dùng thân thể mình để trói buộc đàn ông” Tào Tâm Ngọc bổ sung.

9. Chương 9

“Đúng, đúng!” Lý Nhã Đường hô một tiếng “Tiểu Lan, chị nói với em, đừng bảo là thân thể không buộc được đàn ông, kể cả đứa bé cũng không thể buộc chân họ! Nếu như em không muốn làm một người mẹ độc thân, làm khổ mình khổ đứa nhỏ, chị khuyên em trước khi kết hôn nên sử dụng các biện pháp ngừa thai để phòng trừ hậu quả về sau.”

Ba phụ nữ trái một câu, phải một câu, làm Lâm Trinh Lan choáng váng, ba người nói chuyện một lúc liền càng nói càng hăng, nội dung càng nói càng mở, sau đó là mảng đàn ông.

Lâm Trinh Lan ngồi ở một bên uống trà, nghe họ lảm nhảm một giờ đồng hồ, lúc này Lý Nhã Đường mới quay đầu lại hỏi cô: “Những lời tội chị nói nãy giờ em đã nhớ hết chưa?”

Họ nói quá nhanh, Lâm Trinh Lan thật ra thì không hiểu hết, nhưng cô vẫn là khéo léo gật gật đầu

“VẬY CÓ VẤN ĐỀ GÌ MUỐN HỎI KHÔNG?” Tào Tâm Ngọc hỏi cô.

“À...” Lâm Trinh Lan suy nghĩ một chút, không nhận được hỏi: “Đàn ông... Thật sự sẽ không vì cùng phụ nữ lên giường mà sẽ yêu thương họ sao?”

“CẮT... dĩ nhiên là không!”

Lý Nhã Đường, Lam Phương Ngọc, Tào Tâm Ngọc ba người gần như là đồng thời nói “CẮT”, thật không hổ danh là bạn tốt nhiều năm, thập phần ăn ý.

“... Tại sao?” Lâm Trinh Lan có chút nóng nảy hỏi lại tâm tình có chút không yên: “Ý em là, không phải ở chung với nhau lâu ngày thì sẽ nảy sinh tình cảm sao?”

Lam Phương Ngọc khinh thường hỏi ngược lại: “Em nói thử xem em rất thích bồn cầu, rất cần bồn cầu, nhưng em có thể yêu bồn cầu không?”

“HẢ...?” Lam Phương Ngọc nói trắng trợn ra như thế làm cô sợ hết hồn.

“Một người đàn ông nếu như chỉ dịu dàng với em vào lúc ở trên giường, vậy thì anh thật sự không yêu em” Tào Tâm Ngọc cũng nói.

“Đúng vậy! Hơn nữa nếu như anh không giới thiệu em với bạn bè của anh, còn lấy lý do khủng hoảng kinh tế để không phải kết hôn. Những biểu hiện đó cho thấy anh chỉ muốn ăn sạch sành sành em thôi!” Lý Nhã Đường thở dài nói.

Bạn trai trước kia của Lý Nhã Đường chính là như vậy, cô tưởng rằng có thể thay đổi anh nhưng chính chồng cô đã làm cho cô hiểu được, thay vì tổn tâm sức trên một người đàn ông thối nát không bằng đổi một người khác! Cho nên cô mới chia tay với anh và quen người khác, người mà bây giờ chính là chồng của cô.

Triệu Thuận Đức, người đàn ông này thật ra không đẹp đẽ gì, nhưng ít ra anh là thật lòng yêu cô.

Một người đàn ông bình thường nhưng quý trọng mình và một người giàu có nhưng lại không phải là người đàn ông tốt, Lý Nhã Đường đương nhiên chọn người đầu tiên.

Biết Lý Nhã Đường nhớ lại chuyện thương tâm, Lam Phương Ngọc vội vàng chuyển đề tài, “Tóm lại, em phải cẩn thận với tất cả đàn ông, cá tính của em rất dễ dàng bị thua thiệt.”

Lam Phương Ngọc cùng Lâm Trinh Lan mặc dù không coi là thân thiết, nhưng cô thường nghe Lý Nhã Đường nhắc tới nên cũng có chút hiểu biết về cô em gái này.

Không phải là họ thích nói nhiều, nhưng tính tình Lâm Trinh Lan hiền lành như vậy rất dễ bị người khác bắt nạt khi dễ! Cũng khó trách Lý Nhã Đường đặc biệt muốn chăm sóc Tiểu Lan.

“Vâng!” Lâm Trinh Lan trả lời, nhưng trong lòng lại dâng lên ngü vị chua xót

Cô cũng không phải ngu ngốc, khi Thường Trữ Viễn nói lên một đồng điều kiện không hợp lý thì cô biết anh không muốn ở bên cô dài lâu, cô cũng không nghĩ tới hai người lại có thể ở bên nhau nhiều năm như vậy!

Những năm gần đây, cô luôn nhắc nhở bản thân mình không thể ôm hi vọng đối với anh, nhưng trong lòng vẫn cứ ngoan cố giữ chặt lấy tia hi vọng le lói, hai người đã ở bên nhau lâu như vậy anh có thể có tình cảm với cô chăng? Có lẽ anh không phải thích cô nhất, nhưng ít ra... Ít ra thì...

Nhớ tới bầu không khí trong nhà những ngày qua, và những lời các chị ấy nói, cô không khỏi khổ sở suy nghĩ, có lẽ lần này bọn họ thật sự sẽ kết thúc.

Không sao, cô có thể độc chiếm người đàn ông ưu tú này bảy năm, thật ra cũng coi như không mất thể diện, mặc dù...

Nói ra, chắc không ai tin được!

Lâm Trinh Lan ở trong lòng cười khổ.

Kể từ khi hai người quen nhau đến nay, Thường Trữ Viễn chưa bao giờ phải lẻ loi suốt nửa tháng trời như bây giờ. Nửa tháng rồi, anh không được ôm cô, lần này coi như là phá kỷ lục!

Lúc đầu là do anh hờn dỗi, về sau là vì công việc của hai người quá bận rộn, trong lúc vô tình nửa tháng đã trôi qua.

Nửa tháng rồi anh không được ôm cô! Tính nhẫn nại của anh cuối cùng cũng đã tới cực hạn.

Anh cần cô, giống như cá cần nước, nếu như còn không được ôm cô, anh nhất định sẽ chết!

Anh biết bọn họ ở cùng nhau có chút gượng ép, không khí giữa hai người luôn có chút gượng gạo, mà cô thời gian này rõ ràng cũng trốn tránh anh.

Thường Trữ Viễn là một người rất sĩ diện, muốn anh nhận lỗi với Lâm Trinh Lan, cầu xin cô tha thứ, đây tuyệt đối là chuyện không thể nào!

Thường Trữ Viễn rất tự cao tự đại, anh nhất mực cho rằng ngàn sai vạn sai đều không phải lỗi của mình, tất cả đều là lỗi của Lâm Trinh Lan.

Khi đó anh mắng cô là “người đàn bà xấu xí” thật là có hơi quá đáng! Có lẽ cô không phải là thiên tiên mỹ nữ gì, nhưng tuyệt đối không “xấu xí”, nếu không anh làm sao có thể ôm cô mấy năm qua mà không biết mệt, ngoài cô ra thì ai có thể làm được như thế?

Anh chỉ là không muốn cô ở cùng người đàn ông khác mà thôi!

Vẻ đẹp của cô, thân thể của cô, mỗi tác da trên người cô đều là của anh! Anh không thể chịu được khi có người đàn ông khác để mắt tới! Nếu như có thể, anh rất muốn đem cô giấu trong nhà, không để người khác nhìn thấy.

Khi nhìn thấy nước mắt của cô anh liền hối hận! Cô ít khi khóc, bọn họ ở bên nhau nhiều năm như thế nhưng số lần anh thấy cô khóc chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cẩn thận suy nghĩ mấy ngày qua, Thường Trữ Viễn rốt cuộc quyết định! Thứ bảy và chủ nhật tuần này anh không phải đi làm, còn Lâm Trinh Lan được nghỉ vào ngày chủ nhật và thứ hai, anh nhất định phải lợi dụng thời điểm này đem mối quan hệ của hai người điều chỉnh lại như cũ.

Có lẽ không thể nào lập tức sẽ có tiến triển, nhưng ít ra anh cũng muốn giống như trước kia, lúc nào muốn hôn thì có thể hôn, muốn ôm thì có thể ôm.

Hôm nay nhất định phải dịu dàng với cô hơn một chút. Thường Trữ Viễn nghĩ thầm.

Buổi tối, đang lúc Lâm Trinh Lan tắm được một nửa, cô không hề có nửa điểm phòng bị thì ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói của Thường Trữ Viễn, anh ra lệnh: “Mở cửa.”

“Cái gì?” Lâm Trinh Lan giật mình, có chút sợ hãi hỏi: “Tại sao?”

Thật ra thì hai người đã quen thuộc với nhau như thế, cô chỉ cần cẩn thận suy nghĩ thì sẽ biết anh muốn làm gì, nhưng cô vẫn là có chút xấu hổ.

Thường Trữ Viễn không phải là người có tính tình tốt, có lẽ ở trước mặt người khác anh còn có thể khắt chế được chính mình, nhưng ở trước mặt cô, anh giống như là một Bạo Quân hoặc một đứa bé bốc đồng, không hề che giấu dục vọng của bản thân, luôn là đối với cô cần thì cứ lấy.

Lâm Trinh Lan đã từng nghĩ tới, người đàn ông này tùy hứng như vậy, trách nhiệm của cô là rất lớn! Cũng bởi vì cô cứng chiều anh quá.

Nhưng là, ai có thể nói cho cô biết, cô còn có thể làm gì đây? Cô chẳng qua là quá yêu anh mà thôi.

“Mở cửa.” Thường Trữ Viễn lại một lần nữa ra lệnh, “Đừng để cho anh nói lần thứ hai.”

Nếu như cô kiên quyết không mở cửa, chỉ sợ anh sẽ phá cửa mà vào.

10. Chương 10

“Có chuyện gì?” Lâm Trinh Lan mở hé ra một khe nhỏ, thân thể núp ở phía sau cánh cửa.

Thường Trữ Viễn lấy một tay đề cửa lại, “Lui về phía sau.”

Lâm Trinh Lan lui về phía sau cửa, Thường Trữ Viễn trực tiếp đẩy cửa bước vào, sau đó cô mới phát hiện anh không mảnh vải che thân, đã sớm cởi hết toàn thân quần áo bỏ ngoài phòng tắm.

“Anh... Thế nào lại...” Lâm Trinh Lan xấu hổ quay mặt đi.

Mặc dù hai người đã quan hệ rất nhiều lần, nhưng cô vẫn xấu hổ co rút người lại, cũng không dám ngược mắt nhìn thẳng vào thân hình cường tráng của anh.

Cô tựa như chú nai con mới sinh sợ sệt nhìn người trước mắt, ngón tay cô khẽ run. Thường Trữ Viễn đưa ngón tay lên vẽ vài vòng trên gò má đỏ bừng của cô, ngón tay truyền tới cảm giác nóng bỏng, anh thư thái thưởng thức tư thái cực kỳ kiều mị của cô.

Đầu ngón tay trượt đến cằm dưới, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, anh nghiêng người hôn lên môi cô, đầu lưỡi tỉ mỉ liếm một vòng dọc theo đôi môi, sau đó cạy ra hàm răng của cô, anh đưa lưỡi vào thăm dò thật sâu trong đó, liếm láp từng chỗ ẩn cảm của cô, dây dưa múa lưỡi.

“Ừm!” Toàn thân cô nhạy cảm run lên, không nhịn được phát ra một tiếng rên khẽ.

Thường Trữ Viễn đem Lâm Trinh Lan kéo đến dưới vòi hoa sen, một tay mở chốt nước nóng ra, một tay ôm cô vào trong ngực, một lần nữa hung hăng hôn lên môi cô.

Anh rất nhớ mùi vị của cô, chỉ là hôn cô như thế mà đã làm cho anh hiểu được thế nào là tiểu biệt thắng tân hôn.

Môi lưỡi của hai người quấn quít với nhau thật chặt, một tay anh đặt lên phần đầy đặn trước ngực cô, nhẹ nhàng xoa bóp trái bầu vú tươi, một tay khác lại chuyển qua cặp mông đầy đặn, vuốt ve phần mông thịt mềm mại.

Anh chỉ dùng một chút lực mà đã lưu lại vô số dấu vết kích tình trên đó.

Dòng nước ấm áp bốc hơi tạo nên sương mù bao trùm cả phòng tắm, phần da thịt trắng nõn của cô lại càng thêm hấp dẫn kích thích anh. Trong không gian nhỏ nhỏ của phòng tắm tràn đầy tiếng thở dốc vang vọng.

Thân thể của Lâm Trinh Lan đã bị Thường Trữ Viễn dạy dỗ trở nên khéo gợi, nửa tháng qua không hề bị chạm vào lại trở nên cực kỳ nhạy cảm, dưới sự trêu đùa của anh, cơ thể cô lập tức muốn bốc cháy.

Bàn tay đang đặt trên mông cô từ từ di chuyển lên phía trước chen vào giữa hai chân, đóa hoa trong u cốc đã nở rộ, trên mặt cánh hoa đã có chất lỏng trơn mềm.

“Em cũng muốn vậy sao?” Thường Trữ Viễn ở bên tai cô nói ra từ ngữ mê hoặc, đầu ngón tay thuận thể thăm dò vào trong hoa huyết.

Ngón tay thon dài ở trong hoa kính mềm mại của cô nhẹ nhàng kéo ra đưa vào, vết chai sạn cạ vào vách tường, mang cho cô kích thích mãnh liệt, đầu ngón tay tỉ mỉ thăm dò từng bộ phận bên trong.

“Thả lỏng một chút.” Cảm thấy cô quá khắt khe, toàn thân theo đó mà khít chặt, Thường Trữ Viễn vỗ nhẹ hai cái vào hai đồi núi tuyết của cô.

Mặc dù cô đã đủ ướt át, nhưng anh vẫn không có cách nào di động đầu ngón tay, sợ dùng sức quá mạnh sẽ làm tổn thương hoa huyết mềm mại kia.

Thật ra thì Thường Trữ Viễn biết khe huyết của cô rất co dãn, ngay cả dục vọng cực đại của anh mà cô cũng có thể hàm chứa được, cô chỉ cần một chút thời gian thì cánh hoa đó sẽ nhẹ nhàng mở ra chào đón thôi.

Phía dưới khít chặt làm anh có cảm giác mình như đang ở trên thiên đường, anh đã không thể chờ đợi được nữa. Một bàn tay khác đưa xuống dưới nơi dồi cỏ rậm rạp kia, khe khẽ mở ra hoa huyết, tìm đến hạt châu nho nhỏ bị che khuất nhẹ nhàng ma sát.

Đầu ngón tay thô lỗ chà sát ngày càng mạnh bạo, nơi đặc thù của cô bị kích thích mãnh liệt, một cảm xúc tê liệt len lỏi toàn thân khiến hai chân cô mềm nhũn.

Thường Trữ Viễn nhanh tay lẹ mắt ôm lấy cô, đỡ cô ngồi trên bồn tắm.

Lâm Trinh Lan ở trong làn sương mù mờ ảo nhìn thấy anh tách ra hai chân của cô, quỳ gối xuống sau đó cúi đầu hôn lên cánh hoa kiều diễm kia, chạm khẽ mấy cái, sau đó đem lưỡi đâm thật sâu vào trong.

“Đừng như vậy.” Nơi đó truyền đến cảm giác ngứa ngáy, cô liền cảm thấy mắc cỡ. Cô bị anh liếm láp đến độ không thể giữ vững thân người, chỉ có thể dựa vào hai tay của anh mà chống đỡ.

Toàn thân cô giống như bị lửa thiêu đốt không ngừng run rẩy, đôi tay nắm thật chặt mái tóc đen của anh, không ngừng ngửa đầu thở gấp.

“Không thích anh liếm sao? Hay thích cái này?” Thường Trữ Viễn lui về phía sau một chút, hai ngón tay gộp lại, một hơi đẩy vào trong cơ thể cô.

Toàn thân Lâm Trinh Lan căng thẳng, hai tay vô lực đặt trên bờ vai kiên cố của anh.

Cô muốn khép hai chân lại, nhưng bị Thường Trữ Viễn ngăn cản, anh đem hai chân cô kéo rộng ra, cúi đầu quan sát từng giọt sương hồng dính trên cánh hoa.

Hoa nhĩ mềm mại có chút run run, bộ dạng đáng thương khiến người ta yêu mến bao nhiêu, hai ngón tay khẽ mở ra u huyết, anh có thể thấy được phần hồng hồng bên trong đó.

“Không cần... Đau...” Lâm Trinh Lan kêu lên một tiếng.

Khe huyết mềm mại quá chặt, anh cưỡng chế cô mở ra như vậy làm cô có chút đau đớn.

“Yên tâm, sẽ không chảy máu đâu.” Thường Trữ Viễn xem xét tình trạng của Hoa Nhi, vừa nhẹ nhàng trấn an cô vừa khe khẽ thổi vào.

Cực hạn của cô ở đâu, anh là người biết rõ nhất, anh tuyệt đối sẽ không làm Hoa Nhi mà anh yêu thích nhất bị tổn thương.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng dùng sức nhấn một cái ở nơi mẫn cảm của cô, khoái cảm mãnh liệt làm cô ngửa đầu rên rỉ, toàn thân không ngừng run rẩy.

Thường Trữ Viễn nhanh chóng nâng hai ngón tay ở trong cơ thể cô lên, bắt chước động tác nam nữ giao hợp mãnh liệt xâm chiếm cô.

“Không cần... Quá nhanh... A...” Công kích của anh làm cô ngay cả một câu cũng không nói được.

Không để ý tới cô cầu xin tha thứ, Thường Trữ Viễn tiếp tục cuồng loạn xâm nhập, ở trong khe huyết của cô lại tăng thêm một ngón tay, đồng thời một ngón khác vân vê hạch châu nho nhỏ, dùng sức vừa phải ma sát.

“Em thích nhất là nơi này đúng không?” Thường Trữ Viễn đùa giỡn nơi mẫn cảm nhất của Lâm Trinh Lan, bàn tay nóng bỏng vuốt ve toàn thân cô, kích thích càng lúc càng mãnh liệt làm cô thét chói tai khóc sùi, trên mặt không biết là nước hay là nước mắt.

“Ô... A...” Chỉ là đùa giỡn, lại mang đến cho cô cao trào đầu tiên trong đêm nay.

11. Chương 11

Thường Trữ Viễn tắt chổi nước nóng, ôm lấy thân thể không còn chút sức lực nào của Lâm Trinh Lan ra khỏi phòng tắm, đặt cô lên giường.

“Tĩnh.” Thường Trữ Viễn vỗ vỗ gò má cô, kêu cô tĩnh lại, sau đó anh đỡ cô lên cho cô uống nước.

Sau khi Lâm Trinh Lan uống hết nước, cuối cùng cũng tĩnh lại, cô vừa mở mắt ra đã nhìn thấy giữa đùi anh là một vật to dài chìa thẳng về phía mình.

“Anh... Còn không có...” Lâm Trinh Lan bị vật khổng lồ đó làm hoảng sợ, thân thể không nhịn được lui về phía sau co rụt lại.

Cho dù cô đã sớm quen thuộc với thứ ấy, nhưng khi nhìn vào vẫn bị kinh hoàng không thôi.

Cực thú đó đang khát vọng cô, phía trên đầu tròn có một lỗ nhỏ đang thấm ra chút chất lỏng màu trắng.

“...” Thường Trữ Viễn khẽ động eo, đem cực khoái đưa tới trước mắt cô.

Lâm Trinh Lan mở miệng ra ngậm lấy đỉnh to tròn, cô lấy đầu lưỡi nhẹ nhàng trấn an nó, cô có cảm giác khi nó ở trong miệng cô lại an phận giống như chú mèo con.

Cô biết anh thích như vậy, mỗi khi cô lấy miệng trấn an nó như bây giờ, nó sẽ càng ngày càng lớn ra.

“Đủ rồi.” Thường Trữ Viễn chỉ hưởng thụ cái miệng nhỏ của cô một lát, liền đem phái nam hùng dũng rút ra.

Mặc dù anh rất thích thú nhìn cô nuốt vào cực khoái của mình, nhưng anh biết cô không thích, cho nên anh rất ít khi làm thế.

Lôi kéo Lâm Trinh Lan nằm ở trên giường, Thường Trữ Viễn thường thức mái tóc dài xinh đẹp xõa ra trên làn da trắng nõn của cô.

“Tối nay...” Thường Trữ Viễn nghiêng người xuống, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Em có muốn cùng anh chơi trò chơi không?”

Lâm Trinh Lan vừa nghe anh nói như vậy, mặt lập tức đỏ lên, “Không...”

Thường Trữ Viễn thích lôi kéo Lâm Trinh Lan chơi trò chơi mới, lần đầu tiên anh trói hai tay cô cột vào đầu giường, sau đó che kín cặp mắt của cô lại rồi cùng cô suốt đêm.

“Tại sao không? Em không phải đã chơi rất vui vẻ sao?” Thường Trữ Viễn mang theo ý xấu hỏi.

Không biết có phải là vì bị che kín mắt khi quan hệ hay không? Mà cô đêm đó đặc biệt điên cuồng, càng về sau càng chủ động dùng hai chân ôm chặt lấy phần hông trắng kiện của anh, mãnh liệt cầu xin anh yêu thương cô hơn nữa.

Nhớ tới một đêm kia, Lâm Trinh Lan mắc cỡ dùng đôi tay che mặt lại, ngay lập tức lắc lắc đầu.

“Vậy tối nay...” Tay của anh chạm vào nơi ẩm ướt của cô, “Em nghĩ nên chơi thể nào đây?”

“Ừ, dịu dàng một chút.” Cô biết Thường Trữ Viễn sẽ không dễ dàng bỏ qua ỉn, cô mắc cỡ đỏ mặt đáp lại.

“Phải dịu dàng sao?” Thường Trữ Viễn mỉm cười hôn lên tóc cô, “Được, vậy chúng ta sẽ chơi từ từ Chơi đến trời sáng có được không?”

“Không! Không cần!” Lâm Trinh Lan kinh hoàng liều mạng lắc đầu, thân thể chỉ vì lời nói của anh mà tuân ra ái dịch, một dòng nước nóng ấm chảy ra.

“Không cần?” Thường Trữ Viễn kéo hai chân của cô ra thật lớn, đặt mình ở phía trước cánh hoa ướt át, anh lấy đầu cực khoái qua lại ma sát hoa nhĩ, không có tiến vào, “Không cần dịu dàng sao?”

“Không cần, không cần chơi đến trời sáng.” Lâm Trinh Lan biết nếu như cô không nói rõ ràng, thì theo cá tính của Thường Trữ Viễn anh thật sự sẽ cùng cô làm đến khi trời sáng.

“Được rồi, vậy thì chơi dịu dàng!” Thường Trữ Viễn cầm gối đặt dưới lưng cô, kéo hai tay cô qua đặt trên đầu gối, tư thế như vậy làm vườn hoa bí hiểm ở trước mặt anh nở rộ ra, một tay anh nắm lấy cự lô đâm vào thật sâu, bên hông khẽ dùng sức.

Vật đó thật to lớn khiến Lâm Trinh Lan cảm thấy bị áp bức, cô không nhịn được rên lên một tiếng, cảm thụ cự lô to dài của anh chậm rãi ở trong cơ thể cô di chuyển.

Cự lô ở trong vườn hoa thoát ẩn thoát hiện, mỗi lần rút ra vẫn còn chứa lại đầu đỉnh sau đó lại từ từ đâm vào, tốc độ thật chậm rãi.

Cứ như thế rút ra đưa vào vài chục cái, Lâm Trinh Lan cũng không thẹn thùng nữa chủ động nâng eo lên, im lặng thúc giục anh tăng nhanh tốc độ.

Thường Trữ Viễn hài lòng thưởng thức tư thái mời gọi của cô, nhưng vẫn không chịu gia tăng tốc độ, hai tay hạ xuống vuốt ve toàn thân cô, hạ thân lại vẫn như cũ duy trì từng bước chậm rãi.

“Nhanh lên một chút.” Lâm Trinh Lan đỏ mặt nhỏ giọng yêu cầu.

Mặc dù anh điên cuồng tấn công làm cô khó có thể chống đỡ, nhưng chậm chạp như thế này lại làm cô cảm thấy hoảng hốt.

“Không phải em nói muốn chơi dịu dàng hay sao?” Thường Trữ Viễn cười hỏi cô.

Thường Trữ Viễn hài lòng nhìn cự lô đỏ ngầu của mình thấm ướt ái dịch của cô, mỗi một cái rút ra lại mang theo nhiều chất lỏng hơn. Nhiều ái dịch như thế cho thấy cô cũng có cảm giác, bây giờ cô rất muốn anh.

“Nhanh một chút.” Biết anh lại đang trêu chọc mình, Lâm Trinh Lan vứt bỏ sự e lệ thường ngày, lấy hai chân vòng thật chắc eo trắng kiện của anh, “Em muốn anh dùng sức nhiều hơn nữa.”

Thường Trữ Viễn yêu chết hành động chủ động cầu hoan của cô, anh nghiêng người ôm trọn cơ thể cô vào lòng, tỉ mỉ hôn lên môi cô, lần xuống tới cổ, đôi tay hoàn toàn ôm lấy thân thể mảnh mai, bắt đầu dùng lực động eo, một cái so với một cái thì nhanh hơn, mạnh mẽ yêu thương cô.

Anh chính là thích thân thể cô, coi như cô không phải mỹ nhân xinh đẹp động lòng người, thân hình lại gầy đến đáng thương, nhưng anh chính là cảm thấy đặc biệt thoải mái, giống như chỉ cần ôm cô, thương yêu cô là anh đã có được toàn bộ thế giới.

“Ừ... a...” Lâm Trinh Lan cắn môi dưới, không để ỉnh phát ra âm thanh rên rỉ xấu hổ.

Mỗi một cái động của anh vào thật mạnh mẽ nhưng lại không mất đi sự dịu dàng, giống như có thể xuyên thấu qua động tác nguyên thủy này biểu đạt sự nhiệt tình và quý trọng của anh đối với cô.

“Đừng cắn.” Thường Trữ Viễn hôn lên môi cô, cưỡng ép cô mở miệng cùng anh môi lưỡi quấn quýt, không để cho cô đè nén tiếng thở dốc ngọt ngào.

Trong phòng ngủ của cô tràn ngập tiếng anh thở dốc cùng tiếng rên rỉ yêu kiều của cô, âm thanh hai thân thể đụng chạm vào nhau vang lên không ngừng, tạo thành bản hòa âm nguyên thủy của loài người.

“Thật thoải mái.” Bàn tay của Lâm Trinh Lan bám vào lưng Thường Trữ Viễn, đầu ngón tay của cô đâm thật sâu vào trong da thịt anh.

“Đã tới chưa?” Thường Trữ Viễn hôn lên chóp mũi cô.

“Ừ.”

“Ngoan.” Đôi tay anh nắm chặt lấy eo cô, bắt đầu điên cuồng tấn công mạnh, mỗi một cái vừa nhanh vừa mãnh liệt, hung hăng đánh vào nơi mẫn cảm nhất, cố gắng đẩy cô đến ngọn núi cao kia.

Toàn thân cô cong lên, đầu ngửa ra sau, vẻ mặt say đắm vô thức kêu gào co quắp, cao trào kích thích ập tới, ngón chân cô co rút nhanh hơn.

Thường Trữ Viễn không thể kiềm chế được mình nữa, ở u huyết động mấy chục cái mới đem chính dục vọng của mình buông thả ra ở nơi hoa hồng sâu nhất.

Cao trào qua đi, Thường Trữ Viễn phát hiện mình chỉ cần ôm cô như vậy liền cảm thấy rất an toàn, thoải mái, bây giờ anh mới biết không có gì hạnh phúc hơn vậy.

Thường Trữ Viễn đột nhiên nghĩ đến việc tóc cô vẫn còn ướt, nếu cứ như vậy mà ngủ thì hôm sau chắc sẽ nhức đầu. anh không thể làm gì khác ngoài chống cự lại cơn buồn ngủ, giúp cô sấy khô tóc rồi mới ôm cô về phòng của mình.

12. Chương 12

Một đêm này, anh đối với cô vô cùng dịu dàng, tựa như trên khắp thế giới này cô là người anh yêu thương nhất, dùng nhu tình mềm mại tầng tầng lớp lớp bao bọc lấy cô.

Hoàn thành tốt mọi thứ, nhìn Lâm Trinh Lan thỏa mãn ngủ say, Thường Trữ Viễn rốt cuộc thắng thần đối diện với chính mình —— thật ra thì anh đã sớm không thể không có cô! Thì ra là từ lần đầu tiên hai người gặp nhau, số mệnh đã gắn kết họ lại với nhau.

Có lẽ Lâm Trinh Lan không phải là người đẹp nhất, có điều kiện tốt nhất, nhưng cô tuyệt đối là người anh muốn vĩnh viễn ở cùng, anh không thể bỏ lỡ cô được.

Ôm cô vào lòng, Thường Trữ Viễn cuối cùng cũng hiểu, nếu như trên thế giới này có một người làm anh nguyện ý buông tha mọi thứ, thì không cần phải nghi ngờ gì nữa, anh khẳng định người đó chính là Lâm Trinh Lan!

“Tại sao muốn Tiểu Lan đi? Đó không phải là công việc của cô ấy “ Hoàng Kim Phượng chặn trước bàn của Lâm Trinh Lan, không cho người của nhà hàng mang cô ấy đi.

“Mắc mớ gì tới cô! Cô ấy cũng không phản đối.”

“Ai nói chuyện này không liên quan đến tôi, tôi đã hẹn với cô ấy cùng nhau đi xem phim.” Hoàng Kim Phượng mắt không chớp, nói láo mà vẻ mặt không hề thay đổi.

“Cô... Hừ!”

Đối phương thấy không bắt được người giúp một tay, quay đầu rời đi, Hoàng Kim Phượng vẫn còn ở phía sau nói thêm: “Tháng này ngày nào chúng tôi cũng có hẹn rồi, cô không cần quay lại đây.”

Từ đầu tới cuối mặc dù Hoàng Kim Phượng duy trì khuôn mặt tươi cười nhưng Lâm Trinh Lan lại cảm thấy trên người cô tản ra cảm giác áp bức mãnh liệt.

Thật sự rất lợi hại! Cô có thể làm được như thế không?

Mặc dù Hoàng Kim Phượng là phụ nữ, nhưng lại làm cho người khác cảm thấy cô rất là anh tuấn, bề ngoài sạch sẽ gọn gàng lại không mất đi sự dịu dàng của phái nữ, phong cách hành sự thanh thoát quyết đoán, những chuyện này Lâm Trinh Lan tự nhận mình thật sự không làm được.

“Tiểu Lan, công việc của cậu đã xong chưa?” Hoàng Kim Phượng hỏi.

“Rồi!” Lâm Trinh Lan gật đầu một cái.

“Vậy chúng ta đi thôi!” Hoàng Kim Phượng chờ Lâm Trinh Lan sắp xếp xong mọi thứ, rồi cùng cô tan sở.

Thật ra hôm nay Hoàng Kim Phượng và Lâm Trinh Lan không có hẹn, chỉ là khi cô đi ngang qua thấy người của nhà hàng kéo Lâm Trinh Lan đi hỗ trợ, không nhịn được liền chen miệng vào.

Giờ tan tầm nhà hàng cũng như chiến trường, công việc phục vụ rất là mệt nhọc, tiền lương lại ít, người đồng ý giúp đỡ công việc ở đó vô cùng ít.

Thật ra thì theo đạo lý mà nói, công việc của mình thì mình tự đi làm, nhưng bọn họ không chịu đi, lại muốn lôi kéo người không hiểu chuyện như Lâm Trinh Lan vào cuộc.

“Thật xin lỗi, vì tôi mà cậu gây gổ với người khác” Trước khi đến trạm xe, Lâm Trinh Lan không nhận được hướng Hoàng Kim Phượng nói lời xin lỗi.

“Không cần để ý, dù sao bên chúng ta cùng bên kia vốn là có thù oán rồi, thêm một cái cũng không là gì” Hoàng Kim Phượng cười nói.

Tiệm cơm của bọn họ là một trong hai nơi kiếm được nhiều tiền nhất trong ngành ẩm thực, tự nhiên mấy người trong nhà hàng sẽ nhìn họ không thuận mắt, đây cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai! Hoàng Kim Phượng ở trong tiệm cơm cũng có chút địa vị, coi như cùng người của nhà hàng có chút xung đột, chỉ cần không làm loạn trước mặt khách, phía trên cũng sẽ không nói gì, cho nên cô cũng không sợ.

Lâm Trinh Lan thành thật nói: “Kim Phượng, cô rất lợi hại.”

Từ nhỏ Lâm Trinh Lan là một người rất trầm lặng, nhân duyên cũng không tốt là mấy, nhưng cũng không kém lắm, mọi người cũng có chút ấn tượng về cô.

Nói cách khác, loại người như Lâm Trinh Lan rất dễ bị người khác bắt nạt nhưng cô lại có quý nhân giúp đỡ, mỗi lần có người muốn ức hiếp cô thì sẽ có người khác giúp cô ra mặt.

“Hả?”

“Bởi vì cậu có thể trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình, còn tôi thì lại không biết mở miệng từ chối người khác như thế nào.” Lâm Trinh Lan thở dài nói.

Cô cũng không thích tính tình của chính mình nhưng cô luôn sợ phải từ chối người khác.

“Tại sao không dám từ chối người khác?”

“Bởi vì... Ừ...” Lâm Trinh Lan suy nghĩ một chút sau đó nhỏ giọng nói: “Tôi cảm thấy nếu như mình từ chối sẽ bị người ta ghét?”

“Tiểu Lan, không phải là tôi thích nói cậu” Hoàng Kim Phượng bắt đầu thở dài nói: “Một người không thích cậu, cậu làm nhiều hơn nữa anh ta cũng sẽ không thích cậu.”

Lâm Trinh Lan giật mình, “Vậy... phải làm sao đây?”

“Đối người khác!”

“Đối... Đối người khác?” Lâm Trinh Lan kinh ngạc, cô biết cá tính Hoàng Kim Phượng thẳng thắn nhưng mà cũng không nên nói trắng trợn ra như thế chứ?

“Lúc tôi còn nhỏ có xem mấy bộ phim, thấy nữ chính bị mẹ chồng ngược đãi đến không còn ra hình người. Còn phải giống như Thánh mẫu phục vụ ngược lại bà ta, nhẫn nhục chịu đựng đến hơn nửa đời người. Nếu không thì là chồng ở ngoài mè nheo, lại có con hồ ly tinh tranh giành chồng với nữ chính. Hoặc hơn nữa là lấy phải ông chồng mê cờ bạc, một mình nuôi lớn đám nhỏ, chờ mấy chục năm trời mong ông chồng quay đầu hối cải, tôi liền cảm thấy muốn ói! Những nữ chính kia thật là ngu ngốc, gặp phải người đàn ông không quý trọng mình thì đối người khác đi là được chứ gì?”

“À...” Lâm Trinh Lan sững sờ, “Làm... Làm thế có đúng không?”

“Đương nhiên đúng!” Hoàng Kim Phượng cười lạnh nói: “Tiểu Lan, về sau nếu có quan hệ với đàn ông thì ngàn vạn lần không được cho là mình có thể thay đổi đối phương, cũng không cần tin tưởng đối phương nói muốn vì cậu mà thay đổi. Tin tưởng tôi, chó ăn cứt là điều không bao giờ thay đổi được, một người đàn ông nếu đánh cuộc thì sẽ đánh cuộc cả đời, nếu như anh ta đánh cậu lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, có phụ nữ ở bên ngoài thì cả đời sẽ nuôi một đám gái; thay vì hy vọng xa vời bọn họ sẽ từ bỏ tật xấu, không bằng cậu tiếp nhận một người khác.”

“Cái này...” Lâm Trinh Lan cúi đầu.

Nói cách khác, cô ảo tưởng có lẽ một ngày nào đó Thường Trữ Viễn sẽ không thể rời bỏ cô, cũng là chuyện không thể nào?

“Không sai, chính là như vậy!” Hoàng Kim Phượng không chú ý tới sự thất vọng của Lâm Trinh Lan, tiếp tục nói: “Đàn ông là loại sinh vật... cậu dễ dàng tha thứ bao nhiêu, anh sẽ không quý trọng cậu bấy nhiêu.

Phụ nữ nếu như không quý trọng bản thân mình thì cũng không cần hy vọng xa vời đàn ông sẽ quý trọng họ, cho nên nếu như cậu không muốn thì nhất định phải từ chối, nếu như cậu muốn thứ gì đó thì phải dũng cảm theo đuổi. Trên ti vi nữ chính thường nhẫn nhục chịu đựng sau đó có được hạnh phúc, kết cục này thật là nhàm chán! Chưa từng vì hạnh phúc của mình mà cố gắng thì lấy tư cách gì có được hạnh phúc”

Lời nói của Hoàng Kim Phượng giống như viên đạn bắn sâu vào đầu Lâm Trinh Lan làm cho cô hiểu được hành động vô nghĩa của mình trong mấy năm qua.

Có lẽ lúc mới bắt đầu, cô thật sự chỉ muốn có một giấc mộng đẹp, nhưng là kể từ khi sống chung với Thường Trữ Viễn, cô càng lúc càng có lòng tham!

Cô không muốn chuyện của cô và anh cứ mãi mãi ở trong bóng tối, không muốn làm tình nhân bí mật càng không muốn chỉ có thể ôm anh vào ban đêm!

Cô muốn đường đường chính chính quen anh, có thể cùng anh ra ngoài hẹn hò, cùng nhau tham gia hôn lễ của người quen, còn có lời khăng định vĩnh cửu về tình yêu.

Cô không biết theo đuổi anh như thế nào nên cô chỉ biết chờ đợi rồi chờ đợi, còn bỏ ra tất cả mọi thứ nhằm thỏa mãn anh...

Không! Cô không thể lừa mình dối người được nữa.

Cô biết thật ra mình không dám theo đuổi anh, cô sợ một khi bước ra ngoài ánh sáng dù chỉ là một bước thì sẽ bị Thường Trữ Viễn vứt bỏ.

Các chị và Hoàng Kim Phượng đều nói đúng! Cho dù bọn họ ở chung với nhau lâu như vậy, đã có hàng trăm đêm ở cùng nhau nhưng cô chưa từng cảm thấy khoảng cách của hai người vì nguyên nhân này mà ngắn lại.

13. Chương 13

Giữa anh và cô luôn có một bức màn thủy tinh, cho dù có gần nhau như thế nào thì hai người cũng không cùng một thế giới.

Suy nghĩ lại cẩn thận, đúng là cô chưa bao giờ được nhận sự dịu dàng trìu mến từ Thường Trữ Viễn. Mỗi khi anh đặc biệt dịu dàng là lúc đang ở cao trào kích tình hoặc là đang dụ dỗ cô lên giường.

Thừa nhận đi! Bọn họ chưa bao giờ là tình nhân, những năm gần đây cũng không thể coi là có quan hệ. Thường Trữ Viễn và cô nhiều lần thì chỉ coi là bạn trên giường.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Thường Trữ Viễn không hài lòng vì cô không tập trung, sau khi anh thỏa mãn thì đem cô ôm vào trong ngực, quay đầu về phía tai cô gặm một cái.

Lâm Trinh Lan bị đau, thân thể co rụt lại, rốt cuộc không nén được khát vọng trong lòng mà hỏi anh “Anh... Tại sao năm đó đồng ý quen với em?”

Thật ra thì cô muốn hỏi “Mấy năm qua anh có yêu em hay không?” nhưng lời nói đến khóe miệng thì lại biến thành ý này.

Khi Lâm Trinh Lan hỏi vấn đề này thì đã ý thức được tình cảm của mình đối với Thường Trữ Viễn không còn giống như trước nữa.

Anh cau mày, “Em hỏi vấn đề này làm gì?”

Tất cả bạn gái trước kia của anh đều từng ép hỏi anh có yêu họ không, làm cho anh phiền chết đi được, tưởng rằng Lâm Trinh Lan không giống như những cô gái đó, thật không ngờ, từ khi nào cô đã học được tật xấu này?

“Có phải anh quen với em là bởi vì...” Cẩn cẩn môi dưới, Lâm Trinh Lan thật sự không hỏi được, cô chỉ có thể giương mắt lên mong đợi nhìn anh.

Anh tại sao đồng ý quen với em? Là bởi vì em “Rất nghe lời” sao? Hay là bởi vì em sẽ không gây phiền toái cho anh?

Bởi vì anh thích em... cái gì nên làm, không nên làm thì cũng đã làm rồi. Khi hai người ở bên nhau, từ ngữ “dâm mỹ” cỡ nào anh cũng nói ra được thế nhưng chỉ một câu “thuần túy” như thế, anh lại không thốt nên lời.

Trong mắt cô tràn đầy khát vọng, anh không phải không nhìn ra nhưng cuối cùng chỉ ho khan một cái, cứng rắn nói ra một câu, “Anh đối với em như thế nào, em nên biết rồi chứ.”

Những năm gần đây, bên cạnh anh chỉ có một mình cô, như vậy không phải là quá rõ ràng rồi sao?

Vậy mà sự thật chứng minh, một người dù có yêu người khác như thế nào, cũng sẽ không biến thành con giun trong bụng đối phương...

Lâm Trinh Lan hoàn toàn hiểu sai ý của Thường Trữ Viễn, cô không nhịn được mà rơi nước mắt, yên lặng cúi đầu. Thường Trữ Viễn lại nghĩ thái độ của cô như vậy là đã hiểu ý của anh rồi, anh thật phần khích ôm lấy cô, tóm lấy chân bông mềm mại khẽ quăn lên, sau đó thỏa mãn ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh lại Thường Trữ Viễn cũng không phát hiện ra điều gì khác thường.

Bởi vì thời gian làm việc khác nhau, mỗi ngày cô đều dậy sớm hơn anh, buổi sáng không thấy cô là chuyện rất bình thường, cho đến buổi chiều anh mới phát hiện có điều gì đó không đúng.

Đã bảy giờ tối, cô còn chưa về nhà, anh gọi điện thoại cho cô lại không có người nhận, đến chín giờ tối, anh rốt cuộc bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Cô có chuyện gì mà về trễ thế? Có phải xảy ra tai nạn giao thông không?

Lâm Trinh Lan từ trước đến giờ là một người rất nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không nói trước một tiếng mà đã biến mất. anh lại gọi điện cho cô mấy lần, kết quả lại vào hộp thư thoại, anh muốn gọi điện đến công ty hoặc là bạn bè của cô thì mới phát hiện ra, anh không hề biết số điện thoại của công ty cô cũng như của bạn bè cô.

Thì ra, anh không hề biết gì về cô.

Nhìn chằm chằm điện thoại di động, Thường Trữ Viễn nhìn chằm chằm vào hàng trăm tên trong danh bạ hết lần này đến lần khác, anh kinh ngạc phát hiện anh quả thật không biết nên gọi điện cho ai?

Chờ đến mười giờ, Thường Trữ Viễn nhớ tới việc Lâm Trinh Lan có thói quen ghi lại số điện thoại, vội vàng chạy đi tìm, bây giờ anh chỉ có thể gọi điện cho từng người từng người một để tìm cô.

Bước vào phòng ngủ của cô, Thường Trữ Viễn liền ngáy ngẩn cả người!

Phòng của cô từ trước đến giờ rất sạch sẽ, đã ở nhiều năm như thế nhưng cô không hề có đồ riêng tư gì nhưng khi anh bước vào thì lại nhạy cảm phát hiện hình như có cái gì đó lạ...

Ánh mắt quét qua phòng ngủ một cái, Thường Trữ Viễn thấy có một tờ giấy dùng ly thủy tinh đè ở giữa đặt ở trên bàn, anh đi tới cầm tờ giấy lên, phía trên chỉ có một hàng chữ:

Chúng ta chia tay đi!

Không có xưng tên cũng không có chữ ký, nhưng Thường Trữ Viễn biết đây là chữ viết của cô, anh tuyệt đối sẽ không nhận lầm!

Máu trong người đột ngột giảm xuống, Thường Trữ Viễn gần như muốn bất tỉnh? Hít thở sâu mấy cái, sau khi bình tĩnh lại anh cẩn thận xem xét phòng ngủ, lúc này anh phát hiện cô chỉ thu xếp một số quần áo đơn giản rồi cứ như thế rời xa anh.

Người phụ nữ này đang giở trò gì đây?

Thường Trữ Viễn bị hành động lần này của Lâm Trinh Lan làm cho đầu đầy nghi hoặc, không giải thích được.

Hôm qua không phải cô mới vừa xác nhận tấm lòng của anh vậy mà hôm nay đã bỏ chạy lấy người, cô muốn anh đuổi theo cô sao?

Trước kia Thường Trữ Viễn có rất nhiều biện pháp để biểu đạt tình yêu của mình với những cô gái khác. anh không biết đó là vì thỏa mãn hư vinh của những người đó hay là chính bản thân anh cảm thấy bất an? Nhưng anh rất ghét chuyện này.

Lâm Trinh Lan thì khác, cô sẽ hoàn toàn thuận theo ý anh, cô sẽ không giả tạo làm bộ làm tịch hoặc muốn anh ba ngày hai bữa biểu đạt tình yêu với cô.

Nhưng anh không nghĩ tới... Cô lại bắt chước những cô gái kia. Cô bắt đầu làm bộ làm tịch rồi sao?

Không! Nếu như cô chỉ muốn anh đuổi theo thì sẽ không viết năm chữ này.

Lúc này anh không thể nghĩ ra được lý do tại sao cô lại đột nhiên để lại một tờ giấy nói muốn chia tay?

Nhưng bất kể lý do của cô là gì...

Anh thề ở trong lòng, tuyệt đối sẽ bắt cô trở lại, anh cũng muốn cô vì hành động lần này mà phải trả giá thật lớn.

14. Chương 14

“Thật xin lỗi! Đột nhiên lại làm phiền chị thế này.” Lâm Trinh Lan áy náy nói.

Lý Nhã Đường vừa mới kết hôn, còn đang trong thời gian tân hôn mặn nồng với chồng, thế mà cô lại chạy tới xin ở nhờ.

Lâm Trinh Lan cảm thấy thật có lỗi với cặp vợ chồng mới cưới này, nhưng vì giữ bí mật chuyện của cô với Thường Trữ Viễn mà những năm gần đây cô không hề có một người bạn nào. Người có thể nhờ cậy cũng chỉ có Lý Nhã Đường.

“Em nói cái gì thế?” Lý Nhã Đường nói: “Người ta nói ở nhà nhờ cha mẹ, ra ngoài nhờ bạn bè, cha mẹ em đều không có ở đây thì người làm chị gái như chị đây phải chăm sóc cho em là đúng rồi.”

“Chị...” Lâm Trinh Lan xúc động muốn khóc lên.

Từ khi còn là sinh viên Lý Nhã Đường cũng đã chăm sóc cô rất nhiều. Tuần trước cô túi to túi nhỏ chạy đến nhà Lý Nhã Đường xin ở nhờ, thế mà chị ấy không nói một câu liên đồng ý ngay.

Hôm sau cô nói muốn ra ngoài tìm nhà trọ thì Lý Nhã Đường lại kiên quyết không chịu.

Mặc dù Lý Nhã Đường bình thường rất ngang tàn nhưng lại đối xử với cô rất tốt.

Thật ra thì cô muốn về quê nhưng lại không thể làm thế được. Cô không thể cứ nghỉ việc trong tình trạng này huống chi bây giờ đang là mùa làm ăn phát đạt, nếu như cô nghỉ mất thì các đồng nghiệp khác sẽ vô cùng thâm.

Từ trước đến giờ Lâm Trinh Lan là một học sinh ngoan, nhân viên tốt nên cô không muốn vì mình mà ảnh hưởng đến công việc và đồng nghiệp. Do đó cô quyết định chờ sau khi công việc nhàn nhã bớt thì sẽ đưa đơn xin từ chức.

Ngày đầu tiên ra khỏi nhà, cô liền nhận được điện thoại của Thường Trữ Viễn gọi tới. Cô thật sự không có dũng khí bấm nút trả lời cho nên quyết định tắt máy đi.

Cô còn nài nỉ Lý Nhã Đường giữ bí mật chuyện cô tới đây ở và chị ấy đã đồng ý còn nói với chồng mình là Triệu Thuận Đức cũng phải biết im lặng. Điều này càng làm cho cô cảm kích.

“Tối hôm qua A Đức nói với chị, có người đang tìm em.”

Lâm Trinh Lan nghe vậy hoảng sợ: “Chị!”

“Yên tâm đi! A Đức không có đem chuyện em ở đây nói ra ngoài.” Lý Nhã Đường trù mến sờ sờ đầu Lâm Trinh Lan: “Mặc dù chị không biết em làm thế nào quen biết anh ta nhưng nếu như em chịu uất ức, cứ lại đây tìm chị.”

“Cám ơn chị!” Cô vô cùng cảm kích Lý Nhã Đường: “Chị, mấy hôm nay em có suy nghĩ qua, em cảm thấy tốt hơn hết là em nên dọn ra ngoài.”

“Nói bây giờ dọn ra? Chị không thêm nghe đâu.”

“Chị Nhã Đường! Em biết chị muốn tốt cho em, sợ em làm chuyện điên rồ nhưng mà chị yên tâm, em thật sự không có sao hết.” Lâm Trinh Lan bắt đầu cười khổ: “Chẳng qua là thất tình thôi mà, em khóc một chút thì sẽ không có chuyện gì, tuyệt đối sẽ không đi tìm cái chết, huống chi... Thật ra thì em đã sớm chuẩn bị tâm lý.”

Mặc dù cho tới bây giờ cô mới phát hiện tình cảm của mình trong suốt bảy năm qua hoàn toàn là uống phí nhưng có còn hơn không, dù sao cô cũng đã từng được chung sống với anh. Lâm Trinh Lan mặc dù rất đau lòng nhưng cô vẫn bình tĩnh, huống chi, đoạn tình cảm này cũng là do cô tự tay chặt đứt.

Nếu như hỏi Lâm Trinh Lan có còn yêu Thường Trữ Viễn hay không? Đáp án dĩ nhiên là có! Những năm qua, cô chưa bao giờ cảm thấy hối hận nhưng mà một người phụ nữ có thể có mấy cái bảy năm chứ?

Cô sắp 30 tuổi rồi, cũng không còn nhỏ nữa! Cô cũng phải vì mình mà tính toán một chút. Chính là sau khi cô suy nghĩ cẩn thận cô mới quyết định cho dù là cô yêu anh bao nhiêu nhưng cũng không muốn sống cuộc sống “Cá chậu chim lồng” như trước kia nữa.

Lý Nhã Đường thấy cô kiên quyết như thế cũng không thể làm gì khác hơn là đồng ý: “Nếu như em muốn dọn ra ngoài như thế thì cứ làm vậy đi. Nhưng mà em phải đồng ý với chị một chuyện mới được.”

“Chuyện gì?”

“Tâm Ngọc nói ở chỗ làm của cô ấy có một buổi họp mặt làm quen, chị muốn em đi tham gia buổi tiệc đó.” Lý Nhã Đường nói.

Lâm Trinh Lan sợ hết hồn: “Cái gì... Xem mắt?”

“Không phải là dạng xem mắt theo kiểu truyền thống chỉ có hai người với nhau. Mà là một đám người tụ họp lại một chỗ nói chuyện phiếm, ăn cơm, chơi trò chơi.” Lý Nhã Đường cực lực khuyên nhủ cô “Cũng chỉ là làm quen thêm bạn bè mà thôi, không phải là em luôn muốn có thật nhiều bạn bè sao.”

“Nhưng mà... Em...” Lâm Trinh Lan cắn cắn môi nói: “Chị cũng biết em vừa thất tình mà, chị kêu em đi tham gia buổi tiệc này, em thật sự cảm thấy...”

“Cũng là bởi vì em mới vừa thất tình nên chị mới kêu em đi tham gia chứ.” Lý Nhã Đường đương nhiên nói: “Em mới thất tình, tâm trạng nhất định sẽ không vui, em còn ở một mình nữa không có người bạn nào có thể tâm sự. Với cá tính của em thì sẽ không ra ngoài cho khuấy khuấy mà nhất định sẽ ở nhà xem DVD, chị sợ em cứ buồn bực ở nhà như vậy thì sẽ như củ khoai tây nảy mầm mất thôi.”

“A...” Bị chị ấy nói trúng rồi, quả thật cô tính mượn DVD về xem để giết thời gian.

“Chị không yêu cầu em phải đi xem mắt hoặc quen bạn trai, chị chỉ hy vọng em sẽ không ở nhà mà buồn bực thôi.” Lý Nhã Đường quan tâm nói: “Chị sẽ dặn Tâm Ngọc sắp xếp nhiều buổi họp mặt làm quen cho em, để sau này có gặp phải loại hoạt động này cũng không cảm thấy lúng túng.”

Lý Nhã Đường đã từng qua hỗ trợ hoạt động cho công ty của Tào Tâm Ngọc, cho nên cô hiểu rất rõ quá trình của buổi họp mặt đó.

“Cuối cùng sẽ có một hoạt động ghép đôi, người làm điều hành sẽ lấy tên ngẫu nhiên trong một quyển sổ, chỉ cần em không điền tên vào quyển sổ đó thì sẽ không bị ghép đôi. Ở buổi họp mặt này không ghép thành đôi cũng không phải là chuyện lạ, không ai để ý đâu.”

Sau khi nghe Lý Nhã Đường giải thích kỹ càng, Lâm Trinh Lan mới đồng ý tham gia. Cô cũng muốn xem thử đây là một hoạt động như thế nào.

Lý Nhã Đường nói không sai, cô cần phải có bạn bè. Lâm Trinh Lan ngẫm nghĩ lại những năm gần đây cô đã biến thành cái dạng gì rồi. Tình yêu không có mà tình bạn cũng không.

Thế là cô quyết định những ngày tháng sau này cô sẽ vì mình mà sống và quý trọng bản thân hơn nữa.

Thường Trữ Viễn cho tới bây giờ mới cảm thấy hối hận khi không quan tâm tới Lâm Trinh Lan.

Sau khi Lâm Trinh Lan rời nhà trốn đi, anh mới phát hiện mình không biết chút gì về cô! Anh quả thật không có số điện thoại của công ty cô, cũng không biết bạn bè nào của cô. Khi cô rời khỏi cuộc đời anh cũng không thèm quay đầu lại cho nên ngay cả cứu vãn tình yêu này, anh cũng không làm được.

Anh chỉ biết là cô làm việc ở một tiệm cơm nhưng không biết là tiệm cơm của nhà hàng nào. Anh không thể làm gì khác hơn là gọi điện hỏi thăm số điện thoại của từng nhà hàng lớn nhỏ ở Đài Bắc này.

Trong quá trình anh gọi điện hỏi thăm thường bị người ta từ chối hay thường bị chuyển điện thoại đến nơi nào đó, anh chỉ có thể một lần lại một lần gọi cho đến khi đối phương đồng ý giúp anh mới thôi.

Anh gọi điện thoại suốt hai ngày liền, nói đến rất cả cổ họng nhưng vẫn không bỏ cuộc. Cho đến hai ngày sau, anh mới có tất cả số điện thoại của các tiệm cơm lớn nhỏ.

Hành động này quả thật cần có nghị lực kinh người, nhưng vấn đề là anh cũng không biết cô làm ở bộ phận nào. Người ở quầy tiếp tân cũng không có tên của tất cả nhân viên các phòng ban cho nên cuối cùng cuộc gọi cũng không có chuyển tới tay Lâm Trinh Lan.

Thường Trữ Viễn xác định rằng cách này không có hiệu quả nên đổi sang hướng khác. anh chuyển sang liên lạc với thành viên của hội học sinh, hỏi từng người từng người một là có liên lạc với cô không? Nhưng đáp án gần như đều là —— không có.

Cô thật sự là một người trầm lặng đến vậy sao? Không một ai biết đến sự tồn tại của cô. Có vài người nghe anh nói chuyện nửa ngày trời rồi cuộc hỏi anh Lâm Trinh Lan là ai.

Cuối cùng anh mới nghĩ đến việc, nếu Lâm Trinh Lan tham gia hôn lễ của Triệu Thuận Đức hơn nữa còn làm phù dâu của Lý Nhã Đường, vậy thì bọn họ sẽ biết cô!

Nhưng khi Thường Trữ Viễn gọi điện thoại cho Triệu Thuận Đức thì anh lại nói không biết, mặc dù như vậy nhưng theo sự hiểu biết của anh về con người của Triệu Thuận Đức mà nói, việc này rất kỳ lạ.

Triệu Thuận Đức là người thích nhiều chuyện. Thường Trữ Viễn đột nhiên gọi điện hỏi về một người phụ nữ thế mà anh lại không tò mò hỏi ngược lại. Việc này đúng là có vấn đề.

Thường Trữ Viễn đã xác định được mục tiêu thế thì mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn. anh sẽ vừa đám vừa xoa dưới, không bao lâu Triệu Thuận Đức đã gơ hai tay đầu hàng.

Chỉ là Lâm Trinh Lan đã dọn ra khỏi nhà của anh mà chỗ ở mới của cô anh cũng không biết. Cho nên anh chỉ có thể len lén cho Thường Trữ Viễn số điện thoại và họ tên của hai người chị em của vợ anh.

Thường Trữ Viễn cũng không trực tiếp gọi điện cho hai người đó, anh biết hai người này cùng với Lý Nhã Đường thông đồng với nhau giấu diếm tin tức của Lâm Trinh Lan.

Các cô ấy là bạn bè của Lâm Trinh Lan, anh không muốn gây xích mích với bọn họ. Với lại anh chỉ muốn tìm Lâm Trinh Lan mà thôi, vì vậy cuối cùng anh quyết định nhờ thám tử tư giúp một tay.

Đã nhiều ngày trôi qua như vậy, Thường Trữ Viễn không những nghĩ phép để tìm cô mà còn suy nghĩ cẩn thận lý do tại sao cô đột nhiên rời xa anh. anh cẩn thận suy nghĩ lại, lúc này mới phát hiện ra những năm qua anh không hề biết quý trọng cô.

Lúc bắt đầu Thường Trữ Viễn không có đem cô để ở trong lòng. Chủ yếu là do khi qua lại mỗi lần anh đuổi là cô ngoan ngoãn đi không gây phiền phức cho anh cũng không giận dỗi giống những cô gái khác.

Đúng vậy, hay là cô đang giận!

Thường Trữ Viễn hồi tưởng lại, lúc này anh mới phát hiện, thì ra là anh vẫn luôn để ý Lâm Trinh Lan, chỉ là anh sĩ diện không muốn thừa nhận đã bị cô hấp dẫn.

Những năm gần đây tình cảm của anh đối với cô dần dần lớn lên và ham muốn của anh càng lúc càng nhiều.

Anh càng lúc càng cảm thấy chưa đủ! Anh không chỉ muốn thỏa mãn về thể xác mà còn muốn nhiều, nhiều hơn nữa! Vì thế anh không chịu nổi khi cô xa lánh thờ ơ với anh. Bây giờ anh lại phát hiện nguyên nhân cô rời đi là từ chính anh mà ra.

Nếu như cho anh thêm một cơ hội, anh nhất định...nhất định...

Điện thoại di động của Thường Trữ Viễn vang lên, anh nh anh tay bắt máy, “Alô”

“Xin hỏi có phải là Thường tiên sinh không? Đây là văn phòng thám tử tư B&R.”, đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng nói.

Sự thật đã chứng minh, người chuyên nghiệp quả là làm việc có khác, mới chỉ là ngày thứ hai mà đã có tin tức.

Thường Trữ Viễn vội vàng hỏi: “Tìm được người rồi sao?” Trong giọng nói chứa đựng sự khẩn trương.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nữ ngọt ngào: “Đúng vậy, chúng tôi đã tìm ra, tôi đã cho người đưa tài liệu đến cho ngài, xin ngài kiểm tra.”

Vừa dứt lời Thường Trữ Viễn đã thấy tập tài liệu trước mặt, anh vội vàng cầm lên xem: “Đây là cái gì?”

“Tài liệu có vấn đề gì sao?” Giọng nói của đối phương có chút nghi ngờ hỏi: “Mặc dù có mấy người trùng với tên đó nhưng chúng tôi không thể nào tìm nhầm người được.”

“Người thì không sai nhưng địa chỉ và điện thoại thì sai rồi!” Thường Trữ Viễn nói. Địa chỉ và số điện thoại là của nhà Triệu Thuận Đức mà.

“Đây là thông tin về Lâm tiểu thư ở buổi ‘họp mặt xem mắt’, vì ngài yêu cầu nếu có tin tức nào thì phải báo ngay cho ngài, cho nên chúng tôi cũng chưa xác nhận cô ấy có ở đấy không.”

Thường Trữ Viễn nghe vậy ngẩng người: “Họp mặt xem mắt?”

“Đúng vậy, trong hồ sơ điền như thế, Lâm tiểu thư mới tham gia hai ngày trước. Nếu như ngài muốn biết cô ấy ở đâu thì còn phải chờ vài ngày nữa.”

Thường Trữ Viễn nghe thấy Lâm Trinh Lan chạy đi tham gia buổi “Họp mặt xem mắt” thì không còn nghe thấy thám tử tư nói gì nữa. anh một lòng chỉ nghĩ tới chuyện: cô chạy đi xem mắt sao? Cô muốn gả cho người khác?

“Bởi vì ngài cung cấp quá ít thông tin nên chúng tôi cần nhiều thời gian hơn để điều tra.”

Thật ra thì người của văn phòng thám tử tư đã làm việc rất tốt rồi, Thường Trữ Viễn chỉ cung cấp có tên họ và một tấm hình. Chỉ với hai thông tin như thế mà tìm người thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.

“Cô ấy muốn đi xem mắt...” Thường Trữ Viễn từ trong mộng tỉnh lại.

“Thường tiên sinh ngài yên tâm, chúng tôi đã cho người lên vào buổi hoạt động đó rồi...”

Thám tử tư mới nói được một nửa thì bị Thường Trữ Viễn cắt ngang: “Tôi muốn đi.”

“Hả?”

“Tôi nói, để cho tôi đi!”, Thường Trữ Viễn kiên quyết nói.

Ngày diễn ra buổi “họp mặt xem mắt”, Lâm Trinh Lan bị Lý Nhã Đường quay cuồng một phen, Lý Nhã Đường trang điểm một cách tỉ mỉ cho cô còn mang theo một bộ lễ phục màu hồng phấn. Sau khi mọi việc đã xong, Lâm Trinh Lan trở nên vô cùng đáng yêu.

Có lẽ cô không đẹp bằng “Mỹ nữ hiện đại” nhưng tuyệt đối sẽ đẩy lên dục vọng của đàn ông.

Buổi họp mặt diễn ra ở một nhà hàng, người chủ trì bao toàn bộ tầng trệt ở đó, sau đó chia nam nữ thành mấy nhóm nhỏ, mỗi nhóm chơi một trò chơi khác nhau.

Dụng ý của mấy trò chơi này không phải là tranh thắng thua mà là nhằm đánh tan sự ngại ngùng của mọi người, để họ có thể chủ động nói chuyện với người mình thích.

Hội trường được chuẩn bị theo kiểu tiệc đứng của Châu Âu, có một ít điểm tâm và rượu được bày ra, cánh đàn ông muốn phục vụ cho người phụ nữ mà mình thích thì nhân dịp này thể hiện sự dịu dàng tỉ mỉ của bản thân.

Người bình thường sẽ cho là chỉ có người lớn tuổi chưa tìm được nửa kia mới tìm đến chỗ này nhằm tìm kiếm đối tượng lập gia đình. Nhưng khi Lâm Trinh Lan tới đây mới phát hiện thật ra ở đây cũng có người vì công việc quá bận rộn hoặc không muốn lãng phí thời gian chơi trò chơi tình yêu mà tham gia vào đây.

Giống như lần hoạt động này độ tuổi trung bình của phái nữ ở đây là hai mươi lăm cho nên người hai mươi bảy tuổi như Lâm Trinh Lan xuất hiện cũng không phải là chuyện kì quái. Độ tuổi trung bình của phái nam cũng đã ba mươi mốt tuổi.

“Hảo Duyên” không hổ danh là công ty có nhiều năm kinh nghiệm trong việc tổ chức những buổi họp mặt làm quen, mặc dù độ tuổi của người tham gia cũng không còn nhỏ nhưng họ vẫn có thể bày ra trò chơi thích hợp, không làm mọi người cảm thấy bị bêu xấu hoặc quá trẻ con. Lâm Trinh Lan chơi mấy trò này đều cười ha ha, có trời mới biết đã bao nhiêu năm rồi cô không được chơi đùa vui vẻ như vậy.

Lâm Trinh Lan thừa lúc giờ giải lao đi đến một cái bàn cầm ly rượu lên uống... Một người đàn ông hơn 30 tuổi tới làm quen với cô: “Xin chào, tôi họ Trần, tên đầy đủ là Trần Khải Văn, tôi có thể được phép biết tên của quý cô không?”

Trong hội trường mỗi người lấy một con số làm tên gọi, nếu như muốn biết tên họ thật của đối phương thì chỉ có thể nhân lúc giờ giải lao mà đi hỏi.

“Xin chào, tôi tên là Lâm Trinh Lan.” Lâm Trinh Lan trả lời.

Trần Khải Văn là người cùng chơi trò “Điện ảnh hải sao” với cô, hai người rút trúng tờ “Ông bà Smith”. Mặc dù có một lần đoán sai nhưng sau đó hai người lại vô cùng ấn ý nên không bị phạt.

“Mới vừa rồi cô chơi hay quá, hơn hai phần ba đáp án là do cô trả lời rồi.” Trần Khải Văn ngưỡng mộ nói.

“Tôi thích xem phim điện ảnh!” Lâm Trinh Lan mỉm cười đáp: “Anh cũng rất giỏi, tôi nhớ anh cũng đáp trúng rất nhiều.”

“Bởi vì tôi cũng thích xem phim điện ảnh!” Trần Khải Văn nói.

Hai người có sở thích giống nhau nên bàn luận rất hăng say, những hội viên khác cũng tụm năm tụm ba lại nói chuyện phiếm. Cũng trong lúc đó, nhân viên làm việc cũng vội vàng chuẩn bị một hoạt động khác nên không ai chú ý tới có một người đang lên vào.

Vốn là Thường Trữ Viễn muốn thế chỗ cho nhân viên của văn phòng “thám tử tư của B&R” để vào hội trường nhưng “Hảo duyên” lại kiểm tra gắt gao thân phận của người tham gia. Lúc này đăng ký thành viên cũng không thể tham gia vào buổi họp mặt này còn có thể bị Tào Tâm Ngọc phát hiện, nên Thường Trữ Viễn chỉ có thể nghĩ cách khác.

Cuối cùng anh nghĩ ra được một cách, chính là cho nhân viên của văn phòng “thám tử tư của B&R” làm nội ứng, lén lút hỗ trợ cho anh lẫn vào trong hội trường.

Nếu như Thường Trữ Viễn không quá gấp gáp thì nhân viên đó sẽ nắm lấy cơ hội này theo dõi Lâm Trinh Lan, tìm ra chỗ ở hiện nay của cô, nhưng Thường Trữ Viễn không thể đợi được nữa ngay cả một giây anh cũng không làm được.

Ở bên trong có người tiếp ứng, Thường Trữ Viễn thành công lén vào hội trường. Rõ ràng trong hội trường có hơn mấy chục người nhưng anh chỉ nhìn một cái là có thể tìm thấy Lâm Trinh Lan.

Với sự trợ giúp của nội ứng, Thường Trữ Viễn thuận lợi lên vào trong anh ung dung nhắm hướng hai người kia đi tới. Trên mặt anh mặc dù là nụ cười nhàn nhạt, nhưng thật ra khi nhìn thấy cô và người đàn ông kia cười nói với nhau thì đỉnh đầu anh đã bốc khói.

Đáng ghét! Tại sao cô chưa bao giờ cười với anh như vậy. Thường Trữ Viễn bất mãn nghĩ.

Lâm Trinh Lan đang trò chuyện hăng say, không chú ý tới có một người đàn ông đang đi về phía mình.

Thường Trữ Viễn bất mãn vì bị cô bỏ rơi, anh nói: “Em có khỏe không?”, và vô cùng hài lòng khi nhìn thấy sự kinh ngạc trên mặt cô.

“Chúng ta ra chỗ khác nói chuyện được không?”, Thường Trữ Viễn mỉm cười nói.

Trần Khải Văn phát hiện vẻ mặt khác thường của Lâm Trinh Lan, anh nói: “Ha ha, bí mật như vậy à? Không thể nói ở đây sao?”

Thường Trữ Viễn không để ý tới anh, lại hỏi Lâm Trinh Lan một lần nữa: “Được không?”

Mặc dù cô không biết tại sao Thường Trữ Viễn đột nhiên xuất hiện ở đây, nhưng sống chung với anh nhiều năm cô hiểu rất rõ anh. Bộ dạng của anh lúc này chính là đang tức điên lên được!

“Thật xin lỗi.” Lâm Trinh Lan nói lời xin lỗi với Trần Khải Văn, sau đó theo sát Thường Trữ Viễn rời đi.

Trần Khải Văn cảm thấy kỳ quái! Nhưng nghĩ tới việc dù sao ở đây cũng đông người, người đàn ông kia cũng không dám làm gì cô ấy nên mới không ngăn cô lại.

Chỉ là... Người đàn ông kia tại sao lại xuất hiện ở hội trường này? Bằng vẻ ngoài xuất sắc như thế thì khi xuất hiện ở đây phải đưa đến sự náo nhiệt không nhỏ mới đúng! Trần Khải Văn nghi ngờ.

Thường Trữ Viễn dẫn Lâm Trinh Lan ra khỏi tầm mắt Trần Khải Văn, sau đó lập tức mang cô ra khỏi hội trường, đi vào lối thoát hiểm trong cầu thang.

Hai người đứng đối diện nhau, không khí nặng nề báo hiệu mưa bão sắp đến khiến Lâm Trinh Lan không dám ngẩng đầu lên, chỉ có thể dùng đỉnh đầu của mình hướng về phía Thường Trữ Viễn.

Cô mặc lễ phục màu hồng, đeo lên trang sức trang nhã...những thứ này cứ như chọc vào mắt Thường Trữ Viễn, anh hận không thể một ngụm nuốt cô vào bụng, không bao giờ để người khác có thể thấy được vẻ đẹp của cô.

Còn Lâm Trinh Lan thì sợ tới mức không dám nói tiếng nói, cô chỉ lo lắng anh lại mắng cô: “Người đàn bà xấu xí”.

Thường Trữ Viễn kích động nói không nên lời, mấy ngày nay anh lo lắng sẽ mất đi cô, không bao giờ được nghe tiếng nói của cô nữa, rốt cuộc vào giây phút này anh đã có thể bình tĩnh lại.

Thường Trữ Viễn không thể tiếp tục nhẫn nại được nữa, anh bước một bước thật dài tiến lên, đem Lâm Trinh Lan ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn lên đôi môi tản ra mùi hương trái cây thơm ngọt.

“Ừm...” Cảm giác khi hôn cô thật sự quá tuyệt vời, quá say lòng người, Thường Trữ Viễn không tự chủ được phát ra một tiếng rên thỏa mãn.

Môi anh nóng bỏng linh động càn quấy môi cô, đầu lưỡi thăm dò thật sâu vào trong miệng cô, càng hôn càng sâu, kích thích điên cuồng đến mức cô không thể nào đứng vững trên đôi chân của mình.

Khi hôn nhau, trong lòng hai người chỉ có duy nhất một cảm giác, chính là sự nhớ nhung mãnh liệt đối với người trước mắt.

15. Chương 15

“Em dám đi xem mắt sao? Em cho rằng gả cho người đàn ông khác là có thể quên được anh sao? Người đó có thể thỏa mãn được dục vọng của em không hả?”

Thường Trữ Viễn vừa nói vừa đem phần nam tính của mình đâm sâu vào trong cơ thể Lâm Trinh Lan một lần nữa. Vật thô cứng đó càng ngày càng phình to ra triển khai từng đợt sóng tấn công vào u huyết nhỏ bé của cô.

Lâm Trinh Lan mơ hồ không thể đếm được đây là lần thứ mấy trong đêm nay, cô chỉ biết người đàn ông này dường như không bao giờ biết thỏa mãn, vật thô cứng đó cứ liên tục đưa ra đẩy vào trong cơ thể cô khiến cô mệt lả cả người, dường như anh muốn đem cô chơi đến chết mới chịu dừng lại.

Cao trào và kích thích kéo dài cả một đêm, tinh thần của Lâm Trinh Lan đã không còn tỉnh táo được nữa cô chỉ cảm thấy thân thể mình không ngừng lay động dưới mỗi động tác của anh.

Ở chỗ hai người kết hợp với nhau truyền đến từng trận sóng khoái tê dại, thân thể cô giống như bột mì xui lơ trên giường, mặc cho anh chà đạp xoa bóp tùy thích, muốn làm gì thì làm.

Hoa huyết đáng thương hàm chương cự vật quá to lớn đã thế còn bị buộc phun ra nuốt vào quá nhiều lần bây giờ đã trở nên có chút sưng đỏ nhưng Thường Trữ Viễn lại không mảy may để ý tới.

Hoa huyết của cô chứa quá nhiều chất lỏng, theo mỗi lần cự vật kéo ra đưa vào thì chất lỏng màu trắng lại chảy xuống bắp đùi, ga giường cũng bị thấm ướt một mảng, không thể biết được anh đã phun ra bao nhiêu ái dịch vào bên trong cô.

“Em xem anh đút vào chỗ đó của em cả đêm mà nó cũng chưa no bụng đã vậy còn hút chặt anh đến thế, người đàn ông nào có thể chịu nổi em chứ?”.

Đầu tiên là Thường Trữ Viễn cạ bên ngoài mấy cái, sau đó là hung hăng xuyên qua chạm tới tận đáy.

“Ồ ô...”, Lâm Trinh Lan vô lực kêu lên.

Cô sớm đã bị anh chơi cho đến không còn chút sức lực nào nữa nhưng u huyết nhỏ hẹp lại chứng minh cho lời nói của anh là đúng. Nó hấp thụ từng cái từng cái một làm cô vui sướng cực độ.

Mặc dù hạ thân bị cô mút chặt đem lại cảm giác cực kỳ sướng khoái nhưng Thường Trữ Viễn lại không hài lòng với phản ứng của cô, anh cố ý đem phần nam tính to lớn đâm thật sâu vào để u huyết của cô không còn một khe hở. Ngay sau đó, một ngón tay thâm nhập vào trong.

“Ồ...”, Lâm Trinh Lan ngửa đầu lên một tiếng.

Trong một đêm, u huyết của cô không biết đã bị anh giày xéo bao nhiêu lần? Ái dịch chứa đầy bên trong theo mỗi cái động thân của anh lại chảy ra nhiều hơn.

Cô ngậm lên một tiếng thỏa mãn làm Thường Trữ Viễn càng thêm kích động, phái nam của anh càng to lên anh điên cuồng giày xéo cánh hoa mềm mại kia.

“Không cần.” Lâm Trinh Lan bị anh kích thích tới cao trào, u huyết sưng đỏ có thể bị nổ tung một lần nữa.

Anh nhắm vào điểm mẫn cảm của cô mà đâm vào, hạt chân trâu phía trước cũng bị xoa nắn, ba nơi chịu kích thích cùng một lúc khiến Lâm Trinh Lan co quắp người lại một lần nữa đạt tới cao trào.

Cô không biết đây là lần cao trào thứ mấy trong đêm này? Mồ hôi, nước mắt, ái dịch và nước miếng làm ướt đầm cả ga giường.

Thường Trữ Viễn vẫn không chịu buông tha cô, ngược lại càng thêm dùng sức động eo, khiến cự vật trong cơ thể cô tiếp tục quấy phá, giày vò không ngừng nghỉ.

Tối qua, sau khi ra ngoài anh liền lập tức đem cô đến khách sạn gần nhất đặt phòng. Khi vào phòng, anh cũng không cho cô tắm, quần áo trên người bị anh xé rách vung vãi khắp nơi, anh kéo váy cô lên đè ép cô lên cửa làm trận đầu tiên.

Suốt đêm, anh đè lên cô ở mỗi một chỗ trong phòng, dùng tất cả các cách đùa giỡn cô. Trên ghế sa lon, trên bàn, trên cửa sổ, trên tủ, trước gương... Một đường từ phòng khách chơi đến phòng ngủ rồi đến trên giường. Lúc anh mệt thì dùng ngón tay thay cho vật nam tính chen vào trong u huyết của cô, không cho cô trống rỗng chỉ trong một giây.

Lúc bắt đầu, Lâm Trinh Lan còn phối hợp với Thường Trữ Viễn, cùng anh cùng nhau đạt đến cao trào vui sướng nhưng không được bao lâu cô chỉ còn gắng gượng hòa theo đến nỗi phải cầu xin anh tha thứ.

Thường Trữ Viễn mặc kệ cô cầu xin thế nào anh vẫn không ngừng trêu đùa thân thể cô, khoái cảm mãnh liệt làm cô đạt đến cao trào không dứt, đến cuối cùng ngay cả hơi sức để cầu xin cô cũng không có.

Lâm Trinh Lan nhiều lần bị anh làm đến mức ngất đi, nhưng anh không ngừng chen vào động đến khi cô tỉnh lại. Cô cảm thấy có thứ gì đó cứ dút vào trong cơ thể mình suốt đêm. Còn có thứ gì đó ướt át hút lấy dịch mật của cô. Chóp mũi cô ngửi thấy một mùi hương quen thuộc.

Chẳng biết tại sao, chỉ cần nghe thấy lời yêu thương từ anh cùng với mùi vị của hoan ái, mồ hôi hòa lẫn với ái dịch thì thân thể cô liền tự nhiên hưng phấn trở lại. Cho dù mệt mỏi thế nào cũng sẽ tự động phối hợp với động tác của anh.

“Em nên sớm nhận ra sự thật này đi! Ngoại trừ anh ra, không ai có thể thỏa mãn dục vọng của cô.”

Thường Trữ Viễn đem phái nam chống đỡ ở chỗ sâu nhất trong người cô, anh nằm trên lưng cô dùng thân thể khổng lồ của mình ôm lấy cô vào trong ngực, ngón tay cắm ở trong cơ thể cô nhẹ nhàng chà xát giống như muốn thử độ co giãn của nó.

Anh mở miệng hoa huyết của cô ra làm toàn thân cô co rúm, chất mật và nước miếng không có vật gì cản lại cứ như thể tràn ra ngoài.

“Nói, sướng không?”, Thường Trữ Viễn dùng sức vỗ vào mông Lâm Trinh Lan, da thịt trắng nõn liền lưu lại dấu tay màu đỏ.

“Ừ a!”, Lâm Trinh Lan rên lên một tiếng.

“Khó chịu sao? Như vậy mà em còn chưa no sao? Vậy để anh đâm vào nữa nhé.” Thường Trữ Viễn đe dọa đồng thời lấy một ngón tay muốn thử chui vào bên trong.

“Không cần! Van cầu anh, em không muốn!”, Lâm Trinh Lan bị dọa đến khóc không thành tiếng, cô kêu gào cầu xin anh dừng tay.

Mặc dù Thường Trữ Viễn chưa bao giờ từng cố ý tổn thương cô, nhưng giờ phút này anh điên cuồng như thế khiến cô cảm thấy sợ hãi.

“Nói! Sướng không?”, Thường Trữ Viễn hỏi lại một lần nữa.

“Sướng, rất sướng.” Lâm Trinh Lan chỉ sợ anh lại đâm vào nên từ ngữ dâm mỹ cỡ nào cô cũng nói ra miệng được.

“Có thoải mái không nào?” Thường Trữ Viễn tiếp tục ép hỏi.

“Thoải mái.” Lâm Trinh Lan đưa tay đến chỗ hai người kết hợp, cô sờ sờ vào nó, hứng thú trong cơ thể dâng cao.

“Đừng! Đừng đi ra! Em chỉ muốn cái của anh đi vào bên trong em.” Lâm Trinh Lan vừa nói vừa giãy dụa, chủ động nâng eo lên chạm tới vật nóng kia.

Lâm Trinh Lan chủ động như thế khiến Thường Trữ Viễn rất hài lòng, rốt cuộc anh cũng chịu đem ngón tay rút ra.

Hai tay anh nắm chặt hông cô, chậm rãi lui ra ngoài đợi đến khi đỉnh đầu to lớn dừng ở bên ngoài cửa huyết thì lại mạnh mẽ đâm vào, sâu đến mức đỉnh đầu to lớn ấy có thể chạm tới đáy.

Lâm Trinh Lan điên cuồng khóc chói tai, các ngón tay của cô níu chặt lấy ga giường, các ngón chân cũng nhanh chóng co rút lại.

Cô tưởng rằng thân thể mình đã tê dại nhưng không ngờ anh chỉ động thân mấy cái, thân thể cô lại dấy lên cảm xúc mãnh liệt.

“Sau này còn dám tìm đàn ông khác không?” Thường Trữ Viễn rút ra rồi lại đâm vào một lần nữa.

“Không dám.” Lâm Trinh Lan vừa khóc vừa la. Cô thật sự đã bị anh dọa cho sợ hãi nhưng đồng thời cũng cùng anh chìm đắm vào sự hoan lạc.

“Nói, em là của ai?” Thường Trữ Viễn tiếp tục tra hỏi cô.

“Anh, là của anh.” Toàn thân Lâm Trinh Lan không ngừng run rẩy, bắp thịt toàn thân nhanh chóng co quắp lại lên đến một cao trào khác.

“Về sau còn dám đi với đàn ông khác không hả?” Thường Trữ Viễn dĩ nhiên biết là Lâm Trinh Lan đã hiểu rõ tất cả, nhưng anh vẫn muốn dạy dỗ cô một phen để xem cô sau này còn dám chạy trốn khỏi anh nữa không, còn dám tìm người đàn ông khác để kết hôn nữa không, có dám để người khác ôm nữa không?

“Không, không dám.” Hoa huyết bị xô xuyên qua vô số lần vừa đau lại vừa thoải mái, quá nhiều cao trào cũng trở thành cực hình tàn khốc, cự vật trong cơ thể còn không ngừng hành hạ cô.

Rốt cuộc, khi anh một lần nữa tấn công mạnh ở bên trong, Lâm Trinh Lan liền hoàn toàn ngất đi.

Thường Trữ Viễn thấy cô ngất đi cũng mất điếu tai ngơ không thèm để ý, anh vẫn nắm chặt lấy hông của cô, dùng sức động eo đâm vào chỗ sâu nhất.

Mặc dù Lâm Trinh Lan hôn mê nhưng thân thể vẫn phản ứng theo mỗi luật động của Thường Trữ Viễn, hoa huyết tham lam mút chặt lấy phái nam to lớn đem lại từng trận khoái cảm.

Thường Trữ Viễn hưng tận đến thể nào nhưng khi thấy cô đã ngất xỉu thì không thể làm gì khác hơn là buông tay, anh giữ chặt lấy hông của cô thỏa mãn chính mình.

Lâm Trinh Lan còn đang hôn mê nhưng vì những luật động của anh mà đạt đến cao trào.

Thường Trữ Viễn biết cô không còn dám nhìn người đàn ông khác nữa, lúc này mới hài lòng mà đem nhiệt dịch của mình bắn vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết.

Anh vừa nghĩ tới chuyện người phụ nữ nhỏ bé trong ngực mình không thể tìm người đàn ông khác thì anh phát hiện mình có cảm giác an tâm.

Người phụ nữ này là của anh, là của một mình anh! Người khác không thể đụng vào cũng không thể mơ ước tới.

Thường Trữ Viễn ôm chặt lấy Lâm Trinh Lan giống như muốn đem cô hòa tan vào mình.

Thường Trữ Viễn nghĩ tới việc cô không bao giờ có thể rời xa anh nữa thì lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Trinh Lan bị người lạ mặt mang đi và không thấy trở về, Trần Khải Văn vội vàng báo việc này cho công ty “Hữu Duyên” và miêu tả dáng vẻ của người đàn ông mang cô đi. Tào Tâm Ngọc lập tức đoán ra người đó là Thường Trữ Viễn nên nhanh chóng kết thúc việc này.

Việc đã đến nước này, chuyện của Thường Trữ Viễn và Lâm Trinh Lan cũng không thể giấu diếm được nữa.

Lý Nhã Đường thấy em gái yêu quý của mình bị người khác bắt nạt thì cực kỳ khó chịu, khi biết Thường Trữ Viễn dám tới bắt người đi thì cô nổi điên lên lập tức tìm Thường Trữ Viễn để tính sổ.

Thường Trữ Viễn cam kết với Lý Nhã Đường là anh sẽ công khai chuyện anh đang quen Lâm Trinh Lan nhưng những chuyện khác thì không cho Lý Nhã Đường nhúng tay vào, anh chỉ nói đây là chuyện của hai người họ.

Thường Trữ Viễn bắt đầu mang Lâm Trinh Lan ra ngoài, giống như rất sợ người khác không biết cô là người của anh.

Bọn họ bây giờ có thể xem là người yêu không?

Những hành động của Thường Trữ Viễn làm Lâm Trinh Lan vừa mong đợi lại vừa sợ bị tổn thương một lần nữa, nhiều lần muốn mở miệng hỏi nhưng lại không dám.

Cô còn sợ phải nghe những lời cay độc từ miệng anh. Đồng nghiệp trong công ty nói chuyện chanh chua, cô cũng không thêm để ý, nhưng Thường Trữ Viễn chỉ nói một câu “Người đàn bà xấu xí” lại làm cô tổn thương.

Sự thay đổi gần đây của Thường Trữ Viễn không phải là Lâm Trinh Lan không nhìn thấy. Trừ buổi tối thân mật ra, hai người cũng nói chuyện với nhau nhiều hơn trước.

Bây giờ, sáng nào Thường Trữ Viễn cũng rời giường cùng lúc với cô, cùng nhau ăn sáng rồi chở cô đi làm, lúc tan làm anh cũng tới đón cô, nếu như cô chưa làm xong việc thì anh cũng ngồi đó đợi.

Nếu như hôm nay Thường Trữ Viễn tới đón người phụ nữ khác, có lẽ sẽ không có ai chú ý đến những vì ngoại hình của Lâm Trinh Lan quá cách biệt với anh nên đưa tới không ít sự chú ý.

Hành động này của Thường Trữ Viễn khiến Lâm Trinh Lan cảm thấy khó hiểu nhưng cô lại không dám mở miệng hỏi anh. Nhất là khi có một lần anh đến đón cô nhưng lại cười nói vui vẻ với Hoàng Kim Phượng, hai người còn trao đổi số điện thoại di động.

Lâm Trinh Lan biết, trừ công việc ra Thường Trữ Viễn rất ít khi cho người khác số điện thoại di động nhưng cô lại không dám mở miệng hỏi.

Chuyện này khiến Lâm Trinh Lan buồn bực mấy ngày cho đến khi Hoàng Kim Phượng cười chúc mừng cô, nói rằng vừa nhìn thấy Thường Trữ Viễn cảnh cáo một người đàn ông không được nhìn đến người phụ nữ của anh. Lúc này cô mới biết thì ra Thường Trữ Viễn chỉ muốn biết bạn bè của cô.

Cô có thể mong đợi vào anh không? Lâm Trinh Lan trầm nghĩ.

Thường Trữ Viễn là người không bao giờ nói lời ngon tiếng ngọt như những người đàn ông khác mà chỉ dùng hành động để chứng minh. Mấy ngày nay bọn họ thường nói chuyện phiếm, cũng ngủ chung một phòng với nhau. Anh còn nói, mấy ngày nữa muốn dẫn cô về nhà gặp cha mẹ anh, cho nên... Bọn họ có thể xem là đang hẹn hò không?

Từ khi hai người công khai quan hệ tới nay cũng được nửa năm, Thường Trữ Viễn và Lâm Trinh Lan nhận được tin tức Nam giáo sư muốn về hưu. Các sinh viên còn đang học muốn tổ chức một buổi tiệc lớn, có vài cựu sinh viên cũng sẽ trở về ăn mừng.

Vì giáo sư Nam là người chỉ đạo hội học sinh năm đó nên Thường Trữ Viễn và Lâm Trinh Lan cũng quyết định tham gia.

Cũng do Lý Nhã Đường ban tặng mà vài người trong hội học sinh ít nhiều đều nghe đến chuyện của Thường Trữ Viễn và Lâm Trinh Lan. Thường Trữ Viễn còn vô cùng mừng rỡ khi ai ai cũng biết chuyện của bọn họ, không có ý ngăn cản.

Tiệc chúc mừng vừa bắt đầu, Thường Trữ Viễn liền xuất hiện cùng Lâm Trinh Lan, những người đã sớm nghe qua tin đồn cũng không dám tin vào mắt mình.

Nam sinh của hội học sinh người mà từ trước tới nay luôn được hoan nghênh nhất vậy mà lại ở chung với một cô gái bình thường! Trời ạ, đây không phải là Cô bé lọ lem hiện đại sao!

“Thật là biết người biết mặt nhưng không biết lòng, uống công anh đẹp trai như vậy mà lại là cầm thú!”, tới hôm nay Lam Phương Ngọc mới biết hết những yêu cầu vô lý mà Thường Trữ Viễn đã đề ra với Lâm Trinh Lan, cô không nhận được mở miệng mắng anh.

“Cậu nói đúng! Chỉ có người hiền lành như Tiểu Lan mới yêu cái loại đàn ông thối nát đó.”, Lý Nhã Đường cũng không nhận được thở dài.

Tào Tâm Ngọc nói: “Nếu như lần này anh ta không giữ lời, em hãy tới tìm chị, chị đảm bảo với danh tiếng đệ nhất hồng nương, chị sẽ tìm cho em một người đàn ông thượng đẳng.”

Thường Trữ Viễn đứng phía xa nói chuyện với mấy người khác nhưng đồng thời cũng chú ý về phía cô, anh không biết mấy người kia nói gì mà cô không dám ngẩng đầu lên, anh không nhịn được liền đi tới hỏi: “Các cô đang nói chuyện gì?” Đồng thời cũng kéo Lâm Trinh Lan về phía mình.

Lam Phương Ngọc nhìn thấy Thường Trữ Viễn liền bày ra một nụ cười nhưng trong lòng thì thầm hỏi thăm anh: “A, chúng tôi đang nói... có người đánh cuộc không biết bao giờ người đàn ông thối nát đó mới chia tay với người phụ nữ kia, không biết Tiểu Lan có muốn đánh cuộc không?”

Lam Phương Ngọc nói láo cũng không cần luyện tập trước, vẻ mặt còn rất chân thành làm người ta khó có thể phân biệt thật giả.

Tào Tâm Ngọc là bạn thân của cô nhiều năm, rất là ăn ý nói tiếp: “Tiểu Lan, lần trước em đột nhiên biến mất khiến Trần Khải Văn thật đau lòng! Anh ta rất muốn gặp lại em, có muốn chị sắp xếp một buổi gặp mặt không?”

Lời nói của Lam Phương Ngọc còn chưa chọc tức được Thường Trữ Viễn nhưng khi nghe Tào Tâm Ngọc nói anh lại nhớ tới Lâm Trinh Lan từng cười nói với người đàn ông đó, anh lập tức thấy khó chịu trong lòng.

“Tiền cược như thế nào?”, Thường Trữ Viễn hỏi Lam Phương Ngọc.

Lam Phương Ngọc không thay đổi sắc mặt liền nói: “Trong vòng một năm chia tay, trong vòng ba năm chia tay, trong vòng một năm kết hôn, trong vòng ba năm kết hôn, có bốn loại, đặt cược 5000, cậu đánh cuộc bao nhiêu?”

“Vậy tôi đánh cuộc trong vòng một năm kết hôn, cược một vạn.”, Thường Trữ Viễn nói

“Không được, không được.” Lý Nhã Đường ngăn cản: “Làm gì có chuyện người trong cuộc đánh cược chứ? Nếu như cậu muốn đánh cược thì cược cái khác.”

Thường Trữ Viễn hỏi: “Được, vậy muốn cược như thế nào?”

“Trong vòng một năm kết hôn, sau đó không thể ly hôn. Tiền cược thì...” Lý Nhã Đường tính nhẩm rồi nói: “Năm ngàn vạn!”

Lời nói của Lý Nhã Đường làm mọi người thở dốc vì kinh ngạc, Lam Phương Ngọc nghe Lý Nhã Đường muốn cá cược năm ngàn vạn với Thường Trữ Viễn liền trắng bệch mặt ra, kéo cô lại nói: “Cậu điên rồi ư?”

Lý Nhã Đường đẩy tay Lam Phương Ngọc ra nói: “Bây giờ chúng ta ký tờ cam kết, nếu như sau này cậu không ly hôn thì cầm tờ giấy này tới tìm tôi. Nhưng nếu như ly hôn, tôi liền bắt cậu trả ngay năm ngàn vạn.”

Đây là cái bẫy của Lý Nhã Đường dành cho Thường Trữ Viễn. Bởi vì nếu như Thường Trữ Viễn thật sự cả đời không ly hôn, thì thời gian mà anh có thể cầm năm ngàn vạn là sau khi chết, thử hỏi người chết làm sao có thể cầm tờ giấy đến đòi nợ chứ? Nhưng nếu như ly hôn thì cô có sẵn trong tay năm ngàn vạn.

Thường Trữ Viễn tung hoành thương trường nhiều năm, làm sao anh không biết đây là cái bẫy chứ? Nhưng anh vẫn cười nói: “Được! Cứ như vậy đi!”

Vì vậy, tờ cam kết cứ như vậy được lập ra.

Giáo sư Nam là một giáo sư tài giỏi, người do ông đào tạo ra không ít nên người phụ trách hoạt động lần này phải thuê cả một mảnh đất cực kỳ lớn mới chứa đủ người.

Thường Trữ Viễn đột nhiên kéo Lâm Trinh Lan lên lễ đài, anh nói với người điều hành vài câu rồi cầm Microphone lên nói: “Giáo sư Nam, các vị đàn anh, đàn chị và các bạn đồng học, phiền mọi người nhìn lên đây một chút.”

Thường Trữ Viễn từ trước đến giờ luôn là người dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của người khác, anh vừa mở miệng, cả hội trường liền im lặng.

“Hôm nay tôi muốn cầu hôn với người phụ nữ này, xin mọi người làm chứng cho tôi.”

Tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên, Thường Trữ Viễn không biết từ đâu mọc ra một cây phấn hồng Mân Côi dùng để trang trí hội trường, sau đó quỳ xuống trước mặt Lâm Trinh Lan.

“Tiểu Lan, anh biết những năm qua anh đối với em không được tốt, làm em chịu rất nhiều uất ức, từ nay về sau anh nguyện ý dùng cuộc đời mình để đền bù lại sai lầm này. Nếu như em nguyện ý cho anh một cơ hội, vậy thì hãy lấy anh nhé.”

Thường Trữ Viễn chưa hề luyện tập trước cũng không có bất kỳ ý tưởng nào nhưng khi quỳ gối xuống anh lại nói năng rất trôi chảy.

Thường Trữ Viễn quá chú trọng thể diện của bản thân. anh không phải người dễ dàng bộc lộ tình cảm, đây là lần đầu tiên anh chưa suy nghĩ cẩn thận mà đã tỏ tình thế này.

Lâm Trinh Lan sớm đã bị hành động của anh làm cho choáng váng, cô ngơ ngác hỏi: “...Tại sao?”

Lâm Trinh Lan muốn hỏi là tại sao Thường Trữ Viễn lại đột ngột muốn làm chuyện này? Tại sao anh lại muốn cưới cô?

“Bởi vì anh...” Lâm Trinh Lan muốn khóc làm mặt Thường Trữ Viễn tái đi, anh liền mở miệng nói: “Không thể không có em.”

Câu trả lời này còn quý giá hơn lời thề ước.

Trong lúc vô tình, Lâm Trinh Lan đã sớm hóa thành xương cốt anh, máu của anh, trở thành một phần anh không thể vứt bỏ! Thường Trữ Viễn thậm chí không cách nào tưởng tượng nổi nếu như không có cô làm sao anh có thể tiếp tục sống tiếp?

Lâm Trinh Lan nghe lời anh nói mà nước mắt rơi đầy, Thường Trữ Viễn là một người đàn ông cực kỳ chú trọng đến mặt mũi thể diện mà lại dám nói ra những lời kia, cô không còn cần thêm bất cứ thứ gì nữa.

Lâm Trinh Lan dùng tay áo lau đi nước mắt trên mặt, cô cúi đầu xuống “Vâng” một tiếng, Thường Trữ Viễn liền kéo cô ôm vào trong ngực trong sự tán dương của mọi người.

Nếu như biết chỉ cần đơn giản như vậy mà cô có thể vui vẻ thì anh đã sớm rước cô vào nhà rồi!

Lý Nhã Đường, Lam Phương Ngọc, Tào Tâm Ngọc đều bị màn cầu hôn của Thường Trữ Viễn làm cho ngây người! Bọn họ không thể nghĩ tới việc anh có thể cầu hôn Tiểu Lan trước mặt bao nhiêu người thế này.

Mặc dù màn cầu hôn... Ừ, coi như tạm được. Chỉ là việc đó có quan trọng sao? Ít nhất lần này xem ra Thường Trữ Viễn sẽ phải quý trọng Lâm Trinh Lan nhiều hơn trước.

Tiểu Lan hạnh phúc, người có tình đến được với nhau, không phải là điều quan trọng nhất sao?

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chua-du>